BONY KUPUJE ŽENU

© by Arthur Upfield, 1957
© Translation František Jungwirth, 1977
Digitalizace: MimoI

/1/ ZMĚNA V LINDINĚ ŽIVOTĚ

Bylo sedmého února a pro Lindu Bellovou to byl den jako každý jiný. Slunce ovšem pálilo už od šesti od rána; bylo to zase takové to ráno, kdy se vítr zvedne už dávno před šestou, a jakmile vyjde slunce, je už z něho takřka vichřice. Hnal se s hvízdotem po písčité zemi a hučel na rozloučenou, řítě se řadou borovic, jež střežily dobytkářskou stanici Mount Eden před rozvalujícím se obrem, kterému se říká Eyrovo jezero.

Pro Lindu začal ten den jako každý jiný. Nejdříve vyklouzla z postele a zahleděla se na veliký nástěnný kalendář nad toaletním stolkem. Maminka se jí zeptá, co je za den, a ona už věděla, že když si to zapamatuje, bude ji za to čekat nějaká radost.

Linda byla úplně samostatná, třebaže jí bylo teprve sedm let. Nepotřebovala, aby ji někdo budil, nepotřebovala, aby jí někdo nakazoval, jak začít nový den. Vzala si z věšáku ručník, odcupkala otevřenými skleněnými dveřmi na verandu a pak se pustila krytou chodbou ke sprchám. Vlahá voda z velkých nádrží vysoko nad zemí jí stékala po bílém tělíčku a Linda si prozpěvovala písničku za doprovodu větru, který hvízdal pod plechovou střechou. Tu a tam se jí do zpěvu vloudilo slovo „sedm“ a totéž slovo se vrátilo, když už — ještě pořád s písničkou — byla zpátky ve svém pokoji a začala se oblékat. Když vítr přehlušil zvuk gongu, svolávajícího k snídani majitele stanice a jeho zaměstnance, právě si stlala postel.

Kuchyň na stanici byla veliká, bylo tam už vedro a vznášela se tam vůně kávy, opékaných karbanátků a grilovaných steaků. Na jednom konci stál stolek, u něhož jedly Linda a maminka, a na druhém byl přístavek, kde jedli mužští. Už se objevili, zasedli k dlouhému stolu a paní Bellová se začala ptát, co kdo chce, a nosit jim jídlo. Když byla hotová, podala Lindě bez ptaní vločkovou kaši a pak odnesla do jídelny podnos se snídaní pana Woottona.

Paní Bellová byla buclatá, světlovlasá, velmi pohledná třicátnice. Říkalo se, že její muž je krotitelem koní a že ona sama bývala kdysi učitelkou. Byla toho názoru, že děti se od koní nijak neliší a že je člověk musí krotit pevnou, ale laskavou rukou, a že když se s tím krocením nezačne dost brzo, je už veškerá námaha marná a z dítěte vyroste neužitečný tvor, stejně jako je marná námaha krotit koně nebo psa, když už je pozdě. A tak nešetřila silami, což jí uspořilo mnoho starostí.

„Dneska ses moc hezky učesala, Lindo," poznamenala, když seděla u stolu se svou dcerou. „Když to člověk udělá hned pořádně, tak si uspoří čas. Kolikátého je dneska?"

„Sedmýho února roku devatenáct set padesát sedm," pronesla zpěvavě Linda a v jejích velkých šedivých kukadlech se objevil šelmovský výraz.

„Hodná holčička," pochválila ji paní Bellová. „Pan Wootton povídal, že jede dneska do města, a já vidím, že se ti v hřebenu vylomily dva zuby. Jakou barvu by měl mít tvůj nový hřeben?"

Linda se rozhodla pro modrou, ale myšlenkami byla u zaměstnanců pana Woottona, které bylo slyšet, jak odcházejí z přístavku. Maminka se jí zeptala, kolik je na nástěnných hodinách hodin.

Linda sice chtěla honem dojíst, ale jak se zadívala na hodiny, čelisti se jí zpomalily. Pak poněkud zkusmo — protože se nikdy nemohla bezpečně rozhodnout, se kterou čtvrtí má minuty spojit —, ale dnes správně uhodla:

„Za sedm minut sedm, mami."

„Výborně, Lindo. Teď bys zřejmě chtěla běžet honem ven a rozloučit se, než se chlapi rozjedou po práci. Tak si běž. Až odjedou, tak se sem vrať a uděláš si úkoly, viď?"

Budovy stanice Mount Edenu tvořily veliký čtverec. Hlavní budova zabírala východní stranu, noclehárny honáků protější. Po stranách byla kancelář a skladiště, ohrady pro koně, dílny, studna a

vodní nádrže. V rohu toho čtverce stál kulatý domek, který byl celý z rákosí.

Když Linda poněkud spěšně odříkala modlitbu, vyklouzla z kuchyně a ocitla se přímo na otevřeném prostranství. Časné ranní stíny už ztemněly a příkře kontrastovaly se sluncem zalitou zemí. Od nocleháren honáků směrem k domu se řítily švadrony koňů z prachu, poháněných jezdci západního větru, kteří přelétli plnou rychlostí svah až k řadě borovic a uháněli dál k té nesmírné ploše Eyrova jezera, prostírajícího se za nimi.

Z nocleháren vycházeli honáci, kteří si šli pro denní rozkazy. Byli čtyři, samí běloši. Tři měli na jezdeckých botách ostruhy. Jeden byl silný, dva hubení a čtvrtý byl mladík temné krásy a ve srovnání s ostatními takřka vyfintěný v přehnaně hanáckém stylu.

Zastavili se přímo před dveřmi do kanceláře. Ten mladý na Lindu zamával a ten tlustý na ni zavolal dobré jitro. Pak se z postranní verandy domu vynořil pan Wootton. Byl malý, ale podsaditý, měl červený obličej, zatímco pleť všech jeho zaměstnanců byla hnědá jako pleť domorodců. Přistřižený knírek měl tmavý, vlasy nosil nakrátko a spánky měl zřetelně prokvetlé šedí. Jeho oči, malé a výrazně zelené, se na Lindu dívaly vždycky vlídně. Pro Lindu to byl veliký šéf, král Mount Edenu, jemuž se musí říkat bez pardonu „pane Woottone“. Dennodenně nosil košili s měkkým límečkem a kravatu, gabardénové kalhoty a místo jezdeckých bot polobotky.

Pan Wootton zastrčil jako obyčejně klíč do zámku dveří kanceláře a vešel. Na dvě nebo tři minuty zmizel a Linda věděla, že se radí s velikou knihou, jež ležela vždycky na stole, a věděla i to, že se do té knihy dívá, aby zjistil, jak to na stanici vypadá a co je zapotřebí udělat. Když se zase vynořil, zůstal stát na prahu a zavolal na Arnolda.

Arnold byl ten nesmírně mohutný člověk. Uměl všechno od kovářských prací až po spravování motoru. Pan Wootton musel

mluvit hlasitě, protože fičel vítr a vrány, letící právě kolem, hlasitě krákaly.

„Potřebuješ dneska něco z města, Arnolde?“ Silák zavrtěl hlavou a odpověděl:

„Myslím, že ne, pane Woottone. Aspoň nic pro stanici.“

„Dobře. V Boulce by nemělo moc foukat. Vem náklaďák a dojeď pro další várku plechu. A nekvaltuj, abys do něj nenadělal díry. Však to znáš.“

„Jak by ne,“ protáhl Arnold a Linda se zeptala:

„Můžu jet s Arnoldem, pane Woottone?“

„Když ti to maminka dovolí,“ přisvědčil pan Wootton a zavolal Erika.

Linda se rozběhla k domu. Eric byl štíhlý, vytáhlý, kostnatý a pomalý. Když se Linda vrátila, říkal právě panu Woottonovi:

„I kdyby nepršelo, stejně se sem příštích šest neděl tím blátem nedostanou, a pršet nejspíš bude. Ty bejčci mají dost rozumu, aby si dali pozor a nezapadli do močálu. A pak, než jezero ztvrdne natolik, aby je uneslo, budou záplavy už u Cooperovy řeky a Georginy a Diamantina se bude vylívat ze břehů.“

„To je možné, Eriku,“ přisvědčil pan Wootton. „Tak se zajeď podívat k číslu čtrnáct a prohlídni zásoby. Potřebuješ něco ve městě?“

Eric se zařehnil a mrkl na Lindu.

„No,“ protáhl, „moh byste mi přivízt krabici těch bonbónů, jak mají nahoře oříšek. Rád bych dal svýmu děvčeti nějakej dárek, to víte, musím si to u ní žehlit.“

„To jo, pro svou milou musíš mít dárek,“ přitakal pan Wootton s vážnou tváří. „Nejmenuje se náhodou Linda?“

„Přesně tak, pane Woottone,“ odpověděl Eric a znovu mrkl. Obličej dívenky se rozsvítil nadšeným obdivem.

Další muž, kterého pan Wootton zavolal, aby si přišel pro rozkazy, byl mladík jménem Harry. Popošel kolébavě kupředu a ani

vítr nedokázal přehlušit zvonění jeho ostruh. Toho pan Wootton poslal na objížďku jednoho úseku plotu na hranicích stanice. Čtvrtý muž, jménem Bill, dostal příkaz zajet do kotliny bílých blahovičníků a zjistit, jak to vypadá s pastvinami. Potom se ho pan Wootton začal vyptávat na domorodé obyvatelstvo.

„Zahlíd jsi někde Canuta a jeho lidi, Bille?“

„To jako místní? Kdepak, pane Woottone. Ty nejsou nikdy po ruce, když je člověk potřebuje. Ty budou už teď na řece Neales, živěj se ještěrkama a mravencema, pořádají corroboree a potom dávají mladíkům do těla.“

„Charlie mi slíbil, že se brzo vrátí a pomůže mi se sčítáním.“

„Charlie se objeví, až se objeví Meena. A to bude tehdy, až Canute řekne. Je to jejich náčelník. Můžete je posílat do misie, naučit je číst a psát a zpívat nábožný písně, ale nakonec udělají stejně to, co jim nařídí starej Canute.“

„No jo, já vím,“ přisvědčil pan Wootton prudce. „Tak dobrá. Chceš něco ve městě, Bille?“

„No, moh byste mi přivízt zase takový šedivý kalhoty, jaký jste mi koupil v zimě. A třeba pár dámskejch kapesníčků? Malinký, vroubený kraječkou a s písmenem L v rohu. Dostanete je v krámě. Mám totiž sestru… která se jmenuje… jéjda, Lindo, ahoj, já jsem si tě ani nevšim.“

„Ale všim, Bille,“ namítla Linda, z jejíž tváře zapudila zklamání radost.

„Tak co, Lindo?“ řekl pan Wootton. „Tak co, dovolila ti maminka jet s Arnoldem?“

„Maminka nechce, pane Woottone. Že prej musím zůstat doma a pomáhat jí, když tady ještě není Meena a ostatní.“

„Já zapomněl, Lindo. Samozřejmě že musíš pomoct mamince. Tak dobře, Bille, na ty kapesníčky nezapomenu a na tu krabici oříškových bonbónů taky ne.“

Pan Wootton se vrátil do kanceláře a Linda doprovodila Billa k ohradě, kde si ostatní jezdci sedlali koně. Dívala se za nimi, jak odjíždějí, a pak se vrátila do domu a poslušně utřela mamince nádobí od snídaně.

Pak přišlo vyučování u kuchyňského stolu, které trvalo až do devíti, kdy paní Bellová zazvonila na gong v domě, uvařila čaj a připravila koláčky s máslem. Pan Wootton přišel do kuchyně na dopolední čaj, který pil vstoje, poznamenávaje si do notýsku, co potřebuje paní Bellová. Linda ho doprovodila ke kůlně, kde měl vůz, a pak stála a dívala se, jak prach a sluneční záře postrkují vůz vzhůru k obloze po cestě do Loaders Springs.

Teď už si může dělat po zbytek dopoledne co chce, může si být sama sebou, může kárat, plísnit a milovat, místo aby byla kárána, plísněna a milována ona. Vedle kůlny pro vůz měla svůj vlastní domeček, kulatý domek s rákosovými stěnami, krytý došky z rákosu a s dřevěnou podlahou, která byla skoro metr nad zemí, aby tam nemohli hadi a mravenci; domeček pro malou holčičku, který jí postavili její nápadníci.

Ještě pořád to byl pro Lindu den jako každý jiný.

Vyběhla po schůdcích nahoru, proběhla hustou záclonou, která zakrývala dveře, a byla doma; dorážející vítr zanechala venku a vkročila do ticha bezvětří. V silné stěně z rákosu bylo opravdické okno, obrácené k jihu, odkud přicházívaly chladné zimní větry. V domečku stál stůl a židle se zkrácenýma nohama. Byla tam hrubá polička na knihy, v přihrádkách opravdické knihy a nahoře na knihovničce byly čtyři panny.

Jedna měla přesnou podobu Lindiny maminky. Další byla, jako by z oka vypadla panu Woottonovi. Třetí byla rozkošná mladá dívka s rovnými černými vlasy a s velikýma temně hnědýma očima a čtvrtý byl postarší muž s bledýma modrýma očima, podlouhlým obličejem a splihlým šedivým knírem.

Linda se postavila před panenky a zeptala se:

„Meeno! Kolikátého máme dneska? Ne, desátýho února ne, Meeno. Jak to, že nevíš, kolikátýho je? Chodila jsi do misijní školy. No tak, Karamáde Yorky, řekni mi, kolikátýho je. Devátýho února! Jak by mohlo být devátýho února!“ Linda se zaryla pohledem do panenky s bledě modrýma očima a se směšným splihlým šedivým knírem a napodobila maminku: „Karamáde Yorky, ptám se tě, kolikátýho je dneska. Ach jo! Copak to nikdy nepochopíš?“

A tak rozhovor se všemi čtyřmi panenkami pokračoval, až se rozšířil na mnoho námětů včetně krabice čokoládových bonbónů s oříšky a krajkou lemovaných kapesníčků s písmenem L v rohu. Seděla na židli a panenky měla před sebou na stole. Panu Woottonovi upravila kravatu a Meeně učesala vlásky a právě se horlivě snažila zakroutit konečky kníru Karamádovi Yorkymu, když se ozvalo třesknutí pušky, jež přehlušilo tichý bzukot masařek.

„Seď přece klidně, Yorky,“ plísnila Linda panenku. „Ten tvůj knír je už pro ostudu. To asi pan Wootton střílí po vránách. Však víš, jaký je s nima trápení a že se musí občas střílet.“

Karamád Yorky však nechtěl sedět klidně a Linda se musela soustředit na to, aby byla její námaha korunována nějakým výsledkem. Za několik minut si vzpomněla, že pan Wootton odjel už před hodinou do Loaders Springs. Tmavé čelíčko se jí stáhlo drobnými vráskami. Odstrčila Kamaráda Yorkyho stranou a už měla ruku na stole, aby odstrčila i židli, když vtom se objevil na prahu pravý Karamád Yorky.

Celá se vyděsila. Mužovy vybledlé modré oči plály. Yorky se rozběhl k Lindě. Na zádech měl matyldu a v levé ruce pušku. Linda vyskočila ze židle, ale hned zjistila, že se nemůže hýbat. Nahá paže ji popadla v pase a vyzvedla do výšky. Linda otevřela pusu a chtěla vykřiknout, ale Yorky jí přitiskl obličej ke své upocené hrudi a i pro Lindu to přestal být den jako každý jiný.

/2/ VRAŽDA NA STANICI

I pro Arnolda Braye byl ten den jako každý jiný — až do čtyř hodin odpoledne.

Jako mnoho tlustých lidí byl i Bray rozvážný v myšlení i rozvážný v jednání, a proto se o něm lidi domnívali, že je v obou těchto věcech pomalý. Ještě mu nebylo třicet, ale přesto k němu mnoho chlapů jeho stavu, mnohem starších než on, stejně jako mnoho chlapů, kteří byli mladší, mělo úctu. Byl to totiž člověk neocenitelných schopností — člověk, který na stanici všechno uměl a kterému pan Wootton nemusel radit, jak sundávat plechy ze střechy. Budova, k níž ten den jel, byla asi tak dvacet kilometrů od Mount Edenu a používalo se jí v době, kdy se ovce pěstovaly jenom proto, aby je přepadávali divocí psi, jakožto přístřešku, kde se stříhaly. V kraji, kde zásluhou suchého podnebí všechno reziví minimálně, stálo za to plechovou střechu zachránit.

Ve tři hodiny měl Arnold sundáno dostatečně plechu, aby to vydalo na pořádný náklad, a když plech bezpečně přivázal, aby ho neshodil silný vítr, který potká, až vyjede z toho přístřeší mezi vysokými modrými blahovičníky, klidně si ohřál vodu a uvařil si hrnec čaje. Pak svolal psy do kabiny náklaďáku a vyrazil směrem ke stanici. Jakmile vyjel z ochrany stromů, začal se vítr opírat do nákladu. Bylo půl čtvrté. Řídit náklaďák na úzké, málo používané cestě nebylo jen tak. Náklaďák hučel, plaze se do táhlého povlovného svahu na vrcholek planiny, která nebyla ani v jednom místě výš než šedesát metrů nad údolím, v němž se jasně rýsoval potok, močál a prolákliny. Tady na těch holých svazích ležely obrovské skupiny balvanů železivce, namačkaných k sobě jako oblázky, stejnoměrně zapuštěné do jílu jako do cementu, a tak ohlazených zrníčky písku, jež po nich honil vítr, že odrážely sluneční světlo jako zrcadlo.

Ten den přecházela země v oblohu bez horizontu. Arnold nemohl vidět nejvyšší bod táhlého svahu, i kdyby se byl po něm rozhlížel, tak byl tento svět otevřeného prostoru, větru a prachu maskován zkreslujícím světlem slunečních paprsků. Vysoký osamocený strom se proměnil v pouhý zlomený výhonek; balvan, ke kterému pak za několik vteřin dojel, vypadal, jako by od něho byl vzdálený dvacet kilometrů; to, co se zdálo být písečnou hradbou, bylo ve skutečnosti malé zvlnění půdy.

Zničehonic stála před Arnoldovým nákladákem stanice; čtverec budov, řada borovic, lopatky větrníků, to všechno se podobalo obrázku, který někdo nechal na zemi a na kterém leží silná vrstva prachu, protože se o něj už léta nikdo nestará. A přitom byla stanice o šedesát metrů níž než náklaďák a skoro dva kilometry daleko.

Vítr foukal proti vozu; byly to větrné poryvy, pro honáky trochu nepříjemné, ale ne nesnesitelné. Oba psi, kteří dřepěli na sedadle vedle řidiče, byli spokojení, dokud náklaďák nedojel slabý kilometr od stanice. Pak oba zároveň znervózněli, začali čenichat, až se nakonec dali společně do tichého skučení.

Arnold uviděl Erika na koni, kůň stál takřka bez hnutí uprostřed čtverce, kterému dávaly tvar budovy. Nohy zvířete se zdály třicet centimetrů vysoké a Eric vypadal, jako by seděl na sudu, čemuž se Arnold musel jako vždycky zasmát, protože ho nikdy neomrzely kousky, jež ten podivuhodný kraj dokázal vyvádět.

Arnold si povšiml chování psů a podivil se tomu neobyčejnému postavení honáka, pak šlápl na plyn a se skřípajícími brzdami zastavil. Eric sesedl z koně a došel s ním k Arnoldovi, který stál vedle psů, pobíhajících už po zemi.

„Pěkný nadělení,“ řekl a jeho rozvážný hlas nedokázal zastřít zděšení. „Zůstala tady jenom ona. Ta žába… nemůžu ji najít. Paní Bellová je támhle u dveří kuchyně. Zakryl jsem ji… já…“

„Co se stalo?“ zeptal se Arnold a jeho vyrovnaný hlas byl v rozporu s jeho starostlivým pohledem.

„Já pořádně nevím. Jenom to, že paní Bellová leží támhle zastřelená. Šéf…“

„Chystal se do města,“ doplnil Arnold. „Pojďme se po-rozhlédnout. Jak dlouho už jseš zpátky?“

„Čtvrt, půl hodiny, to nevím. Přijel jsem k ohradě a viděl jsem u kuchyňských dveří vrány, tam nemají co dělat.

A tak jsem tam zajel a viděl, co se stalo. Křičel jsem a volal Lindu, ale neobjevila se. A nikdo jinej taky ne. Já to nechápu. Jářku, Arnolde, tohle mi nejde na rozum.“

„Však to rozluštíme. Uvaž někam toho koně. Počkej! Nech ho tady! Třeba ho budeme rychle potřebovat.“

Arnold se podíval na svůj stín a mimoděk si uvědomil, kolik je hodin. Vzpomněl si, že jeho zaměstnavatel se obyčejně vrací z města mezi pátou a šestou. Kolem kroužilo veliké množství vran a tucty dalších seděly na střeše domu i na kulaté stříšce Lindina domečku na hraní. A jak zřídily krk a paže mrtvé paní Bellové… Nedalo se pochybovat, že je to ona. Arnold znovu přetáhl jemně přes mrtvolu pytel a upřel pohled do ustaraných očí jezdce. Psi se odkradli pryč. Eric řekl:

„Bylo to správný, že jsem ji přikryl, ne? Pak jsem zase nased na koně a začal volat Lindu. Klepaly se mi kolena. Čekal jsem, že mě někdo zastřelí. Co si počnem?“

„Nejdřív najdeme to dítě. Kdes ji hledal?“

„Nikde. Jenom jsem volal. Ach, ty vrány! Zřejmě byla zastřelená už ráno.“

„Seber se, Eriku.“ Arnoldův hlas zněl klidně, což Erika Maundyho upokojilo. Lehké cukání rtů ztvrdlo do zlověstného hněvu. „Podíváme se nejdřív po domě. Podle těch vran tady nikdo jinej není.“

V kuchyni zavolali na holčičku a čekali na odpověď. Tady, kam vítr nemohl, vládlo dobře známé vedro a ticho. Jejich volání dolehlo i do pokojů vzadu, kde se přikrčilo v koutech a počkalo tam na ně. Když vešli do prostorného obývacího pokoje, zarazila je rozbitá drahá vysílačka a zničený telefonní aparát. Eric byl uvnitř poprvé, ale Arnold často telefon spravoval.

Nic dalšího poškozeno nebylo. Ničím nebylo ani hnuto. Eric našel sekyru, kterou někdo přístroje rozbil, pod židlí, kam ji pachatel nedbale odhodil.

Na otevřeném prostranství poletoval prach a zbarvoval budovy a vrstvil se na ztvrdlé jílovité zemi. Nad hlavami se jim míhaly vrány podobné černým kometám, které se rýsovaly proti bílé planoucí sklovině střechy. Eric řekl:

„Těch prašivejch vran je tady víc, než když zabijeme nějaký zvíře. Hrom do nich!“

Arnold k tomu neřekl nic a s Erikem v patách pokračoval systematicky v hledání; začali u zásobárny z rákosu, prohlédli zámky kanceláře i skladiště a pak přešli k Lindině domečku na hraní.

Na stole byly čtyři panenky. Karamád Yorky se skácel a ležel na zádech. Vládl tu obvyklý uklizený nepořádek, který oba dobře znali. Tady se Linda neměla kam schovat. Když odcházeli, podívali se pod podlahu, poněvadž věděli, že je pod konstrukci vidět, a poněvadž přes veškerou zoufalost doufali. Už prošli noclehárnu osazenstva. Byla to budova se čtyřmi ložnicemi a jednou společnou místností, odkud Arnold uviděl u ohrady pro dobytek mladého Harryho Lawtona, jak seskakuje z koně.

Zavolal na mladíka, ten přestal ihned odstrojovat koně a přišel k nim. Veliké ostruhy mu cinkaly a červený šátek se mu plandal na krku.

„Budeš koně potřebovat,“ řekl Arnold. „Střílelo se tady. Paní Bellová je mrtvá a Linda zmizela.“

„A sakra!“ vybuchl Harry. „Linda asi maminku nezastřelila. Co dál?“

„To snad stačí, ne?“ opáčil Eric a čekal, až mu dá Arnold rozkazy.

„Vy dva běžte a objeďte to trochu kolem dokola. Hledejte stopy. Dívejte se… však víte. Hledejte Lindu. Někdo tady byl, když odjel šéf do města. Přece paní Bellovou nezastřelily ty vrány.“

Uposlechli bez ptaní jeho rozhodný klidný hlas a Arnold se vrátil do noclehárny, opřel se o přední stěnu a ukrojil si kus tabáku. Když už nebyl nablízku nikdo, kdo by ho viděl, začal se mu v duši rozprostírat ledový vztek: šedé oči měl rozšířené a planuly mu hněvem.

Trýznila ho otázka: kdo má na svědomí tuhle ohavnost? Nějaký pocestný? To sotva. K Mount Edenu nevedla žádná cesta kromě jedné málo používané stezky ke staré stanici, a po té on sám právě přijel. Pocestný byl stejně vzácný jako láhev vychladlého piva uprostřed Eyrova jezera. Všichni černoši byli na řece Neales, o osmdesát kilometrů dál k severu. Nejbližší město, Loaders Springs, leželo skoro sedmdesát kilometrů na jihozápad a nejbližší stanice byla takových dvě stě kilometrů za jižním cípem jezera.

Pak tedy zbývá… co? Pět bělochů, kteří tady v Mount Edenu posnídali; kdokoli z nich, včetně jeho samotného, je mohl vrátit bez vědomí ostatních a zavraždit paní Bellovou. A to dítě? Ne… ne! Tohle nemůže Arnold připustit. Všichni do jednoho Lindu milovali. Věděl sice, že žádné stopy nenajde, ale přesto hledal stopy někoho cizího nebo stopy, které by napovídaly nějaký nezvyklý pohyb.

Právě když se plahočil po tvrdé, pískem bičované zemi, dohonil ho Bill Harte. Nikdo z nich nepromluvil, každý se zadíval upřeně do očí toho druhého. Harte byl malý, šlachovitý, měl nohy do o a železné pěsti. Ošlehaná pleť zakrývala nepatrnou stopu smíšeného původu. Sevřené rty se pootevřely, aby vypustily něco, co mohlo být zavrčením, ale jeho hlas zněl tiše a úsečně.

„Potkal jsem na zpáteční cestě Erika," prohlásil. „Vím všechno. Po Lindě žádná stopa?"

„Nikde žádná stopa — po nikom, Bille. Porozhlídni se trochu. Umíš to líp než já."

Došli k mrtvole a Harte nadzvedl pytel.

„Zastřelili ji, jak utíkala," řekl. „Vyběhla z kuchyňských dveří a ten, kdo ji zastřelil, stál na prahu. Vsaď se. Nejspíš běžela pro Lindu. Linda byla zřejmě ve svým domečku, když se to stalo. Tam jsi byl, viď?"

Arnold na tuto otázku ani neodpověděl. Harte se takřka poklusem rozběhl, přikrčený, aby měl oči blíž k zemi, a jeho mohutný druh, který ho pozoroval, si uvědomil, že je ve srovnání s Billem Hartem ve stopování pouhý amatér. Všichni ostatní byli lepší než on, ale všichni dohromady toho zase věděli méně o sváření plechu nebo o spravování čerpadel.

Co dál? Něco se musí udělat s mrtvolou paní Bellové. Už tam leží celé hodiny a mravenci ji oťukávají. Arnold usoudil podle svého stínu, že už je takřka pět a že se pan Wootton musí co nejdříve vrátit. Harte běhal kolem budov jako nešťastný pes. Po ostatních nebylo ani vidu, ani slechu. Ano, něco se musí udělat, a ne tam jenom stát. Šéf přijede třeba pozdě, třeba až po setmění.

Arnold přinesl z truhlárny několik dřevěných kolíků a kladívko. Zatloukl do tvrdé země kolíky, aby ohraničovaly tělo, potom z těla smetl mravence, převrátil mrtvolu a na chvíli se zadíval do zmučeného obličeje se široce rozevřenýma očima, v nichž se tak zřejmě zračil protest proti smrti.

Arnold Bray zvedl bez námahy tělo, odnesl je do ložnice paní Bellové, kde je položil na postel, a pak vyhledal čisté prostěradlo, jímž paní Bellovou přikryl. Zakryjte mrtvé… Byla to hodná ženská a v tolika ohledech ho předčila. Arnold ji pokorně obdivoval. Kdysi znával ženy, jež sice obdivoval, nikoliv však pokorně. Jaký byl asi motiv tohohle zločinu, který je o tolik horší než obyčejná vražda, o

níž člověk čítá v novinách? Neustále se mu to vtíralo do hlavy, přestože se tu myšlenku snažil zapudit divokým vztekem. A byl tak zabrán do marnosti svého úsilí, že bez jakéhokoliv uvědomělého vzrušení stáhl roletu, pak prošel ostatní místnosti a stáhl rolety všude.

Vtom na něj zavolal od zadních dveří Bill Harte a Arnold šel za ním s novou nadějí, ale když se podíval Billovi do očí, byla naděje zase tatam.

„Pojď se mnou," řekl drsně Harte. „Abys to viděl."

Šel před Arnoldem k nádrži v zemi, k nádrži s vybetonovaným dnem i stěnami a nahoře se stříškou z rákosu, která se pyramidovitě zvedala. Odtud ušel asi tak tucet kroků k zadní straně zásobárny, kde se zastavil a u stěny z rákosu v závětří se upřeně zadíval na zem.

„Co vidíš?" zeptal se.

Arnold neviděl zprvu nic kromě stop nějakého psa. Pak jako by ve světle červené půdě vyvstávaly vetší stopy, proti nimž ty psí byly najednou bezvýznamné. Teď rozeznával tři šlápoty mužských vysokých bot. Vypadaly nezvykle, protože jim chyběly otisky podpatků.

„Podobný stopy jsi už musel někde vidět," prohlásil Bill.

„Jestli jo, tak si nevzpomínám kde," připustil Arnold. „Ale vypadají jako stopy někoho, kdo utíkal. Nemají otisknutý podpatky. Už vím! Karamád Yorky má ve zvyku chodit, jako by pořád utíkal. To jsou jeho stopy."

„Ba. Jsou to jeho stopy."

„Jenže Yorky je ve městě na tahu."

„To sotva. Tyhle stopy udělal před čtyřma pěti hodinama Yorky. Je pravda to s tím telefonem a s tou vysílačkou, jak říkal Eric?"

Arnold přikývl. A pak s náhlou rozhodností dodal:

„Pojedu s nákladákem šéfovi naproti. Budu se muset vrátit do města, ohlásit to Piercovi a přivízt lidi na pomoc honit Yorkyho.

Yorky má Lindu… Jestli ji nezabil. Je nutný ho čapnout, a to rychle. Jestli Lindu zabil, tak mě k němu nepouštějte.“

/3/ ŠALEBNÝ KRAJ

Několik minut nato, co je hlášen zločin ve městě, se pustí do práce dokonale organizovaná policie, která má k dispozici moderní vědecké pomůcky. Nadstrážmistrovi Piercovi však sloužilo ke cti, že se nedal odradit tím, že v oblasti o rozloze nějakých dvaceti pěti tisíc čtverečních kilometrů, která byla takřka opuštěná, nebylo bez světel nic vidět; neboť v tomto kraji, kde člověku může počasí pomáhat nebo kde může klamat ostražité oči i ostražitý mozek, mu počasí právě nepřálo.

Přijel s doktorem z Loaders Springs krátce po deváté večer onoho dne, kdy byla paní Bellová zavražděna. Byla černočerná noc, hvězdy smazal prach, který silný vítr vířil po celý den. Před svítáním byla už na stanici Mount Eden v provozu nová vysílačka a instalován nový telefon. Za svítání vyjely dva naklaďáky zjistit, kde jsou domorodci, a přivézt všechny muže, kteří by se mohli pustit po stopách. Brzy po svítání se začaly sjíždět osobní i nákladní vozy a přivážet sousedy ze stanic vzdálených osmdesát, sto i sto padesát kilometrů a za rozbřesku vyjeli další muži na koni ze stanic ještě vzdálenějších, aby hlídkovali ve všech směrech, kudy mohl vrah paní Bellové a únosce její dcerky uniknout.

Muž, kterému se říkalo Karamád Yorky, narozený v Yorkshiru, který přijel do Austrálie, když mu bylo patnáct, přelstil nejen bušmany, kteří v těch nesmírných rozlohách země i oblohy vyrostli, nýbrž i domorodé stopaře, jimž se nikdo na světě nevyrovná. Objevili jeho stopy v opuštěném táboře domorodců, ležícím ani ne jeden a půl kilometru od stanice, a kromě toho u zásobárny z rákosu několik metrů od dveří kuchyně; obě místa byla v závětří. Yorky měl vinčestrovku opakovačku ráže .44 a paní Bellová byla zastřelena střelou téhož kalibru.

Muži rozmlouvali o motivu vraždy, ale důležitější bylo najít. Lindu Bellovou, ať už živou či mrtvou. Její osud byl svrchovaně důležitý, neboť dokud se nenajde její tělíčko, mají pronásledovatelé ještě pořád v srdci naději.

Počáteční zápal pronásledovatelů zvolna přecházel v zarputilost. Domorodci ztráceli zájem, bouřili se proti tomu, že je běloši honí, jako by byli přesvědčeni, že Yorky s Lindou už zmizeli z pozemků jejich odvěké kmenové půdy.

Bělošské řady prořídly, neboť muži byli odvoláni na stanice, aby se věnovali svým úkolům, které se už nedaly zanedbávat, a tak bylo pátrání po čtyřech týdnech zastaveno.

Tři dny nato, kdy strážmistr Pierce zpravil Woottona, že oficiálně se pátrání zastavuje, dostal majitel stanice zprávu, že přijíždí jiný policista. Wootton si najal z tábora domorodců za kuchařku Sáru a její dceru Meenu jakožto služebnou, a tak na stanici pokračoval normální běh, jako by jej nikdy nic nebylo přerušilo, až do dne, kdy Meena přinesla jako obyčejně do obývacího pokoje veliký podnos se snídaní pro pana Woottona. Pan Wootton jí vesele popřál dobré jitro a Meena jako obyčejně plaše a pokorně odpověděla.

Meeně bylo něco přes dvacet. Už neměla tu klátivou hranatost mládí, ale měla ještě daleko do nevzhlednosti, do níž dorůstají domorodé ženy velice brzy. Nebyla čistokrevná černoška, měla medovou pleť a její tahy silně ovlivnil její otec; měla dokonce šedě tečkované oči. Nosila barevné plátěné šaty, přes ně sněhobílou zástěrku a rovné tmavé vlasy na krku svázané do uzlu; na nohou měla červené střevíce, takže by se byla vyjímala na každé stanici dobře a pan Wootton si jí po pravdě řečeno vážil. Mluvila bez přízvuku, tipe a pomalu.

„Starej Canute povídal, abyste mu poslal trochu tabáku dopředu. Prej ho dal moc Murteeovi a Murtee říká, že ho dával Samovi, aby ho přestaly bolet zuby.“

„Jaké zuby, Meeno!“ vykřikl pan Wootton. „Sam už musel přijít o poslední zub před padesáti lety.“

„Samovi vypad poslední zub, než jsem se narodila. Jenže Canutovi došel tabák. Říká, že když mu ho pan Wootton nedá, tak ho s ním za něco vyhandluje.“

„Vyhandluje! To mi vysvětli, Meeno.“

„Canute říká, že vy mu máte dát smotek tabáku a on že vám zase řekne něco, co byste měl vědět.“

„Chm,“ zavrčel pan Wootton. „To zní jako vydírání. A nevíš, co je to něco, co bych měl vědět?“

„Vím, pane Woottone. Vím. Canute mi to řek.“

„Jenže ty mi to neprozradíš, dokud neslíbím, že dám tomu darebáckému lišákovi smotek tabáku?“

Přísný výraz ve tváři dobytkáře na Meenu zapůsobil. Nejdřív přešlápla na holém linoleu z nohy na nohu. Pak řekla tři slova, která objasňovala její nezměnitelné postavení.

„Canute je náčelník.“

Woottonovy zkušenosti s domorodci byly nevalné, ale znal autoritu a moc, kterou náčelník třímal nad domorodým klanem, a věděl tudíž, že chování děvčete je zcela normální a že Meena je jenom prostřednicí, jenom poslem mezi Canutem a jím. Přísnost se mu ze zelených očí vytratila.

„Tak jo, Meeno. Uděláme handl. Nalij mi šálek kávy.“

Děvče nalilo kávu, pak odstoupilo od stolu a řeklo:

„Canute povídal, abych vám vyřídila, že sem brzy přijede jeden pohlavár od policie.“

Pan Wootton se ani tentokrát neušklíbl.

„A jakpak to Canute ví?“ zeptal se klidně. „Ani ne před hodinou jsem telefonoval se strážmistrem Piercem a ten mi o žádném policistovi, co by k nám měl přijet, nic neříkal. Canute jenom hádá, Meeno. Prodělal jsem smotek tabáku.“

„Včera seděl celou noc s Murteem u ohně,“ odpověděla Meena vážně. „U malýho ohýnku. Byli sami dva. Lubry se nesměly koukat.“

„Ale ty ses koukala, co?“

„Já nejsem žádná lubra.“

„Ale těm hloupým kouzlům věříš, co?“

„Canute je náčelník. Murtee je medicinman.“

Wootton vycítil konečnou platnost tohoto výroku.

„Ten tabák mu dám, Meeno. Řekni Canutovi, že mu ho strhnu z příštího přídělu. A vyřiď Charliemu a Rexovi, aby se vrátili do práce. Je zapotřebí sehnat dobytek. Už se flinkali dost dlouho.“

Meena se podívala na sedícího muže a střetla se odvážně s tvrdým pohledem jeho zelených očí. Cítila tu působivou přitažlivost bělocha. Usmála se, jako by nad jeho ústupkem, ale dobře věděla, že to žádný ústupek není.

Když se druhý den ráno zmínil v Loaders Springs o příhodě s tabákem strážmistrovi Piercovi, zatvářil se policista stejně skepticky jako on, ale souhlasil s tím, že je to za kus tabáku pěkný příběh.

Domorodci však věděli své. Za svítání třetího dne po oné zprávě, kterou Wootton dostal od Canuta prostřednictvím Meeny, seděl detektivní inspektor Bonaparte opřen o jednu borovici nad stanicí Mount Eden a díval se dolů do ohrady pro koně, kde se proháněli jezdecký a nákladní kůň, se kterými před dvěma hodinami přijel z jihu.

Hvězdy už bledly a v roklině pod hřebenem se začalo objevovat něco jako dláždění z roztaveného olova. Pak se to slovo začalo valit, jako by to byly řeky a potoky, až se vlilo do kadlubů, a brzy nato se všechny ty oddělené pásy kovu slily v jednu obrovskou olověnou pláň, která se roztáhla k východu, k severu a k jihu, až nakonec podepřela klenbu zelenající oblohy obrovská tabule břidlice.

Jakmile osvětlily vějířovité cípky světla oblohu jasněji, olověná plocha pod ní, studená, ošklivá a nehybná, vybledla.

Před Napoleonem Bonapartem leželo bývalé moře; jeho výběžky, zálivy, zátoky, jeho pobřeží, táhnoucí se k jihu a k severu, jeho plochý, klidný bahnitý povrch bez vegetace, celý ten lán až k dalekému obzoru a ještě za něj. Eyrovo jezero! Poslední louže starého moře, kaluž, která se někdy naplní říční vodou ze severu, byla sto kilometrů široká a sto šedesát dlouhá.

Dole v tom mazlavém blátě spočívají kosti obrovských nestvůrných plazů, zvířat a lidožravých ptáků. Podél zákrutů břehů jsou — zasypané pískem — mohyly z korýšů, které nasbírali předkové Canutova kmene k hodům, na nichž se vykrmily celé generace.

To, co se zeměpisně nazývá pánev Eyrova jezera, se prostírá zhruba na pěti stech tisících čtverečních kilometrech a většina této rozlohy je pod úrovní moře. S výjimkou západního okraje, odkud občas jezdí vlaky na sever do Alice Springs, tam nebydlí ani dvě stovky bílých obyvatel a domorodého obyvatelstva je jenom asi o stovku víc. Reky, které tečou asi tak jednou za deset let, tečou do kopce. Ve vzduchu se vznášejí písečné přesypy a klokani skáčou z mraku na mrak. Obzor není nikdy tam, kde má být. Strom, který je v jednom okamžiku keřem, je ve druhé chvíli vysoký jako stožár vysílačky. Z obludného plaza, jenž se vyhřívá na sluníčku na hřebenu hory, se nakonec vyklube stočená ještěrka, vyhřívající se na uschlé větvi stromu, částečně zasypaného dunou.

V tom šalebném kraji zmizel muž s dítětem. To byl pro nadstrážmistra Pierce problém veliký jako Everest a Bony, který tam přijel za pět týdnů, musel do značné míry uznat, že pověst tohoto policisty jakožto bušmana právě tak jako pověst všech bělochů, kteří se přidali k pátrání, odpovídá pravdě. Šalebný kraj, a přitom by neošálil ani jediného z těch, pro které rozloha pěti set tisíc

čtverečních kilometrů znamená totéž, co pro obyvatele velkoměsta dva a půl čtverečních kilometrů městských bloků.

Člověk musí jíst a za horkých letních měsíců by nevydržel ani den bez vody. Nemůže se odvážit vzdálit ani na kilometr od vody, aniž by jí měl zásobu, a vodních zdrojů kromě artéských studní a kromě studní na stanicích je po čertech málo, protože už jedenáct měsíců nepršelo. Všechny zbývající zdroje vody hlídají lidé, jejichž oči bezpečně zaznamenají každou stopu divokých psů, domorodců i dobytka, lidé, kteří by — i kdyby nedovedli rozluštit kouřové signály — určitě poznali, kde se zdržují domorodci, ať divocí či polocivilizovaní. Jestli je Karamád Yorky ještě naživu, a nikdo nevyjádřil pochybnost, že by nebyl, pak dosáhl pozoruhodného úspěchu, neboť se mu daří unikat nejlepším znalcům pouště, jací na světě jsou.

Tito lidé byli něco jako prospektoři, kteří se snaží zjistit, kde je onen muž s dítětem. Bony se stal od té doby, co přijel, chtě nechtě důlním inženýrem, jenž bude muset začít kopat pod povrchem tohoto šalebného kraje.

A tak když po všem tom prospektorování, co se už udělalo, přijel do Mount Edenu, nenaskočil na koně a nerozjel se po kraji ani nezasedí za volant džípu a nezačal přidávat k oblakům prachu další oblaka, protože bylo zřejmé, že se Yorky s Lindou neztratili a že neumřeli žízní, neboť Yorky znal buš skrznaskrz. A proto se nedávaly životy všanc ani se nenasazovala letadla.

Byla tu fakta, která se nedala vyvrátit, a údaje, které byly možná jenom domněnkami, a domněnky, jež mohly být fakty. Na stanici byla zastřelena žena puškou ráže .44 a její dcera byla unesena. Dopoledne toho dne, kdy došlo k zločinu, zanechal muž, spatřený poblíž stanice, stopy několik metrů od místa, kde ležela mrtvola. Když byl viděn naposledy, měl u sebe vinčestrovku čtyřiačtyřicítku.

Ten den řádila každotýdenní větrná smršť a těch několik stop uchránily před větrem budovy stanice. Muž s dítětem získal před

těmi, co po něm pátrali, asi tak dvacetihodinový náskok a před inspektorem Bonapartem náskok asi tak pětitýdenní.

Od té doby ty dva nikdo neviděl. Ani jeden z lidí, kteří je hledají, nenašel jedinou stopu, ať už stopu muže či dítěte, nikde nebylo nalezeno žádné podezřelé ohniště, jakákoli známka. Faktů bylo málo, domněnek hodně. Jednou z nich byla domněnka, že Yorky nezastřelil matku ani neunesl dítě, nýbrž že se ten den některý z těch pěti bělochů vrátil, zastřelil ženu a stejně tak Yorkyho a dítě, kteří toho byli svědkem. Pak odvezl Yorkyho i holčičku někam daleko, mrtvoly zahrabal u úpatí některé pohyblivé písečné duny, a tak svalil veškerou odpovědnost na Karamáda Yorkyho.

Odpověď znali jen bystrozrací orlové a vrány. Za tohoto časného rána se snášeli nízko, aby si prohlédli toho cizího člověka, který sedí pod zelenými vrcholky borovic. Vrány o něj měly rovněž zájem, ale rychle jej ztratily, neboť poznaly, že to není mrtvola. Pak začaly ukájet svou neukojitelnou zvědavost a zkoumat cizincovy koně dole v ohradě a dvě ženy, které šlapaly ke stanici od tábora domorodců. Několik vran se vydalo nad Eyrovo jezero, ale vrátilo se, jako by se bálo, zatímco několik dalších letělo nad jezerem dál a dál, až Bony začal uvažovat, nemají-li snad v úmyslu doletět až na neviditelný protější břeh.

Když začal stoupat z komína na domě kouř, sešel inspektor Bonaparte z hřebenu dolů a zamířil ke stanici Mount Eden.

/4/ MOUNT EDEN VÍTÁ BONYHO

Ze všech čtyřiceti Canutových poddaných neměla z náčelníka Canuta vůbec žádný strach jediná Sára; a strach před medicinmanem Murteem, strach, vyvolaný zděděnými instinkty, se u ní skoro nikdy neprojevil. Byla z jedné pětiny běloška a ze čtyř pětin černoška a jediné, čím jí přispěl otec, bylo to, že rysy jejího obličeje nebyly tak výrazně domorodé a že měla velice vyvinutý smysl pro humor. Říká se, že než Canute přišel při požáru savany o zrak, vždycky se rozesmála, když se bezmezně rozzuřil, a že když se po ní Canute rozehnal kyjem, tak mu kyj vzala, praštila ho, až se svalil v bezvědomí na zem, pak se nad ním postavila, zkřížila nad oněmělým náčelníkem ruce na prsou a rozesmála se. Také se říká, že na ni Canute za trest uvalil mlčení, ale ona ho kopla do břicha a srdečně se rozesmála.

Když teď vařila v „bílým“ domě, vstávala s Meenou časně a do kuchyně se vždycky dostavila těsně před šestou. Jejím úkolem bylo uvařit nejdřív čaj, jejž pak Meena odnesla panu Woottonovi, kterého už určitě našla, jak sedí u vysílačky a baví se s některým sousedem.

To ráno už oheň hořel, v kotlíku se širokým dnem vřela voda a Meena pilně uklízela obývací pokoj; vtom vešel do kuchyně někdo, koho Sára neznala. Všimla si jeho hubeného temného obličeje, temně modrých očí, bílých zubů v úsměvu a čisté bílé košile, zastrčené do hnědých gabardénových kalhot. Řekla:

„Tady nikdo nesmí. Co chcete? Snídaně ještě ne hotová.“

„Já tady smím,“ odpověděl muž a dodal, jako by ho to dodatečně napadlo: „Já smím všude. Už máte hotový čaj?“

Bez vyzvání se posadil u vydrhnutého stolu, natáhl nohy, znova se usmál na Sáru, která zaváhala, má-li se tvářit přívětivě či rozzlobeně. To zaváhání měly na svědomí ty modré oči, ty oči a ten

hlas, v nichž byl víc než jen náznak autority. Vtom se ve dveřích obývacího pokoje objevila Meena, ale hned se zarazila. Sára prudce zakroužila čajníkem, aby se čaj rychleji vylouhoval, a s konvicí, kterou držela za ucho a za hubičku, se zeptala:

„Vy ten pohlavár od policie, že?“

„Ano. Tys věděla, že přídu?“

Sára přikývla, položila čajník na kraj sporáku a vzala z příborníku šálky a talířky. Na šéfa úplně zapomněla. Nejdříve nalila cizinci. Stála před návštěvou, Meena se postavila vedle ní a Bony řekl:

„Ty jsi Sára. A ty Meena. Zdržím se tady nějakou tu chvíli. Je doma pan Wootton a je už vzhůru?“

„Je vevnitř, čeká na čaj,“ odpověděla Meena, čímž Sáře připomněla její povinnosti. „Jak se jmenujete?“

„Napoleon Bonaparte. Jestli se z nás stanou přátelé, tak mi můžeš říkat Bony. Ale teď, prosím tě, řekni panu Woottonovi, že je tady inspektor Bonaparte.“

„Inspektor Bonaparte,“ opakovala a zahihňala se. Pak si položila ruku na ňadra, vystrčila bříško a znovu se zahihňala. Sára se na ni podívala, šťouchla ji prudce loktem do žeber, čímž její hihňání zarazila. Meena zalapala po dechu, ale podařilo se jí ze sebe vyrazit: „Já myslela, že budete starej, že budete mít šedivý vlasy a zlej kukuč. Jste ženatej?“

„Běž za panem Woottonem… řekni mu, že jsem tady,“ naléhal Bony vážně.

Běloch nebo černoch, na tom nezáleží. Meena se na něj usmála a cestou do obývacího pokoje se zakolébala v bocích. Pak se na něj ještě jednou ohlédla a Sára vykřikla:

„Ach, ta Meena!“ Ale v jejím širokém obličeji bylo možno číst pýchu a lásku.

Pak se Meena vrátila a kývla na Bonyho, aby šel do obývacího pokoje. Když šel Bony kolem ní, vzal ji za bradičku a řekl:

„Než budu odjíždět z Mount Edenu, tak tě ta tvoje bujnost přejde.“

Majitel stanice stál, v jedné ruce šálek čaje, v druhé cracker. Tvářil se nevěřícně. Vlasy měl rozcuchané a jeho knír by potřeboval přistřihnout.

„Inspektor Bonaparte?“ zeptal se s důrazem na hodnost. „Odkud?“

„Z vyšetřovacího oddělení, pane Woottone,“ odpověděl sladce Bony. „Zdá se, že v některých končinách jsem slavný, ale v jiných už tak ne.“

„Nic o vás nevíme. Strážmistr z Loaders Springs o vás nic neví.“

„Já jsem ho požádal, aby o mně nic nevěděl,“ prohlásil klidně Bony. „Upřímně řečeno jsem se o deset dní zpozdil, zdržel mě jeden případ v Boulie.“

„V jihozápadním Queenslandu? Vy jste přijel…?“

„Na koni. Potřeboval jsem si mezi těmi dvěma vraždami srovnat myšlenky, pane Woottone. Tady jsou moje papíry.“

Wootton odložil šálek a cracker na stůl a naklonil se, aby si prohlédl otevřenou náprsní tašku s opisem dopisu, kterým jihoaustralská policejní správa pověřuje Bonaparta vyšetřováním vraždy paní Bellové. Majitel stanice svraštil čelo, narovnal se a zadíval se upřeně do modrých očí, které tak zatlačovaly do pozadí všechno ostatní v tom tmavém obličeji. Pak řekl:

„Nemáte námitek, abych se spojil s nadstrážmistrem Piercem?“

„Naprosto ne. Mimochodem, vaše kuchařka mi poskytla šálek čaje, ale já ho nechal v kuchyni na stole.“

„Meeno!“ zavolal pan Wootton. „Dones panu inspektorovi Bonapartovi jiný šálek čaje a crackery.“

Meena vešla s čajem. Bony upíral oči na hladký panel vysílačky a Meenin zaměstnavatel stál u telefonu na zdi. Meenino veselé rozpoložení vystřídala soustředěná zvědavost a Meena se na jednu

nebo dvě vteřinky zadívala na štíhlou postavu s hranatými rameny a na rovná záda; teprve pak zašustila naškrobenou zástěrkou a odešla.

Bony si prohlížel tituly knih, kterých byla na poličkách vedle vysílačky jistě stovka. Vtom začal Wootton:

„Pierce říká, že vás čekal. A taky že podle vašich instrukcí nikomu neřekl o vašem příjezdu. Ale černoši to přesto věděli. Služebná mi před třemi dny řekla, že sem jede nějaký vysoce postavený policista. To je divné, co?“

„Ale kde,“ odpověděl Bony. „Oni se totiž spolu domlouvají. Kouřovými signály, telepatií. Při tom případu v Boulie jsem s nimi byl ve spojení.“

„To byla ta vražda toho domorodého majitele stanice? Slyšel jsem o ní. Našel jste vraha?“

„Samozřejmě.“

„Jinak byste tady dneska nebyl?“

„Jistěže ne. Jakmile se jednou pustím po stopách vraha, tak ho najdu.“

„Tentokrát se po stopách vraha bohužel pustit nemůžete, inspektore. Vítr je zavál, kromě na dvou místech, a je to už měsíc.“

„Já to myslel obrazně.“

„Ach tak! No, buďte ujištěn, že udělám všechno, že uděláme všechno, co je v našich silách, abychom vám pomohli… Co byste rád?“

„Znám kostru toho zdejšího zločinu a musím ji obalit masem. Znám pověst nadstrážmistra Pierce a vím, jak je důkladný, takže to bude asi chvíli trvat. Pokud jde o to, co bych rád… rád bych pokoj, sprchu a snídani.“

„Ale ovšem. Meeno! Dám vám připravit pokoj. Kde máte… své věci?“

„Na koni, nechal jsem ho u vás v ohradě.“

„Výborně! Meeno! Zavolej Charlieho, aby sem přinesl zavazadla pana inspektora Bonaparta, jsou na jeho nákladním koni

v ohradě. A postarej se, aby měl připravený ten rohový pokoj. Řekni Sáře, aby počítala s jednou snídaní navíc. A ne aby ses vybavovala s Charliem, Meeno!“

Meena se pousmála a odešla. Byla úplně ohromená a zkrotlá.

„Promiňte, že o tom mluvím, inspektore, ale váš příjezd značí, že jste vyjel náramně časně.“

„To máte pravdu, pane Woottone. Jel jsem po birdsvillské cestě poštovním vozem do Maree, chytil jsem vlak do Coward Springs, tam jsem se spojil se strážmistrem Piercem a vypůjčil si koně. Pak jsem se vydal na sever a prohlédl si ten kraj jižně od Eyrova jezera. Když se rozednívalo, tak jsem právě uvažoval o dávné minulosti domorodců. Antropologie mě odjakživa zajímala.“

„Někdy bych si přál, abych ji byl studoval,“ odpověděl Wootton. „Víte, jsem tady teprv pět let, tohle jsou moje první zkušenosti s tímhle krajem i s černochy. Vždycky na mě vyzrajou. Doufám, že jednoho krásného dne vyzraju já na tenhle kraj.“

„Nevyzrajete. Na ten ještě nikdo nikdy nevyzrál. Ale vím, co tím chcete říct. Mohl byste na dnešek postrádat své pomocníky?“

„Mohl. Přidělil jsem jim už práci, ale ta může počkat.“

„Děkuji vám. Mohli bychom je po snídani svolat někam, kde bych si s nima promluvil?“

„Samozřejmě. Moje kancelář je velká dost a dost.“

„Děkuju za laskavost. Pokusím se, abych vám nepůsobil zbytečné nepříjemnosti. Tahle část eyrské pánve by potřebovala déšť. Kdypak pršelo naposledy?“

„Před pěti měsíci. Déšť bychom si jistě přáli, ale spodní vody je zatím dost. Byly v Queenslandu nějaké záplavy?“

Bony nemohl Woottonovi přispět k vědomostem, jež se Wootton dověděl z rádia, ničím kromě svého názoru, že by se voda mohla dostat do Eyrova jezera Cooperovou řekou a možná i řekou Warburton. Majitel stanice vycítil, že se oba snaží vlastnímu

námětu ze všech sil vyhnout, a tak doprovodil Bonyho do hostinského pokoje.

U snídaně se Bony zeptal na Yorkyho podivnou přezdívku.

„Ach to!“ zasmál se Wootton. „To se datuje z dávné doby, rozhodně z let, než jsem sem přišel já. Mám dojem, že Yorkyho zná aspoň z doslechu celá tahle divočina. Je to zvláštní figurka, nebo aspoň byl, ale pak mu zřejmě nějak přeskočilo. S koňmi to moc neumí a s dobytkem není k ničemu, ale v době sucha si umí poradit při obsluhování čerpadel nebo ho můžete poslat objíždět ploty.

Jako většina lidí jeho typu vydrží často při jedné práci i celé měsíce, ale pak najednou zničehonic odejde s výplatním šekem v kapse a zamíří do města. Jednou propil v Loaders Springs šek a zamířil se svou matyldou tímhle směrem, aby požádal u mého předchůdce o práci. Ale najednou vám telefonuje policie z Loaders Springs — to tam nebyl ještě Pierce —, že prý dostali hlášení, že Yorky žije u řeky s černými, a jestli by tam majitel stanice nezajel a nepřivedl ho. Však víte, jak zní zákon — že běloši nesmějí žít v táborech domorodců.

Zkrátka a dobře, ten dobytkář, jmenoval se Murphy, se vydal na koni do tábora. Nebyl tam nikdo jen náčelník Canute a sem tam nějaká ta lubra, mezi nimi i Sára, co nám teď dělá kuchařku. Sára je civilizovanější než ostatní, a tak na ni zavolal a ona vyšla ze své chatrče. Murphy jí povídá: ‚Sáro, že prej máte v táboře bělocha. Vyřiď mu, aby sem okamžitě přišel.' Sára popřela, že by měla v táboře bělocha, ale Murphy se nedal odbýt, až nakonec prohlásila: ‚V mým táboře je žádnej bílej, šéfe. Leda můj Karamád Yorky.' Yorky byl zřejmě strašlivě zřízený z chlastu, a tak ho Sára vzala k sobě a kurýrovala ho polívkama a vším možným.“

„A od té doby to byl Karamád Yorky,“ doplnil pobaveně Bony. „Kolik mu tak může být, co myslíte?“

„To se dá těžko odhadnout,“ odpověděl Wootton. „Já bych řekl, že mu asi tak právě minula šedesátka.“

„Pracoval u vás někdy?“

„Jistěže. Tři neděle předtím, než zastřelil paní Bellovou, odsud odcházel se svým posledním šekem. Byl právě zase jednou po tahu a já ho našel v černošském táboře. Tehdy tam nebyli žádní domorodci. Byli všichni pryč na toulačce.“

„Vykládejte mi, jak jste ho tam našel.“

„No, já mám totiž ve zvyku jezdit týden co týden do Loaders Springs, vždycky ve čtvrtek. A tentokrát ten čtvrtek jsem vyjel vozem asi tak v půl deváté. Asi tři čtvrtě kilometru dál po cestě se přijede k vratům a ani ne za dalších tři čtvrtě kilometru k potoku. Je pořád vyschlý, jedině po velkých deštích ne, ale mezi místem, kde se cesta svažuje do potoka, a místem, kde potok ústí do jezera, se drží voda. Slyšel jsem, že tam černoši mají už celé generace hlavní stan. Murphy jim řekl, aby si to místo oplotili, aby tam nemohl dobytek, a já jsem odjakživa nechával je a tu jejich vodu na pokoji.

No a když jsem tam ráno přijel, viděl jsem, že tam Yorky dřepí na ohýnku a pije z plechovky od džemu čaj. Bylo mi divné, proč se tam utábořil, když stačilo jít o takový kilometr dál a došel by sem, a tak jsem se u něj zastavil na kus řeči. Povídal, že je nemocný, a rozhodně na to vypadal. Doufal, že tam najde černochy a že se o něj Sára postará. A poprosil mě o něco k pití — o kapičku pro povzbuzení. Měl jsem ve voze láhev whisky, a tak jsem mu dal pořádně loknout a řekl mu, aby šel na stanici a poprosil paní Bellovou, že ho nakrmí. Říkal, že půjde, a já jel dál. Za minutku se podívám do zpětného zrcátka a vidím, že jde po cestě, matyldu přes rameno a k matyldě přivázanou pušku.“

Bony odstrčil prázdný talíř a přitáhl si další šálek kávy.

„Jaký na vás dělal dojem… duševně?“

„Řekl bych, že byl normální,“ odpověděl pan Wootton. „Samozřejmě že byl trochu roztřesený, protože celé tři týdny nasával. Ten lok, co jsem mu dal, ho rozhodně vzpružil, ale nikdo mě nepřesvědčí, že ho ta trocha whisky vyšinula z rovnováhy

natolik, aby šel, zastřelil paní Bellovou a zmizel s Lindou. To je něco, co prostě nechápu.“

„Však to pochopíme,“ odpověděl Bony a ukroutil si cigaretu.

/5/ TERÉNNÍ PRÁCE

Všichni čtyři honáci byli pozváni do kanceláře. Charliemu a ještě jednomu domorodci bylo řečeno, že mají ten den volno. Všichni čtyři znali zařízení té velké místnosti, a tak si všimli, že na stěně za stolem je připíchnut podrobný plánek Mount Edenu.

Wootton seděl na židli za stolem. Bony stál vedle stolu a takřka líně pokuřoval, a ostatní čtyři muži se na výzvu svého zaměstnavatele posadili a udělali si pohodlí. Nakonec, protože jim zřejmě vrtalo hlavou, oč jde, se zadívali s velikým otazníkem v očích na Bonyho.

„Jak víte, je to už několik týdnů, co byla zavražděna paní Bellová a unesena její dcera," začal Bony. „Před pěti týdny zmizel beze stopy dospělý muž s dítětem a vy znáte jak jeho, tak tu holčičku mnohem líp než mě.

Od toho tragického dne jste se vy a s vámi mnoho dalších lidí zúčastnilo intenzivního pátrání po Karamádovi Yorkym. Znáte všechny podrobnosti pátrání a znáte bilanci lidského úsilí v celém kraji kolem Eyrova jezera. Bezpochyby dovedete odhadnout, jaké vyhlídky má člověk, chce-li najít dvě lidské bytosti v rozlehlém kraji, který by mnoho cizích, s ním neobeznámených lidí pokládalo za svět bez hranic, v němž se ztratí lehko i padesát, sto lidí. Budete tedy se mnou jistě souhlasit, že přes všechno pátrání, přes všechna opatření měl Yorky od začátku velkou naději na to, že unikne nebo že někde zalehne. Pronásledovatelé měli v ruce čtyři krále, ale Yorky držel čtyři esa. Nemám pravdu?"

„Možná že jo a možná taky ne," zapochyboval Arnold Bray. „Neřek bych, že to měl Yorky naplánovaný. Byl moc nadrátovanej, než aby moh něco plánovat. Řek jsem a myslím si dodnes, že mu pomáhali černoši."

„Protože strážmistr Pierce věděl, že je Yorky s domorodci jedna ruka,“ pokračoval Bony v námitkách, „protože věděl, že všichni domorodci táboří u řeky Neales, první, co udělal, bylo, že poslal muže na koni, aby Yorkymu co nejrychleji odřízli tím směrem ústup. Když přijely k řece Neales náklaďáky pro stopaře, naši lidi se přesvědčili, jestli jsou tam všichni domorodci. Správně říkáte, Arnolde Brayi, že Yorky tu vraždu předem neplánoval. Tahle vražda byla spáchaná z náhlého popudu.“

„A měl to štěstí, že dodatečně zjistil, že má v ruce čtyři esa,“ přerušil ho vyzáblý William Harte. „Především, Yorky zná tenhle kraj líp než kdokoli z nás a líp než kdokoli z nás se dovede vmyslet do duše domorodců. Představte si, že jste na jeho místě. Spáchal vraždu, než si vůbec uvědomil jak. Ví, že jsme všichni pryč, že nejspíš nikdo nepřijde dřív než někdy pozdě odpoledne. Zastřelil paní Bellovou, ale Lindu zastřelit nedokáže, protože důvod, proč zastřelil její maminku, není dostatečně pádnej, aby zastřelil i to dítě. A tak má na krku dítě, protože vidělo, jak střílel. Je jako člověk, kterej musí jít s jednou botou na noze a s druhou v ruce. A tak se koukne, co drží v ruce, a zjistí, že má lepší kartu než kdokoli z nás.“

Harte, sedící na zemi, opřený o zeď, se odmlčel a ukroutil si cigaretu. Bony ho vybídl, aby mluvil dál, protože ostatní zřejmě uznávali, že má z nich největší znalosti a nejlepší zkušenosti.

„Když Yorky zastřelil paní Bellovou,“ pokračoval tento muž neurčitého stáří, „tak věděl, že se může v tom eyrském kraji vydat kam chce. Věděl, kde jsou domorodci… osmdesát kilometrů na sever. Zná je moc dobře a ví, jak uvažujou. Důvod, proč nezastřelil to dítě, byl silnější než důvod, proč by ho měl zastřelit a získat větší šanci, jak zmizet z tohohle kraje. Jak jsem už řekl, zná černochy líp než kdokoli z nás. Ví, že jakmile se vydají po jeho stopách, i kdyby ty stopy představovaly jenom pár zrníček prachu v povětří, tak ho dohoněj. Totiž, když budou chtít. A ví, že kdyby zabil Lindu, tak

chtít budou. Když ji nezabije, tak chtít nebudou. Takhle vypadala jeho karta.“

„Domorodci měli Lindu rádi?“ vyzvídal Bony.

„Jistě. Jako všichni, jednou jsme hráli v noclehárně poker a já jsem si líznul srdcovou královnu a shrábnul bank a úplně automaticky jsem prohlásil: ‚Tady je moje Linda, pánové. Moje srdcová královna.' V těchhle končinách byla srdcová královna všech.“

„Domorodci se ho ale pokoušeli vystopovat,“ připomněl Wootton a Bony se zaradoval nad směrem, kterým se bere porada.

„To jo,“ přisvědčil Harte, který právě v té chvíli musel přejít ke dveřím, aby si znova odplivl. „Ale jak to bylo? Domorodci byli u řeky Neales, napůl mrtví hlady a živili se varanama a mouchama. My je přivezem sem, dostanou hory hovězího, mouky a tabáku, abysme je navnadili. Místo aby honili domorodý holky, tak jsou poslaný honit Yorkyho.

Ale honěj ho skutečně? O tom mám svý pochyby a mám je proto, že domorodci věděli, že má Yorky v ruce esa. ‚Yorky je kabrňák,' říkali si určitě. ‚Tak trošku se po něm povohlídnem, přiživíme se na šéfově hovězím a zakouříme si z jeho tabáčku.' A ne že by se jenom povohlíželi, jak jste správně řek, pane Woottone. Dali se vážně do toho, ne proto, že by pociťovali k Yorkymu zášť za to, že zabil paní Bellovou. Dali se do toho jako ohaři, aby se přesvědčili, že Yorky nezabil Lindu a někam ji nezahrabal, ale když usoudili, že Yorky žádnou takovou pitomost neudělal, že zdrhl i s tím dítětem, tak začali bejt najednou unavený, postupně ochabovali, až toho nakonec nechali. Proto taky tvrdím, že když se Yorky zmocnil Lindy, tak věděl, že drží v ruce všechny esa.“

„A bude je držet, dokud nechá Lindu naživu?“ nadhodil Bony.

„Přesně tak. Dokud má Lindu u sebe, může si pískat.“

„A ty si přesto myslíš, že černoši nevědí, kde je?“ protáhl štíhlý Eric Maundy.

„Jo. Nejspíš to nevědí, Eriku. Poněvadž tohle zjistit by dalo práci a jim určitě stačí vědomí, že je malá Linda v pořádku. Říkají si, že Yorky s ní někde je a že vyleze na světlo boží, až se mu to bude hodit, a Charlie bude zatím, běhat za Meenou a Canute se bude škrábat za krkem, protože je pro Meenu moc starej, i když mu byla zaslíbená, když se narodila. Domorodce musí člověk znát, Eriku.“

„A ty myslíš, že je znáš?“ rýpl do něho mladý Lawton.

„Jestli si myslíš, že je znáš líp, tak nám to vylož ty,“ sjel ho Arnold.

„Přijmeme-li váš výklad,“ přisadil si Bony, „kde bere Yorky pro sebe a pro dítě jídlo?“

„Ve svejch tábořištích,“ odpověděl Harte. „Asi nevíte, že než Yorky odešel na ten svůj tah, tak měl za úkol objíždět hraniční plot.“

„To je pravda,“ přisvědčil Wootton. „Plot kolem celé stanice měří přes dvě stě kilometrů, když nepočítáme místa, kde stanice hraničí s jezerem. Yorky objížděl plot na velbloudech. Každých třicet kilometrů měl tábořiště a v každém druhém je voda.“

„A v těch tábořištích měl zásoby proviantu,“ doplnil Harte. „Mouku, čaj a cukr v plechovkách, víte, a když bylo nejhůř, měl ještě rybí konzervy. Jednou jsem se ho ptal, jestli mu na ten proviant a na ten tabák nechodějí domorodci, ale on se jenom zasmál a odpověděl, že jemu by domorodci nikdy nic nevzali.“

Bony si prohlížel plán Mount Edenu na stěně. Potom řekl Woottonovi:

„Prosím vás, označte mi ty tábořiště a označte mi jinak ty, kde je voda.“ A Harta se zeptal: „Co je na druhé straně plotu?“

„Nic. Otevřená krajina, jenom na jihu a na jihozápadu ne.“

„A na té druhé straně žijou divocí domorodci?“

Harte zavrtěl hlavou.

„Až dál, až skoro u Simpsonovy pouště, ale už nejsou tak divocí jako kdysi.“

„A v tom kraji… tam není na sever ani na západ vůbec žádná voda?“

„To je stejný jako tady. Nepršelo tam už celý měsíce, a když tak v nepříhodnou dobu. Jenže když člověk ví, kde má vodu hledat, tak ji najde. Voda je tam v dírách na řece Neales. Voda je i pod bahnem v jezeru, když má člověk žaludek na to, aby ji pil.“

„Hm! Tak tím se už přece jenom někam dostáváme.“ Bony se podíval po řadě na všechny přítomné. „Kdybyste mi na tomhle plánu označili, kde kdo z vás byl ten den, co byla zastřelena paní Bellová, a poznamenal mi i čas, kdy jste byli nejdále od stanice. Nebo aspoň co nejpřibližněji. Modrou tužku, prosím vás, pane Woottone.“

Udělali, co po nich žádal, a Bony řekl:

„Jak tomu rozumím, tak jste vy čtyři v těchhle končinách Austrálie už mnoho let, mnohem déle než pan Wootton. Děkuju vám za spolupráci a prosil bych vás, abyste v ní setrvali. Jsem rád, že jste toho názoru, že je Linda ještě naživu a že jde tedy především o to ji zachránit. Nejspíš byste se mnou asi do téhle míry nespolupracovali, nebýt možnosti, že najdeme Lindu.

Asi chápete, že vlastní záchrana by pro ni mohla být spojena s velkým nebezpečím ze strany toho, kdo ji unesl. Mohl by ji i zabít, aby se zachránil. Je životně důležité vědět přesně, co je to za člověka nebo co to bylo za člověka, než zastřelil paní Bellovou. Pokusme se nejdřív přijít na kloub tomu, proč ji zastřelil. Dal někdy vůči ní najevo nelibost?“

„Já nikdy nic takovýho neslyšel,“ odpověděl Arnold. „Byl to takovej neškodnej ubožák. Skoro ani nepromluvil, ledaže ho někdo oslovil. Člověk s ním musel bejt sám a pak na něj mluvit mírně, než trošinku roztál. Ale s Lindou a těma malejma černošskejma dětma toho nabrebentili ažaž.“

„A když měl opici anebo se z ní lízal, myslel někdy na ženské, mluvil někdy o ženských?“

„Ne.“

„A dávala nějak najevo paní Bellová, že ho nesnáší, nebo ho někdy kárala?“

„Právě naopak. Mám dojem, že paní Bellová ho měla docela ráda. Nejednou mu spravovala košile.“

„Když si je vypral,“ zasmál se mladý Harry Lawton. „jenže to dělala nám všem.“

„Ty jseš moc velkej elegán, než abys měl starý košile, který by se musely spravovat,“ prohlásil Eric.

„Nikdy nic nenamítala, že se Linda baví s Yorkym?“

„Myslím, že ne. Neměla proč. Byl přece úplně neškodnej.“

„Yorkymu muselo lupnout v kebuli, že ji zastřelil“ mínil Eric.

„No dobrá! Tak si pojďme probrat jeho styky s domorodci,“ naléhal Bony. „Říkali jste, že k nim měl dobrý vztah. V jakém smyslu? Žil snad tajně s nějakou lubrou?“

Harry Lawton se rozesmál, ale ostrý pohled Arnoldových šedých očí ho umlčel. Na Bonyho otázku odpověděl Harte.

„Prosím vás, inspektore. Yorky byl starší než já. Ne o moc, ale starší byl. Pamatuju se, jak sem asi tak před pětatřiceti lety přišel. Na pohled se nijak zvlášť nezdál; byl jako za groš kudla, jak se říká, ale byl to drsnej chlapík. A nedá se říct, že by byl nějakej vzdělanej, vlastně byl nevzdělanější než Meena nebo Charlie a ty ostatní domorodci, co chodili aspoň nějakou dobu do misijní školy.

Uměl si přečíst noviny, sledovat dostihový zprávy a tak. Ale o mravencích a o podobnejch věcech toho věděl víc, než jsem si já kdy přál znát, a uměl to náramně s velbloudama, i když se koní bál. Myslím, že na ženský neletěl víc než většina z nás. Tu a tam strávil jednu nebo dvě noci s některou v Loaders Springs. Však ten druh ženskejch znáte. Tady se říká, že byly doby, kdy tábořil se Sárou, a jeden čas prej s ním žila u hraničního plotu nějaká mladá lubra. Ale to už je dávno.“

Harte si šel znova ke dveřím odplivnout.

„Právě tohle všechno je na tom to zajímavý. Yorkyho víc bavilo pozorovat mravence a ptáky, než mluvit o dobytku a o koních jako nás ostatní. Pořád někam chodil s černošskejma dětma a oni mu ukazovali všechno možný. Děcka se na něj jen lepily, přestože například přede mnou vzaly vždycky do zaječích. A tak ho pomalu přijali černoši mezi sebe. A jsem přesvědčenej, že mu nešlo o to, aby se moh mít k lubrám. Zajímaly ho, ale asi stejně, jako ho zajímali mravenci. Dával jim všelijaký dárky. Dal jim tabák nebo jim koupil šaty a tak.“

„Jednou jsem mu řek, že by měl o nich napsat knihu,“ vpadl mu do řeči Harry Lawton. „Ví toho o nich víc než všecky ty profesoři a podobný chlápci.“

„A byl by ji moh napsat, kdyby byl vzdělanější,“ přisvědčil Harte. „Karamád Yorky, ten jo. Slyšel jste, jak přišel k tomu jménu?“

„Ano. A to, co jste mi řekl, potvrzuje, co jsem už o něm věděl,“ odpověděl Bony, sklonil se nad stolem a rychle si něco poznamenal na kousek papírku. „Zdá se, že Yorky se musel opravdu pomátnout z pití, že zastřelil paní Bellovou. Dalo by se o něm říct, že byl duševně nedospělý?“

„To ne,“ odpověděl rozhodně Arnold. „Ale byl… já nevím, jak bych se vyžvejk. Yorky mi připomíná jednoho mýho synovce z Adelaide. Ten chodil pořád jako náměsíčnej, zatímco si ostatní děcka hrály nebo dováděly. A když byl starší, tak to s ním došlo tak daleko, že chodil jako ve snách. Ale hlavu měl. Nakonec se z něj stal výbornej reklamní výtvarník u jednoho vydavatelství v Sydney. Ne, Yorky to měl v hlavě vždycky v pořádku. To dokazuje i to, jak uměl hrát poker.“

„Byl to, čemu já říkám od přírody mazanej,“ poznamenal Lawton. „Člověk nikdy nepoznal, jakej list má v ruce.“

„Takže vy všichni vlastně nepovažujete za pravděpodobné, že by mohl zastřelit paní Bellovou?“ zeptal se Bony.

„Tak nějak,“ přisvědčil Arnold a ostatní kývli na souhlas. „Jsou chvíle, kdy se mi tomu nechce uvěřit.“

„A jste si jistí, že to byly jeho stopy, co jste tenkrát objevili?“

„Docela určitě. Omyl je vyloučenej,“ odpověděl Harte.

Bony podal svůj papírek Arnoldovi a řekl:

„Až Yorkyho najdu, tak se dovíme co a jak. Bude zajímavé zjistit, proč to udělal. A bude také zajímavé, až se dovíme, jak se mu podařilo uniknout.“

Arnold kývl na Harta a oba vyšli z kanceláře. Ostatní se dívali, jak odcházejí, protože věděli, že se to stalo na příkaz, který Bony napsal na ten lísteček. Wootton si odkašlal a chystal se něco říct, ale vtom ho zarazil křik zvenčí.

Na prahu se objevili dvě zápasící postavy; muži přivedli dovnitř rozzuřenou lubru.

„Pusť mě, Arnolde Brayi. Povídám, abys mě pustil," vykřikla Sára a Arnold s Hartem vtáhli do kanceláře tlustou ženu, uvolnili jí ruce, ale zatarasili východ. Buď byla Sára ve výborné kondici, nebo zápas netrval dlouho, protože nyní stála, ruce podepřené v bok, s očima planoucíma, a už jí nechybělo nic než koště nebo váleček na nudle a byla by, jako když z oka vypadne svým bělošským protějškům.

„Stála vzadu u zdi a ucho měla přitisknutý ke škvíře," oznámil Arnold. „Poslouchala, o čem tady mluvíme."

„Já jsem si jenom šla z tý rozpálený kuchyně sednout do stínu," vykřikla Sára a Wootton se už chystal něco říct, ale Bony ji začal chlácholit.

„Však na tom není nic špatného, Sáro. Je tam hluboký stín a máš na to právo. Jenže stín je i před kuchyňskýma dveřma před domem a ještě před hodinou tam stála pohodlná židle. Běž se posadit na ni nebo ještě líp, jak je to vlastně s tím čajem k snídani?" Wootton se znova pokusil promluvit, ale Bony ho gestem umlčel. Domorodčiny černé oči se střetly s modrýma očima štíhlého Napoleona Bonaparta, s očima, v nichž byl smích a přátelství.

Sára se zničehonic usmála:

„Čaj k snídani. Jémináčku! Já na něj zapomněla! Tahle Meena! Měla mi ho připomenout!"

Kývla na Bonyho, otočila se, zaškaredila se na ostatní a odplula jako královna ze Sáby.

„Tak co tomu říkáte?" zeptal se Wootton, v obličeji celý zardělý. „Určitě poslouchala. Měl jste ji přimět, aby nám prozradila, proč to dělala, inspektore!"

„Tyhle lidi nedonutíte udělat nic, co nechtějí," odpověděl chladně Bony. „To, že poslouchala, je zajímavé, ale tím to končí.

Nesmíme zapomínat, že byli s Yorkym přátelé a že ji tedy musí nutně zajímat, co s ním je, stejně jako nás. Myslím, že už můžete všichni jít. Možná že bychom se měli znovu sejít odpoledne nebo večer a pohovořit si. Co říkáte?“

Přisvědčili. Když se chystali odejít, zeptal se mladý Lawton:

„Moh byste nám říct, proč jste chtěl, abychom vám označili támhle na tom plánku místo, kde kdo byl, když byla zavražděná paní Bellová?“

„Jistě. To je normální policejní postup. Víte, kdokoli z vás čtyř se mohl ten den po odjezdu pana Woottona vrátit, zastřelit paní Bellovou, odvést Lindu a zabít ji. I vy, pane Woottone, jste to mohl udělat.“

„Ale co Yorky? Yorky tady určitě to ráno byl, to jsme zjistili,“ nedal se Lawton a ostatní rychle přikývli na souhlas.

„Jak jsem vám už řekl, je to jenom normální policejní postup. Aby se zjistilo, kdo kde byl v době, kdy byla vražda pravděpodobně spáchána. Upřímně řečeno mám za to, že tyto otázky vám už položil strážmistr Pierce a že jsou zapsané v jeho hlášení.“

„Pravdaže, udělal z toho velikou záležitost,“ připustil mladý Lawton. „Tak se mi zdá, že jsme všichni jaksi podezřelí, co?“

„Pierce postupoval správně,“ vysvětloval trpělivě Bony. „Podívejte se na to takhle. Ani jeden z vás nemá svědka na to, co dělal mezi dobou, kdy odjel ze stanice, a dobou, kdy se vrátil. Nikdo kromě pana Woottona neviděl Yorkyho v černošském táboře. Ovšem, Bill Harte našel vzadu za zásobárnou Yorkyho stopy a ukázal je Arnoldovi Brayovi, který potvrdil, že to jsou jeho stopy. Ovšem, Yorkyho stopy se našly před vraty stanice. Pierce udělal sádrové odlitky těchto stop. Než bude Yorky postaven před soud, pakliže k tomu vůbec dojde, bude nutné podle těch odlitků dokázat, že ty stopy pocházejí fakticky od něho, že byl to dopoledne skutečně na stanici. Dobrý policista, a Pierce je dobrý policista, neponechá nic náhodě.“

„Však je to jen správné,“ podpořil ho pan Wootton. „Tak dobrá, máte dneska všichni volno, a když na něco připadnete, tak si s vámi tady pan inspektor jistě rád pohovoří.“

Právě se rozcházeli přes prostranství k noclehárně, když zazněl gong, svolávající k snídani. Muži se zase otočili a vrátili se do přístavku, kde se podávalo jídlo. Meena přinesla koláčky s máslem a čaj Bonymu a jeho hostiteli na verandu v domě, a když odešla, začal se na ni Bony vyptávat.

Dověděl se, že několik kilometrů od Loaders Springs je církevní sbor, který má na starosti misijní kostel a školu. Domorodci, jak dospělí, tak děti, jsou tam srdečně vítáni. Hodně dětí žije radši v misii, protože je k tomu nikdo nenutí. Učí se tam základním předmětům — kreslit a malovat, plést košíky, vyšívat, vyřezávat — a děti pomáhají na oplátku pastorovi a jeho ženě s dobytkem a na zahradě.

„Jednou odpoledne jsem tam zajel,“ vyprávěl pan Wootton. „Překvapilo mě, co všechno ty děcka učí. A jak dovedou zpívat! To jsem tady byl ještě nováček, neměl jsem o tomhle kraji ponětí, a tak jsem se zeptal pastora, co se s dětmi stane, až odtamtud odejdou. Odpověděl: ‚Z mládenců budou honáci a z děvčat služky. Totiž, když budou chtít. Děláme, co můžeme, jak vidíte, aspoň v to doufáme. Ale jakmile odsud odejdou, zatáhnou je ti starší zpátky mezi sebe.'“

„Chápu,“ souhlasil Bony s pastorem. „Ale Meena, jak se zdá, je výborná služebná.“

„Asi je. Ano, vyzná se ve vedení domácnosti. Ale ani Sára, ani ona tady nezůstávají přes noc a nikdy se nedá říct, jestli ráno přijdou nebo odejdou s ostatními na toulačku. Meena umí šít a spravovat stejně dobře, jako uměla paní Bellová. A Charlie — to je ten, co jste ho viděl ráno — umí výborně vyřezávat ze dřeva.“

Wootton si protáhl tenké krátké nožky a zapálil si dýmku.

„Měl byste vidět ty panenky, co vyřezal Lindušce Bellové. Jedna je, jako by z oka vypadla Karamádovi Yorkymu, a pak má ještě jednu, o které byste řekl, že jsem to celý já. Ta, co měla být paní Bellová, se tak nepovedla, ale čtvrtá, podobná Meeně, je podle mě ze všech nejpodařenější. Jestli chcete, tak tam zajdeme a prohlídneme si je. Jsou v jejím domečku.“

„Ano, rád bych je viděl. Ten domeček jí prý postavili vaši lidé. Což mi připomíná: trávila tam Linda moc času?“

„Hodně, inspektore,“ odpověděl majitel stanice zamyšleně. „Víte, nemůžete se divit, že jsme tu holčičku zbožňovali. Každou neděli odpoledne nás tam všechny pozvala na čaj. Měla svůj vlastní čajový servis a maminka jí vždycky nalila do konvice čaj. Občas jsem tam zašel. Její návštěvníci dřepěli na bobku na podlaze. Linda podala každému malý šálek a talířek a nabízela kolem dokola koláčky a dort; chlapi s ní mluvili s přehnanou zdvořilostí a ona si hrála na malou dámu.“ Wootton si povzdechl. „Právě ten poslední den mě chlapi pověřili, abych jí koupil krabici bonbónů a kapesníčky s monogramem.“

Za několik minut nato vyšli z domu a zamířili k domečku z rákosí. Bylo pozoruhodné, jak ty silné stěny tlumily krákání vran, hluk větrníku, který čerpal vodu, i tichý svist závanů větru při zemi. Bony stál na prahu a prohlížel si zařízení; všiml si nábytku s uříznutýma nohama i toho, že jednotlivé kusy nebyly rozestavěny tak, jak to uvedl strážmistr Pierce. Takřka v témže okamžiku Wootton vzkřikl:

„No ne, dvě panenky jsou pryč! Byly na poličce. A dárky! Hřeben a krabice s kapesníčky taky zmizely. No tohle!“

„Kdy jste je viděl naposledy?“ zeptal se Bony.

„No asi tak před čtrnácti dny. Chlapi tady chtěli uklidit, protože si říkali, že to tady udělají hezké, kdyby se Linda vrátila. Poprosil jsem Pierce o dovolení a oni se pustili do práce. Zametli, vyčistili

okno, seřadili panenky jednu vedle druhé na poličku a ty dárky taky. Já je zavolám.“

Bony ho slyšel volat. Při pohledu na místnost ho rozesmutnila její nezabydlenost. Uříznutý stůl a židle, knihy, stará truhla a malý příborníček s veselou kretonovou záclonkou jenom připomínaly život, který ji kdysi zútulňoval. Bony měl zvláštní pocit vetřelce.

Wootton a jeho zaměstnanci přišli, nahrnuli se dovnitř a mlčky se rozhlíželi po místě, které tak dobře znali.

„Karamád Yorky s Meenou odešli jasně na toulačku,“ vybuchl Harry Lawton.

„A ty kapesníčky a ten modrej hřeben taky,“ vyrazil ze sebe divoce Eric. „Ty bonbóny tady zůstaly. Protože už stejně nebyly k jídlu. Roztekly se horkem.“

Harte popošel klidně kupředu a prohlédl poličku po celé délce. Jeho hlas zněl chladně.

„Kdo tady byl naposledy? Já jsem sem nakouk v neděli, minulej tejden, a to byly ty panenky ještě všechny vedle sebe v řadě, jak jsme je tam dali. Pamatuju se, že Meena byla tak trochu pootočená, aby viděla tady na šéfa. Včera je nikdo nevzal, předevčírem taky ne. Na místech, kde seděly, je plno prachu.“

Začali to probírat. Uvažovali. Nakonec se dohodli, že poslední, kdo nakoukl do domečku, byl Bill Harte, a to že bylo před devíti dny. Všichni si vzpomínali, že tehdy stály panenky ještě na poličce a že dárky, které měla Linda dostat ten den, co byla její maminka zastřelena, byly rovněž vystavené na poličce.

„Zřejmě to tady vybrakovali ty hromský černoši,“ vznesl obvinění Harry Lawton.

„Však to hned zjistíme,“ rozhodl Eric. „Pojďte, jdem si to rozdat se starým Canutem. Donutí už toho zloděje, aby to navalil zpátky… nebo…“

Nehybný vzduch byl nabitý vztekem, ale pak promluvil Bony:

„Byl bych moc rád, kdybyste tu záležitost přenechali mně a nezmiňovali se o tom před Sárou ani před Meenou,“ pravil se samozřejmou autoritou. „Jenom se podívejte, co dalšího ještě zmizelo… knihy, z téhle přihrádky, nebo něco?“

Arnold si prohlédl knihy a zavrtěl hlavou. Nazvedl záclonku u příborníčku. Objevila se roztomilá čajová souprava, krabice s barevnými vlnami a kousíčky látky. Znova zavrtěl svou velkou hlavou a spustil záclonku. Eric vykřikl:

„Počkej, Arnolde! A co šálky a to ostatní?“

Skočil kupředu a nazvedl záclonku. Pak se narovnal, odmlčel se, aby mu ostatní potvrdili jeho objev, a nakonec zcela zbytečně znova vykřikl:

„Bylo tam šest šálků a šest talířků. Teď je jich tam jenom pět. Podívejte! Někdo ukrad jeden šálek a jeden talířek.“

Muži začali klít. Bony řekl:

„Jen se ještě podívejte. Přesvědčte se, jestli nechybí ještě něco.“

Panenky, které mají potěšit děvčátko. Porcelánový šálek, z něhož by mohla pít, místo co by pila z plecháčku nebo třeba z konzervy od džemu. Kapesníčky a modrý hřeben někdo vzal, nikoli však krabici čokoládových bonbónů, které už byly stejně rozteklé vedrem. Domorodá děcka by nenechala čokoládové bonbóny nepovšimnuty, i kdyby byly rozteklé vedrem.

„A její kurdajčovské střevíčky,“ protáhl Bill Harte. „Ty tady zřejmě taky nejsou.“

Legendární Kurdajča, pohádková bytost, která chodí v noci, nohy obalené pírky ptáka emu, jež má přilepena krví, takže nezanechává žádné stopy a domorodci je pak ve dne, když je světlo, nemohou sledovat. Harry Lawton nechal hledání a šel oznámit Bonymu, že Charlie vyrobil Lindě napodobeninu takových střevíčků.

„Ano, ty hezounké střevíčky jsou taky pryč,“ prohlásil Arnold. „Byly ozdobený pírkama a byly na nich rozžhaveným drátem

vypálený obrázky. Možná že si je starej Murtee vzal do svý sbírky kouzel.“

Nakonec se dohodli, že už nic dalšího nechybí. Eric znova navrhoval, aby „si to vyřídili“ se starým Canutem, ale Arnold mu řekl, že „to nepřichází v úvahu“, neboť si to inspektor Bonaparte nepřeje. Bylo zřejmé, že jejich první reakci opatrně kamarádského tónu k Bonymu vystřídal respekt, který se neustále zvětšoval, neboť jeho oči, jeho hlas i jeho řeč způsobovaly, že před ním stejně jako tolik jiných lidí zapomínali, že je míšenec. Bony právě říkal:

„Je často moudřejší přestat myslet na čin a hledat motiv. Například teď jsme zjistili, že nás Sára poslouchá, a možná že to není tak důležité jako důvod, který ji k tomu dovedl, Stejně tak je tomu s věcmi Lindy Bellové, které zmizely. Kdo je vzal, mě tolik nezajímá jako to, proč je vzal. Samozřejmě za předpokladu, že je neodnesly domorodé děti nebo někdo, kdo jim je chtěl dát.“

„Mám dojem, že začínáme chápat, inspektore,“ poznamenal Wootton. „Někdo je mohl odnést Lindě, ať už je s Karamádem Yorkym kdekoli.“

„Což dokazuje, že je Linda naživu,“ dodal Arnold spokojeně.

„Že si s nima chtěla hrát,“ doplnil optimisticky Eric. „Možná že si pro ně přišel sám Yorky.“

„To bychom byli našli jeho stopy,“ namítl Arnold.

„Ledaže tady byl minulou sobotu nebo tejden před včerejškem,“ odporoval Bill Harte. „Ty dva dny foukal vítr jako šílenej a nezapomeňte, že foukal celou noc.“

„Nebo je spíš ukradl někdo z domorodců a odnesl je Yorkymu pro Lindu,“ přispěl svou troškou do mlýna pan Wootton.

„Takže už jsme zase u těch domorodců,“ zahudroval mladý Lawton.

„No jo, tyhle domorodci, Harry,“ přidal se Eric. „Ale my to z nich dostaneme. Kdo štíp ty panenky a to ostatní i co se s tím stalo. Čemu se šklebíte, inspektore?“

„Začínám uvažovat, kdo je tady detektivem,“ odpověděl Bony. „Úvahy, vedoucí k závěrům, se musí držet určitých pravidel a pouštět se do takových úvah, dokud nejsou po ruce všechna fakta a dokud do sebe nezapadají všechny domněnky, je často nemoudré. Je tu jedna domněnka, která vás ještě nenapadla. Její platnost můžeme přezkoumat. Můžeme předpokládat, že ty dárky a ty panenky vzal někdo s úmyslem nasadit nám do hlavy myšlenku, že Linda je ještě naživu. Motiv je nejasný, ale rozumově ho lze připustit.“

Podívali se na Bonyho, pak jeden na druhého a bylo naprosto zřejmé, že je to vyvedlo z konceptu. Bony, aby ten jejich zmatek ještě podpořil, pokračoval:

„Vzpomeňte si, co jsem vám říkal o těch stopách, o nichž se domníváte, že pocházejí od Yorkyho. Dokud to není prokázané, můžeme se pouze domnívat, že je zanechal Yorky. Ale můžeme se rovněž domnívat, že je někdo napodobil, protože věděl, že většina lidí uvidí to, co chce vidět. A tak můžeme jednu domněnku přidat ke druhé a ty dvě pak ke třetí a už se před našima očima začne nejasně rýsovat nějaká teorie.

Vyšetřovat zločin, k tomu je zapotřebí cvičeného mozku. Já jsem se vycvičil v tom, aby se mé myšlení bralo cestami dedukce i indukce. To jsou dva naprosto rozdílné procesy myšlení, jak bezpochyby víte. Nebo možná nevíte. A právě proto vás žádám, abyste se na nic nevyptávali domorodců a abyste se o této záležitosti nezmiňovali ani před oběma služebnými. Je vám to jasné?“

Eric zakašlal a přikývl. Mladý Harry rovněž kývl a zahleděl se do prázdna. Arnold byl zamyšlený a v lesklých temných očích Billa Harta se zračila zvědavost. Pan Wootton zamrkal a pronesl za všechny:

„Mám dojem, že jsme to pochopili, inspektore Bonaparte. Spolehněte se, že vám do toho nebudeme zasahovat.“

„Byl jsem přesvědčen, že se na vás můžu spolehnout,“ opáčil Bony líbezně.

/7/ DIVOŠI A BYRON

Oheň byl rudý a plápolal jako Ganbovo oko, oko Velikého hada. Vysoké bílé sloupy obklopovaly ohnivé oko a mezi sloupy se vznášely sladké tóny Ganbova chrápání, které varovalo domorodce po celé Austrálii, že Ganba vylezl ze svého sídla pod zemí.

Oheň žhnul rudě mezi bílými blahovičníky, které stály kolem prohlubně s vodou. Ganbovo chrápání vycházelo z kusu duté větve stromu, z nástroje, který se jmenuje dijeridoo a na který hrál jeden domorodec s bílými vlasy i vousy a s nahou hrudí i zády zjizvenými fantastickými obrazci.

Obecenstvo, sestávající z mužů, upíralo zraky do Ganbova rudého oka. Za nimi seděly jejich ženy, děvčata a děti. Všechna miminka buď spala, nebo koukala obrovskýma kulatýma očima. Jen tu a tam se někdo pohnul a i tehdy jenom nepatrně, tak byli všichni fascinováni hlasem dijeridoo.

Dijeridoo bylo tlusté jako mužská noha a tak dlouhé, že jedním koncem spočívalo na kusu kůry za Canutovýma nataženýma nohama. Náustek byl jen o něco slabší než konec, z něhož vycházely zvuky, které by uším navyklým hudbě bělochů nic neříkaly.

Canute vykládal příběh, jenž byl vypravován poprvé, když tvořilo ještě Eyrovo jezero součást velikého moře.

Byla jedna žena a ta bydlela v jeskyni na kopci; byla to moudrá žena, která viděla daleko a rozuměla řeči ptáků. Žila se svým synem, krásným mládenečkem. Jednou se stalo, že část kmene, k němuž ta žena patřila, se chystala do vzdáleného kraje vyměnit kouzelné kameny churinga za ratiště k oštěpům. A šli k té ženě se zeptat, jestli by její syn nemohl jít s nimi, aby mohl být přijat mezi muže.

Žena svalila a tak mladík odešel s výpravou; byli pryč dlouho, až je žena, která je vyhlížela nedočkavě ze své jeskyně, konečně uviděla přicházet po jednom vzdáleném hřebenu. Několikrát je pomalu přepočítala, ale bylo jich o jednoho méně.

Muži jí pak řekli, že se na ně vrhl takový veliký lidský pták, který se vznesl s mladíkem do vzduchu a hodil ho svým neopeřeným mláďatům do hnízda na hromadě kamenů. Oni že se schovali v dutých stromech a odvážili se vylézt, až teprve když se snesla noc.

A tak si, jak to kázal obyčej, vyřezali všichni muži do těl smuteční znamení a všechny ženy si pořezaly ňadra a všichni pět dní hořekovali. Šestého dne svolala žena lidi z výpravy před svou jeskyni. Rozmlouvala s nimi mírně a dala jim k jídlu mravence na palmových listech a k pití sladkou vodu v malých tykvích. A oni jeden po druhém klesli k zemi a přiznávali se, že toho krásného mladíka zabili, protože se líbil všem pannám, které si jich přestaly všímat.

A všichni umřeli a žena rozdělala veliký oheň, všechny je spálila, pak pozvedla ruce k vysokému nebi, na svět se snesla veliká willy-willy a rozmetala jejich kosti na prach.

Byl to Canute, kdo vypravoval tento příběh? Jak je možné vypravovat příběh jinak než slovy? Řeknete možná, že těm, kteří mají uši k slyšení, dokáže vypravovat příběh hudba, ale byli byste asi poslední, kdo by tvrdil, že Canute vyluzoval nějakou hudbu. Uzavřeme dohodu a shodneme se na tom, že Canute sděloval ty prastaré příběhy těm, kteří měli uši k slyšení a duši, jež si ty příběhy dokázala vyložit? Neboť z dijeridoo nevycházela žádná melodie, žádný rytmus, žádné tóny, o nichž by se člověk mohl třeba jen domýšlet, že je to hudba.

Detektivní inspektor Napoleon Bonaparte poslouchal příběh ženy a onoho krásného mládenečka s velikým zaujetím. Nikdo nevěděl, že stojí za jedním z těch bílých sloupů.

Vedle Canuta seděl jakýsi hubený stařec. Ruce měl složené na kolenou, obličej měl položený na zkřížených pažích. Bony viděl, že Sára chová v náručí nahaté děťátko. Obličej měla pozdvižený, jako by mezi těmi dvěma bílými blahovičníky bylo napjato filmové plátno. Byla tam i Meena v modré sukni, horní polovinu těla nahou, a na jejích nedotčených ňadrech se mihotalo jemné světlo ohně jako zlatá rosa. Jako mnoho ostatních i ona zírala do srdce ohně. Mladý muž, kterého Bony znal pod jménem Charlie, tam byl také a pozoroval Meenu.

Bony slyšel víc než jenom hrubou kostru onoho příběhu. Slyšel i dupot willy-willy, jak kráčí po světě, slyšel praskání a chřupání kostí, rozdupávaných v prach. Viděl jeskyni, viděl dokonce kameny před jejím vchodem, viděl vysokou půvabnou ženu a jejího nedospělého syna, jak jde dolů z kopce mezi své vrahy. Cítil vítr, slyšel ho ve stromech i v trávě. Pozoroval, jak se lež v podobě obrovského ptáka s lidskou hlavou řítí střemhlav z nebe. Celý se schoulil před tím zlým ptačím obličejem a vzrušeně pozoroval muka otrávených lhářů.

Byl jenom asi v půli cesty mezi bělochy a těmito potomky pravěkých obyvatelů. Slyšel a viděl obrazy, poněvadž ten příběh znal. Proto mohl sledovat a vykládat si zvuky, jež vycházely z dijeridoo. Ale když Canute začal vykládat další příběh, který Bony neznal, zvuky mu už nepomáhaly; nevyprávěly mu žádný příběh, ale naopak vytvářely obrazy vodních ploch, kymácejících se tabákových keřů, obrazy větru, který rozfoukává zrníčka písku. Příběh byl dopovězen, začal další, ale ten vyvolával v Bonym obrazy někdy rozmazané, někdy jasné a ostré, které se rychle střídaly.

Představoval si, neboť to nemohlo být nic jiného než představy, že vidí bělocha s těžkým břemenem. Břímě, jež nesl, bylo větší než on sám. Pak uviděl nějakého bělocha lézt po čtyřech. Zvuky dutého nástroje mu přeletovaly kolem uší, každý zvlášť. Bylo to, jako by se

jeden smál, když ho míjel, druhý jako by křičel, další jako by Šeptal něco, čemu Bony nerozuměl. Viděl muže, štíhlého muže. Černé vlasy měl rovné.

V obličeji byl bledý. Bony tápal v paměti, kam by ho zařadil, a skutečně se mu podařilo ho zařadit, jakmile se podíval lépe jakoby mlhou na dítě, které mělo bílou pleť, jež se pak změnila v černou, a které chovalo v náručí malinkatý přízrak, vytvořený zrcadlením vody.

Pak se jeho představ zmocnil další obraz, který mu zůstal v hlavě zlomek vteřiny, načež prchl do temnoty za Bonyho zavřenýma očima. Záblesk obrazu se podobal záblesku přeludu ženy, která od něho utíká a má na zádech otazník.

A pak sledoval Bony další příběh, na nějž se rozpomněl; tenhle byl o dvou mladých domorodcích, kteří vybrali orlí hnízdo a které chytil dingo s orlí hlavou a přinutil je, aby ho nosili, protože měl v tlapce ostrý kámen.

Poslední tón hudebního nástroje obyčejně podtrhuje prázdnota ticha, podobně jako když na dno studně dopadne kámen. Když umlkly zvuky dijeridoo, nenastalo žádné ticho, neboť nitro těch, kteří poslouchali, slyšelo i nadále to, co už uši nezaznamenávaly.

Bony si nebyl jist, kdy přestalo hrát dijeridoo, ani kdy si uvědomil, že přestalo. Když otevřel oči, viděl, že si Canute kroutí cigaretu, dijeridoo leží vedle něho na zemi a posluchači jsou ještě v zajetí příběhu. Kromě toho si všiml, že první, kdo si uvědomil své okolí, byla Meena a bezprostředně po ní nějaká žena a nějaký mladík. Meena vstala a tiše přešla k chatrči, kde byl stín hlubší, dřív než se ostatní vymanili z okouzlení; ti, co byli pokrevně nejblíž původním domorodcům, byli poslední, na které přestalo Canutovo „umění“ působit.

Bony obešel kmen jednoho stromu, opřel se o něj a jeho prsty začaly kroutit cigaretu. Kdosi přihodil do Ganbova rudého oka dřevo a dospělí muži kmene se přesunuli blíž ke Canutovi a k jeho

pravé ruce Murteemu. Nato škrtl Bony sirkou a přiložil plamínek k cigaretě.

Kromě medicinmana a náčelníka se všichni, kteří byli kolem ohně, při tom zvuku otočili. Bony popošel kupředu. Ebenové postavy jako by najednou ztuhly a čekaly s nevyzpytatelným výrazem, co bude dál. Bony obešel jejich pravé křídlo a pak se posadil se zkříženýma nohama tak, aby stařešinové byli přímo proti němu. V temných očích, jež se podobaly černým opálům, se odráželo světlo ohně.

Bony vykouřil cigaretu, aniž kdo pronesl jediné slovo nebo udělal jediný pohyb. Vypadalo to, jako by byli na jedné straně propasti a mohl by k nim jenom ten, kdo má křídla k letu. Bony si pomalu ukroutil další cigaretu a klidně ji vykouřil až do posledního centimetru, ale pořád ještě nepadlo jediné slovo.

Všichni domorodci — bylo jich sedmnáct — byli ve výborné tělesné kondici; několik bylo vyloženě tlustých. Canute měl na sobě kalhoty z dobré látky, ale byl bez košile. Murtee byl oblečen do modré hedvábné košile a kalhot a na nohou měl tenisky. Dva kouřili z pěkných dýmek. Bony věděl, že se musí pokusit ten přelet uskutečnit, a tak řekl:

„Vy Orrabunnové. Já Worcair.“

Věděl, že odhadl správně stupeň jejich příbuznosti s bělochy, protože Canute řekl:

„Moje matka totem emu a můj otec tarbík. Já jsem emu.“

„Já totem své matky neznám. Můj otec běloch. Můj druhý otec můj bratr a můj syn, můj strýc a můj dědeček. Jmenoval se Illawallie. Byl náčelníkem Worcairů. Já znaky Worcairů.“

Canute vstal a řekl:

„Já podívám rukama.“

Bony se postavil, stáhl si košili a starcovy prsty mu začaly přejíždět po jizvách na zádech a na hrudi. Pak ohmataly rysy

Bonyho obličeje a jeho dlaň a prsty. Potom si Bony oblékl košili a oba usedli.

„Ty dávno zaslíben Worcairům. Teď z tebe bílej policista," pronesl Canute. Po dlouhé odmlce se zeptal: „Co ty chceš od Orrabunnů?"

„Dva lidi — duchy, které udělal Charlie a dal Lindě Bellové."

Canute se znova odmlčel a Bony věděl, ještě dříve než Murtee promluvil, že odpovědnost byla přenesena na medicinmana.

Murtee si pohladil řídké šedivé vousy, jež mu splývaly z hubeného obličeje.

„Karamád Yorky a Meena vznesli na oblohu. Pro pana Woottona a paní Bellovou obloha není. S nima zřítí."

„Kdo je vzal z Lindina domečku na stanici?"

„Kurdajča. Já díval do ohníčku. Kurdajča to říkal. Kurdajča a duch Meeny a duch Karamáda Yorkyho, ty už všichni vznesli na oblohu."

„Kurdajča je lhář, co!" vyrazil Bony. „Karamád Yorky možná odletěl, ale Meena ještě tady. Proč Kurdajča nebere Meenu, když on vzal na oblohu ducha Meeny?"

Dál se už nedostal. Nejdřív ho na druhý kraj propasti, která dělila obě rasy, odstrčil Murtee a pak Canute a oba se k němu začali chovat jako k bělošské návštěvě.

Murtee se zasmál, jako by se bavil. Canute se zachechtal jako jeho ozvěna. Ostatní muži se začali usmívat a žertovat mezi sebou. Vrtěli prsty na nohou, hrbili ramena a škrábali se na pažích. Byli na své straně propasti a Bony zas na té, kde stojí běloši, kteří v hloubi duše pokládají domorodce za směšné divochy.

„Co vy řeknete tomu vrátit panenky panu Woottonovi, aby schoval pro Lindu?" navrhl Bony, ale starý Canute se znovu uchechtl a vesele popřel, že by je někdo z jeho lidí byl vzal. Murtee pokrčil rameny a pohladil si vousy.

„Charlieho panenky ne u nás v táboře. Panenky jsou Lindy. Linda třeba jednou vrátí a pak je chce,“ poznamenal Murtee se smíchem, k němuž neměl sebemenší příčinu. Canute se div nepřekotil, jak předstíral veselí, a ostatní jeho příklad napodobili. Bony se smál s nimi, což je přivedlo do rozpaků, protože si nebyli jisti, zda je jeho veselí nelíčené či jenom předstírané. Když se Bony naklonil nad ohněm, vytáhl několik hořících větviček a založil si vlastní ohýnek, tváře jim rychle zvážněly.

Bony si dřepl ke svému ohníčku, opřel si předloktí o kolena a začal si třít čelo kovovou krabičkou na tabák, jako by ta krabička byl magický kámen churinga. Pak sklonil k předloktím obličej. Bylo zřejmé, že jsou z toho celí nesví, neboť Bonyho duch se mohl klidně chystat opustit jeho tělo, aby si promluvil nahoře na obloze s Kurdajčou. Murtee něco zašeptal a Canute upřel oči na Bonyho. Bony zvedl hlavu a začal o medicinmanovi, žijícím u Boulie, kde Bony nedávno vyšetřoval jeden případ.

„Jeden člověk v Boulie, jménem Eruko, mi řekl, že on vám dávno oznámil, že přijedu do Mount Edenu. Takže vy mluvili s Erukim na obloze. Co kdyby vy teď promluvili s Karamádem Yorkym, aby vrátil s Lindou zpátky do Mount Edenu? Vy všichni černoši hodný černoši. Vy všichni hledali stopy. Teď sedněte a udělejte kouzlo, jako vy udělali, když vy mluvili s Erukim. Pošli svého ducha, Canute, a ty pošli svého, Murtee, nahoru na oblohu, aby on promluvil s Kurdajčou. Pověz mu, ať snese dolů a vejde do Karamáda Yorkyho a donutí, aby on přived zpátky Lindu.“

Znova se proměnili v ebenové sochy s jiskřícíma opálovýma očima. Stejně jako toho rána zmátl Bony těch pět bělochů, vyvedl teď z konceptu i tyto černochy. Vstal, zadíval se po řadě do všech párů blýskavých očí, načež vyšel z tábora a splynul se stěnou temné noci.

Není v moci člověka stvořit strom, ale může zasadit semínko.

Bony se vzdálil z tábora stejně nehlučně, jak se k němu přiblížil. Už skoro došel k cestě, když ho zarazil podivný zvuk. Po něm následoval další zvuk, který Bony nedokázal definovat, a proto se přikrčil, aby lépe viděl proti obloze. Pod nízkým stromem u cesty spatřil dvě postavy: muže a ženu, obrácené tvářemi k sobě. Drželi se za ruce a pohupovali se dopředu a dozadu jako dvě hrající si děti.

Jejich siluety na nezřetelném pozadí byly ostře ohraničené. Muž pustil ženiny ruce, napřáhl paže kupředu dlaněmi otočenými vzhůru ve tvaru misek. Misky se dotkly ženiných ňader. Žena se rozmáchla a udeřila muže do tváře. Muž se zasmál, přestože ho ten úder musel zabolet, pak skočil kupředu a ženu, jejíž tvář byla skloněná, aby ji mohl políbit, sevřel v náručí.

Bony zabočil vlevo a tiše kráčel vedle stezky tak dlouho, dokud si nebyl jist, že jeho odchod nikdo nepozoruje.

„Vida, vida!“ zašeptal si pro sebe. „Romantický Byron! Kdo vyslyší jednou, vyslyší i podruhé. Nemá rozhodně srdce z ledu a jedno odmítnutí není ještě zamítnutí.“

/8/ MNOHO POVYKU PRO KRVAVOU SKVRNU

Když druhý den ráno obsluhovala Meena u snídaně, postavila před Woottona a před Bonyho jídlo hbitě a bez jakékoli známky nervozity či servilnosti. Její veliké oči se však ani jednou nesetkaly s očima hosta, ale přitom se jim nápadně nevyhýbaly; ničím nedaly najevo, že Meena ví o jeho návštěvě v táboře. Když odešla do kuchyně, zeptal se Wootton:

„Jaký máte dneska program?“

„No, musím se spojit s Piercem,“ odpověděl ledabyle Bony. „Ale nejdřív bych si rád promluvil s Williamem Hartem, než odejde po své práci. Dovolíte?“

„Jistěže.“ Wootton si přejel ubrouskem knír. „jak už jsem vám včera řekl, pomůžeme vám ve všem. Ptal jste se včera večer v černošském táboře na ty panenky, co zmizely?“

Vzhledem k tomu, že Bony nebyl večer na stanici, a vzhledem k rozmluvě o panenkách v domečku to byla otázka přirozená.

„Ano, ptal,“ odpověděl Bony. „Mluvil jsem s Canutem a s jeho medicinmanem. Řekl jsem jim o těch panenkách. Oba tvrdí, že nic nevědí, a oba jsou přesvědčeni, že je neukradl nikdo z jejich lidí.“

„Musel to být někdo z nich nebo z nás pěti bělochů,“ namítl Wootton. „Nikdo jiný tady od té doby, co Harte naposledy ty panenky viděl na poličce, nebyl. Jak už někdo včera řekl, mohl se pro ně vrátit i Yorky, ale to by pro něj bylo příliš riskantní, ne? To by přece černoši věděli?“

„Máte asi pravdu, v obou případech.“

„Myslíte tedy, že černoši vědí, kde se Yorky schovává?“

„Na tuto otázku vám musím odpovědět ano i ne, pane Woottone,“ usmál se Bony odzbrojujícím úsměvem a dodal: „Nejste tady ještě dost dlouho, abyste věděl, že spěchat znamená plazit se a plazit se znamená spěchat.“

„Ale co to dítě, inspektore?“

„V tomhle stadiu nemůžeme Lindiny podmínky ani zlepšit, ani zhoršit. Ale dovolte, abych otázky kladl já. Řekněte mi, paní Bellová byla přece zastřelena 7. února. Pozdě večer pak přijela policie a lékař. Kdy odvezli její tělo do Loaders Springs?“

„Druhý den. Doktor ji tam odvezl ve svém stejšnu. Měla pohřeb v Loaders Springs.“

„A doktor odjel dřív nebo až po tom, co přijeli domorodci na naklaďácích, co jste pro ně poslal?“

„Odjel po obědě a naklaďáky se vrátily až po západu slunce. Proč ty otázky?“

„Počkejte! Otázky kladu já. Charlie vyřezal hlavičky panenek a omaloval jim obličeje. Kdo jim ušil šaty?“

Wootton svraštil čelo a bylo vidět, že si není jist.

„To vám neřeknu. Ale myslím, že paní Bellová. Mohla to být ovšem i Meena. Mám ji zavolat?“

„Prosím vás.“

Wootton, aniž vstal, zavolal na děvče, které přišlo a klidně stálo a čekalo na jeho rozkazy.

„Meeno, kdo šil šaty pro pana Woottona, paní Bellovou a Karamáda Yorkyho?“ „Já.“

„Všechny?“

Bylo vidět, jak Meena hýbe ve svých červených střevíčcích prsty, přestože jí na nohy neviděli. Zahihňala se a malé bílé zoubky se na okamžik zaťaly do spodního rtu. V té chvíli byla neobyčejně půvabná. Odpověděla:

„Kalhoty pro pana Woottona ani kalhoty pro Karamáda Yorkyho jsem já nešila. Ty, co jsem ušila, se Lindě nelíbily, protože je nemohla svlíkat. A tak jí paní Bellová ušila jiný, který jim Linda mohla oblíkat a svlíkat.“

„A co se stalo s těmi, co jsi šila ty?“ zeptal se Bony.

„To nevím, co s nima Linda udělala.“

„A kdo vycpával tělíčka těch panenek?“

„To chtěla udělat mermomocí paní Bellová.“ A Meena se znovu zahihňala — což byl rozkošný zvuk. „Nejdříve jsem to zkoušela já. Potom Linda. Pak se do toho dala paní Bellová. Nakonec to udělal Arnold, vycpal je pilinama z truhlárny.“

„A Charlie vyřezal hlavičky, omaloval je a nalepil jim vlasy a mužský vousy?“

Meeniny oči se upíraly vytrvale na Bonyho, který v té chvíli uviděl šedivé tečky v tmavých duhovkách. Přikývla a Bony si pomazal topinku máslem.

„Vyřezával je v době, kdy měl pracovat pro pana Woottona?“

„Ne. Když je na stanici práce, tak není na nic jiného čas. Vyřezával je, když měl volno.“

„Kolik za ně dostal?“

Při této otázce se Meenin výraz obličeje změnil. Temné oči se zaleskly nevolí a její hlas zněl zastřeně.

„Vůbec nic. Charlie pracuje… pro Meenu… zadarmo.“

„Tak on je udělal zadarmo!“ opakoval Bony a medová pleť potemněla a znova se ozvalo to melodické zahihňání.

„No, zaplatila jsem mu přeci já,“ řekla. „Dala jsem mu jednu pusu za pana Woottona, jednu za paní Bellovou a jednu za Karamáda Yorkyho. Ale teprve když je dodělal a dal Lindě.“

„Hm! A kolik pus jsi mu dala za Meenu?“

„Proč to chcete vědět? Ale já to řeknu. Já se nebojím. Za Meenu jsem mu dovolila, aby mě políbil dvakrát, protože si na ní dal dvakrát víc záležet.“

„Kdy už si toho chlapa vezmeš?“ zeptal se Wootton a Bonyho překvapila ráznost jeho hlasu.

„Patřím starýmu Canutovi,“ odpověděla Meena a v očích i v hlase bylo znát vzdor.

„Hlouposti! Taková mladá ženská, a neměla by mít ženicha kvůli nějakému hloupému starému zvyku.“

Byla veliká škoda, že to Wootton řekl, protože jeho slova zaplašila dívčinu přirozenou upřímnost a Meena se vrátila k té obvyklé vyhýbavosti domorodců, jejíž největší zbraní je smích. Na další otázky už odpovídala jenom zahihňáním, v němž se neodráželo její pravé rozpoložení, a tak ji Wootton propustil.

„Člověk se v ní nevyzná," postěžoval si Bonymu. „Taková pěkná holka. Žádný běloch by nepochodil špatně, kdyby si ji vzal. Vzal bych si ji sám, kdybych měl nějakou naději."

„Vy nejste ženatý?"

„Byl jsem. Už jsem čtrnáct let vdovec. To jsem myslel samozřejmě žertem. To babí léto, o kterém člověk čítává, dlouho nevydrží. A pak…"

„Ale prosím vás," popichoval ho Bony se smíchem. „Takové babí léto by mohlo dodat tepla kruté zimě."

„To není nic pro mě. Já jsem poznal, co je to vedro. Dvaadvacet let jsem žil v pekle. Já se v teplotách vyznám. No, tak já snad půjdu vydat lidem příkazy. Řeknu Billovi, aby na vás počkal."

Wootton vyšel jedněmi ze dvojích zasklených dveří, ale Bony lelkoval dál u stolu, pil kávu a kouřil.

Neměl z Woottona dobrý pocit. V téhle scenérii u Eyrova jezera se vyjímal náramně podivně. Byl jako čerstvě vybroušený diamant ve staromódním zlatém prstenu, a cože se to říká o mladém vínu ve starých lahvích… že rádo bouchne? Pět roků už je v tomhle kraji a ještě se s ním nesžil tak dokonale jako někteří přistěhovalci za mnohem kratší dobu. Mohl by v tom být i kus nadutosti. Musí se podívat na jeho minulost.

Byla tu otázka mrtvoly paní Bellové. Vstal, přešel ke křeslu pod telefonem na zdi a zavolal strážmistra Pierce.

„To jste vy, inspektore!" ozval se Pierce z Loaders Springs. „Prosím, čím vám můžu posloužit? Mám k vám zajet podat hlášení?"

„Možná. Mám kopie vašeho hlášení i kopie výpovědí a snažím se udělat si obraz o celé věci. Mluvím tiše, aby mě nikdo neslyšel. Slyšíte mě dobře?“

„Úplně zřetelně.“

„Máte dosud u sebe ty sádrové odlitky Yorkyho šlápot, co jste snímal?“

„Ano, ale kopie. Originály a střelu vyňatou z těla paní Bellové jsem poslal do Adelaide.“

„Když jste uviděl poprvé mrtvolu, byla v pokoji paní Bellové?“

„Ano, ležela na posteli.“

„Dotkl jste se jí? V té chvíli nebo později?“

„Ne. Měl jsem s sebou doktora Crouche.“

„Mohl byste mi ho zavolat k telefonu?“

„Snad ano. Mám pro něj poslat?“

„Ano, pošlete. Počkám u aparátu. Postarejte se, aby mě nepřerušili.“

Když vešla do místnosti Meena s podnosem na nádobí, Bony, který ještě čekal u telefonu, na ni mávl rukou, aby zmizela. Odešel od přístroje jen na tak dlouho, aby mohl přejít ke dveřím a zavřít je, a pak se usmál tomu, jak se Meena zatvářila. Nemusel čekat dlouho a v sluchátku se ozval hluboký hlas.

„Tady doktor Crouch, inspektore.“

„Á! Dobré jitro, doktore! Nezdržím vás dlouho. Prosím vás, rozpomeňte se, jak to bylo, když jste sem tehdy přijel. Našel jste mrtvolu paní Bellové v jejím pokoji. Kdo byl s vámi?“

„Pierce a Wootton.“

„Když jste zjistil, že je ta žena mrtvá, tak jste asi mrtvolu obrátil, abyste si mohl prohlédnout ránu. Kdo byl v té chvíli v místnosti kromě vás?“

„Řekl jsem Piercovi, že je mrtvá. Woottonovi se udělalo špatně. Požádal jsem Pierce, aby ho odvedl, což udělal. Když jsem prohlížel mrtvolu, tak tam se mnou nebyl nikdo. Vy mě ale napínáte!“

„Jednoho dne tu vaši zvědavost ukojím, doktore. Zatím se mnou mějte trpělivost. Našel jste ji, jak leží na zádech, přikrytá prostěradlem?“

„Ano.“

„Jak jste zanechal mrtvolu, když jste skončil s prohlídkou? V jaké pozici?“

„Na zádech… pod prostěradlem, tak jak jsem ji našel.“

„A později ten den ji odnesli do vašeho stejšnu. Kdo ji dopravil do vozu?“

„To nevím, inspektore. Dal jsem příkazy, aby ji přenesli z domu do vozu.“

„A řekněte mi ještě jedno. Když jste chtěl prohlídnout tu ránu v zádech, musel jste odříznout kus šatů?“

„Ano.“

„Řekněte mi, jak jste to udělal.“

Crouch mu poněkud netrpělivě popsal, jak rozstřihl nůžkami bílou plátěnou halenku na zádech od krku až k pasovce sukně. Bylo to zranění takového rázu, že v té chvíli nebylo nutné dát mrtvolu ohledávat a zjišťovat další rány, protože rána mezi lopatkami byla jasně smrtelná. Zvědavost doktora Crouche ještě vzrostla. Bony ho líbezně požádal, aby předal telefon Piercovi. A Piercovi pak řekl:

„Když jste prvně spatřil mrtvou, tak s vámi byl Wootton. Jak se přesně choval? Co udělal doktor, to mi neříkejte. To už vím.“

„No, vešel jsem do místnosti, protože mě Bray zpravil o tom, že tam leží mrtvola paní Bellové. Se mnou tam vešel doktor a také pan Wootton. Odhrnul jsem prostěradlo, abych se přesvědčil, že je to na posteli skutečně její mrtvola. Pan Wootton, abych tak řekl, zakvílel a doktor Crouch mi pověděl, abych ho odvedl. A to jsem udělal.“

„Mrtvola ležela… v jaké pozici?“

„Na zádech, inspektore.“

„Nikdo jiný nevešel do místnosti, když tam byl doktor?“ „Ne. Wootton seděl v hale na židli a já byl u něj.“

„A teď přejděme k tomu, jak byla mrtvola odnesena do doktorova vozu. Kdo na to dohlížel?“

„Já. Vzal jsem si k tomu Arnolda Braye a Erika Maundyho.“

„Co jste udělali?“

„No, mrtvola už byla zase pod prostěradlem,“ odpověděl Pierce poněkud stoicky. „Zastrkal jsem vrchní prostěradlo kolem těla a kraje spodního prostěradla jsem přehrnul přes mrtvolu a chlapi ji vynesli ven.“

„Nikdo z vás tu mrtvolu neviděl?“

„Ne. Bylo to, jak jsem vám řekl. Nikdo se nedívá na mrtvolu, pokud nemusí.“

„To mi prozatím stačí, Pierci. Přijeďte sem dneska. Kdybyste mohl, tak do oběda. Oznámím Woottonovi, že přijedete.“

„Přijedu, pane.“

„Výborně! A přivezte ty sádrové odlitky.“

Bony vyšel skleněnými dveřmi, přešel prostranství a na úzké verandě noclehárny vyhledal Williama Harta. Harte si přidělával k biči novou hedvábnou poplítku a bystré oči mu svítily zchytralým očekáváním Bonyho příchodu. Bony viděl v otevřené dílně Arnolda a viděl, jak druzí dva odjíždějí z ohrady. Věděl tedy, že má Harta pro sebe. Kývl mu na pozdrav, opřel se o zábradlí verandy a začal si kroutit svou nezbytnou cigaretu.

„Jak dlouho už žijete tady v tomhle kraji u Eyrova jezera?“ začal.

„Celej svůj život. Narodil jsem se na Cliftonovejch pahorkách.“

„Takže to tady jistě dobře znáte,“ přiznal mu Bony. „Máte třeba jenom stín pochybnosti, že ty stopy za zásobárnou nemusely být Yorkyho?“

Bystré oči v koženém obličeji se proměnily v pouhé tmavé tečky.

„Jestli ty stopy byly napodobený, tak byly sakra přesný, inspektore. Tu pochybnost vznášíte vy, já ne. Já si nemyslím, že by…“

„Co kdybych vám řekl, že tam ty stopy nenechal Yorky, sázel byste na svůj názor dál?“

Harte si dal načas, než odpověděl:

„Ne, to asi ne, inspektore. Teď už ne.“

„Přestože Wootton viděl toho rána Yorkyho v táboře černochů? A věděl, že má namířeno tímhle směrem?“

Pomalý úšklebek, který zkroutil koutky mužových úst, dotvrdil zchytralost, kterou Bony Hartovi už předtím přisoudil.

„Řek bych, že to jsou Yorkyho stopy, ale abych se sázel, to ne. Těch stop tam nebylo tolik, abych vsadil poslední košili na to, že to jsou Yorkyho.“

„No, nechme toho, Bille. Další záležitost. Vy jste viděl mrtvolu paní Bellové ležet na zemi před domem. Vzpomínáte si, jak veliká byla ta krvavá skvrna na její halence a jaký měla tvar?“

„Až moc dobře. To nezapomenu do smrti. Vrány jí už zle zřídily krk i ramena, ale halenka nebyla roztržená.“

Temně hnědé oči a hluboké modré oči se dlouze zahleděly jedny do druhých.

„Zůstane to mezi námi,“ řekl zvolna Bony.

„Je to vaše hra,“ přivolil Harte.

„Nakreslete mi tvar té krvavé skvrny.“

Harte si přidřepl k hliněné podlaze na verandě a špičkou svého zavíráku udělal to, co po něm inspektor Bony žádal.

/9/ SPĚCHAT ZNAMENÁ PLAZIT SE

Přijel strážmistr Pierce, poobědval s Woottonem a s Bonym, poškádlil Meenu, složil několik poklon Sáře a po dvouhodinové poradě s Bonym zase odjel do Loaders Springs. Cesta domů mu připadala krátká, tak mu myšlenky zaměstnávaly dojmy, jež mátly všechny jeho předběžné představy o muži, s nímž se právě sešel.

Bony čekal ve stínu borovic na hřebeni, až se budou chlapi vracet z práce, která jim byla ten den ráno přidělena. Viděl je, jak sjíždějí za sebou v řadě po svazích v dáli na obzoru, jak jedou na unavených, žíznivých koních, a pozoroval, jak zvířata pouštějí, aby se mohla napít nebo se vyválet v písku. Teď byli s těmi čtyřmi bělochy čtyři domorodci. Nijak se spolu nebratříčkovali, domorodci si přinesli k nádržím putýnky, aby se mohli před večeří umýt.

Pierce mu kromě sádrových odlitků, jež byly duplikáty těch, co odeslal do Adelaide, zanechal i látku k přemýšlení. Bony nasbíral spoustu materiálu, který se dal přidat k stručnému hlášení Piercově, zvlášť fakta, jež mu pomohla doplnit pouhé náčrty lidí a míst.

Teď už měl Karamáda Yorkyho jasně před očima, ačkoliv ho nikdy neviděl. Pierce vylíčil tohoto muže ve světle, jež bylo lepší, než byla pouhá zpráva o člověku podezřelém z vraždy, neboť policista, který žije v malém společenství, nežije v takové odloučenosti, jako kdyby žil ve společenství velkém. Když je lidí málo, jsou to sousedé; když je jich mnoho, jsou to jenom živí jedinci.

Pierce sloužil v Loaders Springs už jedenáct let. Mohl o Yorkym prohlásit, že když přijede do města, chová se dobře. Toto přesvědčení nezviklaly ani Yorkyho slabé stránky, z nichž jedna byla to, že třebaže si vždycky najal v hotelu pokoj, našli ho často spícího venku na lavičce a ve dvou případech ho našli v zimě spícího v místní šatlavě.

Bony se dověděl věci, které nechtěl hned zapisovat do hlášení. Pierce mu řekl, že předešlí majitelé stanice Mount Eden byli přesvědčeni, že Meena, Sářina dcera, je Yorkyho dítě. A kromě toho mu řekli, že se Yorky dávno předtím, než on sám přišel do Loaders Springs, zúčastnil několika šarvátek, a nakreslil Bonymu obrázek člověka, který je sice postavou malý, ale který býval v květu svých let velice výbušný. Lidé mají tendenci vidět člověka takového, jakým se jeví, a zapomínat, jaký býval kdysi.

Je zřejmé, že člověk v Piercově postavení má své názory a teorie, jež nemůže odhalit svému nadřízenému, dokud ho o to on sám nepožádá. A Bony zřídkakdy zjistil, že s ním takoví lidé, jako je strážmistr Pierce, nejsou ochotní spolupracovat, neboť takoví lidé mají radost, mohou-li spolupracovat.

„Jsou tady lidi, kteří se posmívají Yorkymu kvůli tomu, že je malý," řekl mu Pierce. „Vykládají se o něm historky jako například tahle: Yorky kdysi nosíval matyldu, která byla větší než on, a když šel jednou do Loaders Springs s matyldou na zádech, prošel městečkem, aniž to zjistil, protože městečko přes tu svou maltyldu vůbec neviděl! Existuje ještě jedna historka o tom, jak strávil celý večer v jednom výčepu, kde bylo plno lidí, a když se blížila zavírací hodina, tak mu jeden chlápek povídá: ‚Těbůh, Yorky! Já tě neviděl celý léta!' A Yorky odpověděl, že před ním stojí už dvě hodiny.

Koho to tedy máme před sebou? človíčka jako za groš kudla, který se kdysi dokázal probojovat zpod hromady chlapů, ale který zestárl a uvědomuje si, že už nemá fyzickou sílu. Malého človíčka, kterého dráždí narážky na jeho výšku. V posledních letech musel spolykat věci, které si kdysi vyřizoval kopanci a pěstmi. Postupem času se čím dál víc přikláněl k domorodcům a odvracel od bělochů. Možná že ho podrážděl něco, co řekl ve vší nevinnosti Wootton, nebo něco, co řekli chlapi, nebo třeba i něco, co řekla či udělala paní Bellová. Všichni jsou proti němu. A tak se rozhodne, že ukradne

něco, co mají všichni rádi… Lindu. A když se k tomu nachomýtla paní Bellová, tak ji Yorky zabil.“

„Povězte mi něco o těch čtyřech. Je proti nim něco?“ zeptal se Bony a Pierce odpověděl:

„Nic zvláštního. Malý Lawton se dostal párkrát do maléru. Většinou to byly hádky kvůli nějaké lubře. Když si na něj Canute posledně stěžoval, řekl jsem mu, že jestli se to stane ještě jednou, poradím Canutovi, aby na něj poštval všechny své ostré hochy a tak ho donutil, aby odjel z kraje. Jednou jsem musel předvolat Braye, protože nevyplnil správně daňové přiznání, a Bill Harte si to jednou rozdal s dvěma výtržníky, co projížděli městem a obrali ho o peníze.“ Pierce se zasmál. „Přál bych vám je vidět. Crouch je musel vzít na pár dní do ošetření, než mohli pokračovat v cestě.“

„Á! Doktor Crouch!“

„Jo. Taky pěkná figurka. Chlap, který udělá tři flašky whisky denně. Uzavírá sázky na mouchy, co lezou po okně. Vysoký, silný chlap, který brblá na vládu, ať je jaká chce. Ale je to doktor, kterého kdybych strčil do chládku, tak mě celý okres přijde zlynčovat.“

„A co Wootton, Pierci?“

„Vykládal mi, že míval v Novém Jižním Walesu kupectví. Přijel do Austrálie před takovými čtyřiceti lety. Zmohl se. Oženil se a měl dva syny. Oba dva sloužili v armádě a oba dva padli v boji. To zase zabilo jeho ženu. Wootton se chtěl odstěhovat na venkov, odjakživa toužil po tom dotáhnout to na velikého statkáře, a tak prodal svůj podnik a koupil si Mount Eden.“

„A paní Bellová?“

„Milá ženská. Wootton ji našel přes jednu zprostředkovací kancelář v Adelaide. Zjistili jsme, že ji před několika lety opustil manžel. Moje žena ji měla ráda. Jenže moje žena má ráda kdekoho. Někdy pustí i moje vězně, když se jim podaří něco jí namluvit, a já pak musím za nima a znovu je pochytat.“

To řekl Pierce Bonymu. Pokud jde o Canuta a jeho lidi, neměly si úřady nač moc stěžovat. Canute a několik starších včetně Murteeho nosili šaty, ale vlivu bílých lidí unikali takřka stejně jako divocí domorodci. Mladší generace jako Meena nebo Charlie nebo Rex byla civilizovaná a díky misionáři poměrně dost vzdělaná, ale starší je přesto silně ovládali.

Přestože už bylo pozdě a Sára měla každým okamžikem zvonit k večeři, bylo odpoledne ještě pořád horké a bezvětrné. Vrány se probouzely k životu a Bony ledabyle pozoroval, jak tři z nich letí přes jezero, a přitom uvažoval o povahových rysech lidí, jež mu popsal strážmistr Pierce. Přes západní duny k jezeru se ubíral will-will, červený, neprůhledný a mocný, a jeho sloupec prachu a smetí se otáčel fantastickou rychlostí. Eyrovo jezero ho odmítlo nakrmit. Nejdříve mu odřízlo šlapky, potom nohy, potom rozžvýkalo kymácející se tělo, postupujíc vzhůru, až mu zůstala jenom hlava, která se nesmyslně kývala v tisícimetrové výšce.

V tomhle kraji utíkat znamená plazit se. V tomhle kraji se starodávné legendy mění ve skutečnost; jezero je mrtvé, ale okolní půda spí pod rozpáleným sluncem a čeká, až se vrátí voda a přemění její prach v bujnou zeleň.

Nastal další večer, který všechno příjemně zahalil, jako zahalí plášť nahého člověka, a když přišel rozbřesk dalšího dne, seděl už Bony na koni a mířil z Mount Edenu na sever.

Držel se bílého, jako cement tvrdého břehu, jenž měl z jedné strany nánosy červeného písku a na druhé straně moře rezatého bahna. Tu a tam prozradily stopy, že se dobytek odvážil na několik metrů do bahna, aby si mohl líznout soli na speklém povrchu. Bony dojel vždycky za dlouhou dobu k ústí nějaké staré řeky nebo přítoku. Krajina před ním se neustále měnila. Ale moře bahna nikdy. Jediné, co tomuto obrazu chybělo, byla voda. Kdyby měl tenhle břeh vodu, která by zakryla bahno a která by ochladila vítr, mohl by nést jméno Oblouková promenáda, a tenhle, co je před ním,

jméno Malý chobot, a ten, co právě přejel, byl jako stvořený pro nudistickou osadu.

Když Yorky odešel s Lindou z Mount Edenu, jistě se držel tohoto pobřeží, tvrdého jako železo, protože věděl, že tady ho nedokážou vystopovat ani domorodci. Kromě toho věděl i to, že z něj bude muset někde sejít, což domorodci poznají. Jeho vítězství bylo rozhodně pozoruhodné. Zřejmě se dal vést vládkyní nad veškerým životem, vodou.

Bony nenašel v korytech potoků žádné místo, kde by prosakovala pískem voda. Jednou se pustil po bahně; nohy se mu zabořily až po kotníky do bláta. Prokopal se krumpáčem až k jílovitému dnu, ale žádnou vodu nenašel.

Než zapadlo slunce, uviděl před sebou řadu teček, jež se táhly k jezeru. Z teček vyrostly černé sloupy, které se zřítily a stala se z nich řada opilých domorodců, až se nakonec proměnily v sloupy ohrady, táhnoucí se skoro dva kilometry daleko. Tu ohradu zřejmě postavili před lety narychlo, tehdy, když to vnitrozemské moře začalo o překot skomírat. U „pobřeží“ byly však nataženy nové dráty, aby dobytek z Mount Edenu nemohl za hranice stanice. A právě kolem téhle ohrady kdysi objížděl Karamád Yorky. Bony se rozhodl, že se pustí podle ní, aby si prohlédl všechna Yorkyho tábořiště.

Noc strávil u malé plechové chatrče, v jejíž blízkosti stála artéská studně. Byla tam vrata, kterými se dalo projít do neoplocené krajiny na severu. V chatrči našel několik stotřicetilitrových naftových sudů, v nichž byla červivá mouka, malé plechovky s čajem a s cukrem, zápalky, roubíky tabáku, tenký provaz, kanystry dehtu a plechovku petroleje; nebylo pochyb, že Bony je v tábořišti velbloudáře.

Další noc strávil Bony v jiném Yorkyho tábořišti, tentokrát v přístřešku ze tří stran krytém větvemi, umístěném na břehu potoka, kde bylo nad hrubým pískem přes čtvrt metru vody. A i kdyby voda zmizela, ještě dlouho potom by se dala získat kopáním.

V žádném z těchto tábořišť nebylo ani stopy po lidském návštěvníkovi. Bony neviděl u drátěného plotu žádné šlépěje. Nezpozoroval žádné kouřové signály ani žádný podezřelý pohyb ve vzdušných přeludech, jež ho obklopovaly po celý den.

Druhý den ráno se mu poprvé varovně zježily vlasy vzadu na zátylku. Odpoledne byl už přesvědčen, že ho někdo sleduje. A když se znovu utábořil v jednom z bývalých Yorkyho tábořišť, jeho nálada se zlepšila, protože se mu od začátku pátrání dostalo prvního důkazu, že písečná duna vykročila k němu.

Byla to už třetí noc, kterou nestrávil na stanici. Spal pod jedinou pokrývkou v jílovité prohlubni asi tak sto metrů od řeřavých uhlíků táborového ohně. Nebyl ze spánku vyrušen a ráno vyrazil před východem slunce podél plotu. Měl namířeno k dalšímu napajedlu, asi půldruhého kilometru vzdálenému od cesty vedoucí do Loaders Springs. Plot totiž opisoval velký oblouk.

V poledne stále ještě šel někdo za ním a Bony věděl, že se stopař drží v několikakilometrovém odstupu. Stopař nepotřeboval vědět, co Bony dělá, protože stopy jeho koní stejně jako vlastní Bonyho stopy v místech, kde sesedl, se daly snadno rozpoznat.

Ve velkém městě člověk prostě zahne za roh a počká si na toho, kdo jde za ním. Ale co si počít s australským špehem, který zachovává tak veliký odstup?

Když Bony dojel k asi půldruhého kilometru široké planině, kde rostla čtvrt metru vysoká srha, rozhodl se, že si na stopaře počíhá za nízkými písečnými hřbety na druhém konci planiny.

Jak předpokládal, byl tu vhodný terén. Spoutal koním nohy uprostřed porostu ječmenky písečné na malém prostranství, kde rostla kostřava a houštiny kapinice, a sám ulehl pohodlně do stínu křoví. Před ním se prostírala planina, která se tetelila ve vzduchu. Bony viděl na protější hřbety, přes něž přijel na planinu. Z oblohy se snesl orel, aby si prohlédl jeho a jeho koně. Bony zamával rukama na znamení, že není mrtev, a orel se opět vznesl do výše a pokra-

čoval ve svém nekonečném hlídkování. Bony měl štěstí, že ho z minulého tábořiště nedoprovázely vrány, a ani zde se žádné zatím neobjevily na výzvědech.

Vždy je výhodné vědět, co nepřítel ví a co neví. Stopař věděl, že Bony cestuje od jednoho Yorkyho tábořiště s vodou ke druhému. A proto asi nepředpokládá, že zde na něj Bony čeká. Na druhé straně také nebude vědět, zda se Bony nerozhodl odbočit či se někde na chvíli utábořit, aby si uvařil čaj nebo si zchrupl. Bude tudíž postupovat velice opatrně, a až se dostane na tuto planinu, bude pátrat po nějakých známkách, které by mu prozradily, že sledovaný je někde nablízku.

Jako obvykle v tuto roční dobu den byl horký a vzduch suchý; na vzdálené stanici se teplota ve stínu blížila padesáti stupňům Celsia. Bylo bezvětří a proti pozadí zlatým prachem poprášené oblohy se tvořily jednotlivé obláčky, jež vyrůstaly do obřích rozměrů, pak se scvrkly na trpaslíky a rozplynuly se. Nejprve se objevily jako bílé tečky, které se kvapem zvětšovaly a vytvořily místní větrné smršť, kterým se říká willy-willy.

Obvykle směrují od severu na jih a tímto směrem také postupovaly, ale zřídka kdy jich bylo v dohledu víc než dvě či tři. Jedna se přehnala kolem Bonyho, rozcuchala mu vlasy a usušila mu pot na obličeji. Pohybovala se stejnoměrnou rychlostí asi padesáti kilometrů za hodinu: vsála do svého červeného těla rozvířený písek a skučela jako nějaké divoké zvíře, když se hnala přes scrub. Druhá se zastavila na planině, dala se do tance, zakymácela se, jako by měla padnout únavou, nakonec trojnásobně zvětšila svůj objem a rozběhla se ohromnou rychlostí dále dopředu jako živoucí bytost.

Při tom vedru, obtěžován bodavými mouchami, obhlížen orly a občas bičován vichrem, se Bony neměl čas nudit. S trpělivostí předků z matčiny strany vyčkával. Užuž myslel, že bude čekat až do druhého dne, když na vzdálený písečný hřeben přicupkala ženská willy-willy. Tam se zastavila, protože se jí zřejmě nechtělo na

otevřenou pláň, které se tak trochu zalekla. Nakonec sebrala odvahu a jala se opatrně postupovat dopředu.

Nohy měla z chomáčků uschlé trávy a všelijakého býlí, jež zdobilo její červené šaty až do pasu zlatem. Její útlý dřík se tyčil do výše několika desítek metrů a mírně se při chůzi pohupoval jako při opojném valčíku. Tenhle kraj by byl rájem sázkařů, protože nebylo nutno se obávat, že žokej záměrně zdrží při dostizích koně či podvodný hráč bude mít poznamenané karty. Bony by se byl vsadil, že tahle willy-willy proběhne po jeho levici, když se stalo něco nepředvídaného.

Willy-willy vznikají ze slabých vírů a také ve vírech zanikají. Tato začala umírat, když byla od Bonyho ještě dobrých sto metrů daleko. Něco ji hrubě a neomaleně šťouchlo do bříška, ale ona vrávorala dál zvýšeným tempem, jako by se snažila udržet krok s orchestrem.

Bony se v duchu vsadil, že se nedostane na jeho stranu planiny, a také vyhrál. Willy-willy najednou přišla o nohy a nadzvedla sukýnku, jako kdyby si jí chtěla zakrýt zahanbený obličej.

Bony byl plně zaujat osudem této bytosti ženského rodu, takže nezahlédl bytost rodu mužského, neboť Charlie, který ve sloupu vířícího písku dospěl už takřka na druhý konec planiny, se rychle rozběhl do úkrytu.

/10/ POKUS O VYJEDNÁVÁNÍ

Charlie, kterého willy-willy zradila, dosáhl nejbližšího úkrytu rychlostí olympijského běžce a běh zakončil skokem do křoví, za nímž byl Bony.

Po skromném jídle na toulačce u řeky Neales se vykrmil Sářinou bělošskou stravou a byl ve výborné kondici. Jeho paže a nohy měly řecké proporce, ale jeho břicho už nebylo tak obdivuhodné. Na sobě měl jen tmavohnědé krátké kalhoty; jeho jedinou výzbrojí byl konopný pytel, v něm měl, jak vyšlo postupně najevo, malý kalikový pytlík s čajem a ohryzanou kýtu opečeného klokana. Když spočinul pod keřem, měl hlavu necelý půlmetr od hlavy Bonyho. Jakmile se jejich pohledy střetly, Bony se pousmál a řekl přívětivě:

„Vítám tě, Charlie! Kampak?“

Charlie se zašklebil a v jeho černých očích se objevilo nefalšované veselí spolu s údivem.

„Dobrej den, pane Bonaparte. To sluníčko ale připaluje, co?“ Pak si uvědomil situaci, splaskl a odtáhl se, aniž pomyslel na to, že mu slunce spálí nohy vystrčené ze stínu keře. „Jejda! Tak von je to váš keř, že? No to já pudu dál.“

„Půjdeme spolu,“ zavrkal Bony a postavil se vedle Charlieho. „Máme si o čem povídat a do nejbližšího tábořiště je to pět kilometrů. Tady tudy, mám támhle koně.“

Charlie pocítil nechuť k těm tvrdým očím stejně jako k pistoli, jež mu mířila na žaludek, a byl mu odporný i ten tvrdý úsměv v Bonyho obličeji. Dostal rozkaz odvázat nákladního koně a odvést ho do Yorkyho nejbližšího tábořiště, a když se tu a tam ohlédl, uviděl Bonyho na koni, s pistolí v pravé ruce. A tak spolu putovali přes planiny, občas doprovázeni nějakou nevšímavou willy-willy, přes nízké písečné hřebeny, přes močály s blahovičníky, přes

vyschlá potoční koryta a ještě užší strouhy, až se dostali k chatrči z větví, stojící vedle mělkého jezírka, které napájela vrtaná studně, vzdálená asi tři čtvrtě kilometru.

Tady řekl Bony Charliemu, aby sundal z koně náklad. Pak levou rukou rozepjal řemen na sedlových vacích a z jednoho vaku vytáhl pouta. Vypadala jinak než ta, která Charlie znal, vypadala spíš jako náramky nebo manžety. Ale přesto věděl, k čemu jsou, a nevzpíral se. Těžké nákladní sedlo bylo odneseno do stínu chatrče a pak, než Charlie pochopil, co se vlastně děje, mu byl jeden náramek odepjat ze zápěstí a připjat k železné kostře nákladního sedla. Tak měl jednu ruku volnou a mohl si chránit obličej před mouchami, ale kdyby chtěl utíkat, no, pak by sedlo utíkalo s ním a on by daleko nedoběhl a moc rychle by stejně utíkat nemohl.

Kromě toho, že byla blízko voda, bylo tábořiště nevyhovující — bylo otevřené západním větrům, nechráněné před prachem, zvířeným kopyty potulujícího se dobytka. Z vody, přestože byla poněkud slaná, se dal uvařit dobrý čaj, ale musel se hodně osladit. A čím blíž ke studni, tím byla voda alkaličtější a u výtokové hubice byla takřka vařící, Tryskala ve dne v noci, rok za rokem, z hloubi země od té doby, co tam byla vyvrtána studně.

Bony uvařil čaj, podal Charliemu hrneček a otevřel pro každého jednu konzervu s hovězím. Opečenou klokaní kýtu hodil vranám, které se mezitím slétly. A když pak kouřili a slunce už bylo za obzorem, začal s výslechem.

„Jsi mizerný stopař, Charlie. Máš moc vědomostí z misie, co? Naučil ses číst a psát, ale stopař nejsi.“

„Ale stejně jsem vás sledoval už z Mount Edenu,“ připomněl mu Charlie vesele, ale jeho pohled byl ostražitý. „Neudělal jsem nic špatnýho. Žijeme ve svobodný zemi. Pan Wootton bude řádit, až se o tom doví.“ Zvedl spoutané zápěstí a poprvé v něm vzkypěl hněv. „Mám vysvědčení ze školy stejně jako Meena a ostatní. Napíšu náčelníkovi samosprávy pro domorodce do Adelaide.“

„To klidně můžeš, Charlie," odpověděl Bony laskavě. „Napiš mu, aby tě navštívil ve vězení. Víš, já jsem strašný lhář. Já jsem ten největší lhář, jakého jsi kdy potkal. Možná — to bude záležet na tobě — tě zatknu a obviním z toho, žes bránil policejnímu úředníkovi ve výkonu jeho povinnosti, že ses vzpíral policii, že jsi napadl policejního úředníka, že ses nezákonně schovával ve willy-willy a ještě z několika dalších věcí, na jaké si vzpomenu."

„Jenže to byste musel dokázat!"

Bonyho řeči na Charlieho zatím nezapůsobily, poněvadž jeho úcta k strážmistrovi Piercovi se zakládala na toleranci tohoto policisty a zároveň byla důsledkem Charlieho styku s misionářem. Zlí běloši byli stále ještě mimo okruh jeho chápání. Na druhé straně věděl Bony až příliš dobře, že člověk nedokáže násilím vytáhnout nic z domorodce, který mu nechce nic říct. Byl přesvědčen, že ho Charlie nesledoval z vlastního popudu, ale že k tomu dostal rozkaz a že mu s největší pravděpodobností bylo nařízeno, aby neprozrazoval, kdo mu ten rozkaz dal.

„Znáš strážmistra Pierce, Charlie," pokračoval Bony. „Nad ním je někde někdo vyšší a nad tím zase někdo vyšší. A já jsem pohlavár od policie. Já jsem něco jako náčelník Canute. Co řeknu, to platí. Když o tom napovídám lži, každý uvěří mně, a ne tobě. Řekneš soudci, že jsem strašný lhář, a on ti přidá půl roku vězení. Když řeknu, že jsi tohle všechno udělal, tak půjdeš do vězení na tři roky. Bude teda líp, když mi řekneš, kde je Yorky, a pak tě, místo co bys šel do vězení, udělá strážmistr Pierce svým stopařem."

„Na to neskočím," odpověděl posměšně Charlie a Bony se zachmuřil, jelikož se mu zazdálo, že Charlie je chytřejší, než jak se původně domníval.

„Ty určitě chodíš často do kina," řekl.

„Aby ne! Chodím do kina v Loaders Springs. Nám domorodcům, co jsme chodili do misie, misionář vždycky v sobotu večer

dovolil do kina. Vzal nás svým naklaďákem do města. Viděli jsme Boba Mitchuma a Gary Coopera a všecky ostatní.“

„Překvapuješ mě, Charlie. V sobotu večer do kina a v neděli ráno se schováváš ve willy-willy. V neděli večer zpíváš v kostele a v pondělí odpoledne na někoho ukážeš kostí. Ale ve vězení uvidíš film jen jednou za měsíc a písničky tam budeš zpívat leda v noci, zavřený ve své pěkné chladné cele. A víš, Charlie, co se stane, až ty budeš ve vězení?“

„Co?“

„Některý z domorodců si vezme Meenu.“

Charlie namítl s nadnesenou sebedůvěrou:

„Meena patří Canutovi. Meenu žádnej černoch vzít nemůže.“

„Ale ty ses o to pokoušel, Charlie. Tuhle večer jsem tě viděl. Dala ti facku, ale pak se od tebe nechala políbit. Nechala se od tebe políbit, když jsi podle ní udělal tu panenku a dal ji Lindě. Já vím, že se ti Meena líbí. A vím, že se ty líbíš jí. Jenže ty se bojíš, viď? Ty se bojíš starého Canuta. Víš, že když s Meenou utečeš, tak tě chlapi vystopují a chytí, tebe probodnou oštěpem a Meeně přelámou kolena, aby už podruhé nemohla utéct.“

Větřící nozdry se zachvěly, neboť láska a touha nejsou výsadou bělochů. Bony takřka zasněně pokračoval:

„Ty si chceš vzít Meenu, Charlie, jenže starý Canute řekl, že ne, že si ji nevezmeš, protože Meena patří jemu. Koupil si ji, když byla miminko. Od jejího otce. Víš, kdo byl její otec?“

Charlie svraštil čelo a pak zavrtěl hlavou.

„Ví to Sára?“

„Ta to neví určitě.“

„Tak od koho dostal Canute Meenu, když se narodila? Já myslím, že Meenu Canutovi neslíbil vůbec nikdo. Myslím, že to jsou povídačky. Když chodíš do bělošských kulturních stánků, kterým se říká ‚biografy', tak jsi jistě slyšel slovo ‚hejl' a víš, co znamená. Hejl jsi ty, Charlie, ty jsi hejl.

Když se ohlédnu zpátky do daleké minulosti, tak mě udivuje, jak dlouhou stopu jsem už za sebou zanechal. Tehdy jsem já poznal svou Meenu," pokračoval Bony a Charlieho zájem okamžitě vzrostl. „Ta moje Meena byla rozkošná, měkkoučká a teploučká, stejně jako by mohla být ta tvoje Meena pro tebe. Jenže ta moje Meena dělala, že mě nechce. Víš, dovolila mně, abych ji políbil na špičku nosu, ale dál už nic. Však tyhle Meeny jistě dobře znáš.

No a tak uplynula dlouhá doba a já jsem se dostal pořád jenom k tomu, že jsem směl Meenu líbat na špičku nosu. A pak jednoho dne přijel misionář a já jsem se ho přímo zeptal, jestli by mě s Meenou oddal. Když řekl, že jo, tak jsem milou Meenu popadl, utíkal s ní k misionáři, on přečetl říkání, a když se mě zeptal, jestli si ji beru, odpověděl jsem ano, a když se zeptal mé Meeny jestli si mě bere, a ona neodpověděla, tak dlouho jsem ji štípal do zadečku, dokud to neřekla. A víš, co jsem udělal pak?"

Mládenec Charlie byl chycen.

„Odvlekl jsem svou Meenu pryč z misie a pryč z tábora a netrvalo dlouho a už jsem ji vléct nemusel. Už za mnou utíkala sama a pojednou jsme přiběhli k potoku. Bylo tam prostranství, kde kolem tůňky rostly nízké křoviny kadidlovníku, mezi nimi snášely divoké kachny vejce a pářily se vodní slípky a ve vodě stál ibis a chytal stříbrné pražmy. A já jsem z větví a kůry udělal zástěnu a nanosil tam listí, aby podlaha byla měkká a teplá. A víš, co se dělo dál, Charlie?"

„Co?" naléhal unesený Charlie.

„No, teď mám syna, který je misijním doktorem v Queenslandu, a kromě toho ještě dva další syny. Ty samozřejmě žádné syny mít nebudeš a nebudeš ani bydlet v hezké útulné chatrči se svou Meenou. Protože budeš ve vězení, jestli mi totiž neřekneš to, co chci vědět. A co se stane potom? Meena bude hledat Charlieho, ale Charlie bude zavřený ve vězení a Meena začne přemýšlet o tom, že

by chtěla mít děti, a počká si na ni nějaký jiný černoch, který nebude takový blázen, abych ho musel dát vsadit do vězení.“

Charlie, kterému rozhodně nechyběla obrazotvornost, si představil Meenu v sokově náručí, zatímco on sám chřadne v temné kobce. Nikdy dosud nebyl v bělošském vězení, ale věděl, že tam nejsou žádné ženské, a jakmile se octne za mřížemi, nebude moci jít na toulačku, kdykoli ho k tomu začne nabádat zděděný instinkt.

Seděl na zemi, zády se opíral o nákladní sedlo, a když dal volnou ruku k té, na níž měl pouto, tak se mu podařilo ubalit si cigaretu i rozškrtnout sirku. Byla už skoro tma, ale vzduch byl ještě pořád prohřátý od rozpálené země. Hvězdy tančily svůj letní rejdovák. Klínovitý útvar kachen se snesl níž k zemi, ale došel k přesvědčení, že to umělé jezero je příliš malé, a tak zase vzlétl a zamířil dál do hlubokého ticha. Зony tu a tam přiživil malý ohýnek dřívím z Yorkyho zásob a na obou obličejích se zatřepotala záře líných plamenů a tváře obou mužů se odrazily od siluety chatrče z haluzí.

Bony se sice vyznal v buši a jeho obyvatelích, ale přesto se dal oklamat. Myslel si, že ho Charlie možná nestopoval sám, ale protože hodiny ubíhaly a Charlie nejevil žádnou důvěru ve vysvobození, tu domněnku zapudil. Jeho myšlení se upínalo k tomu, aby Charlieho vmanévroval aspoň do rozpoložení, kdy by byl ochoten mluvit, nebo v nejlepším případě do rozpoložení, kdy by všechno doznal. A tak neměl potuchy, že se k nim někdo plíží.

A jak se ukázalo, neměl o tom potuchy ani Charlie.

Bonyho úkol nebyl snadný. U bělochů věděl přesně, jak s nimi jednat. U divokých černochů také věděl, jak s nimi jednat. V obou případech to byla prostá psychologická záležitost, založená na znalosti rasy a povahy toho kterého člověka. Charlie byl sice čistokrevný domorodec, ale byl to tvor složitý a zaujímal místo někde mezi divokým domorodcem s jeho zábranami a pověrami a

civilizovanými domorodci, kteří jsou v mnoha okresech v blízkosti australských velkoměst právem oslovováni „pane“ či „paní“.

Tudíž do jaké míry je Charlie ovlivněn Canutem a staršími kmene, kteří stojí za náčelníkem, a do jaké míry misionářem, panem Woottonem a strážmistrem Piercem? Bony měl za to, že když zařadí Charlieho někam doprostřed mezi ty dvě skupiny a pak ho přesune kousínek doleva směrem ke Canutovi a jeho starším, bude ho mít na správném místě.

„Něco ti řeknu, Charlie,“ pravil, když Charlie nejevil nejmenší ochotu promluvit. „Dejme tomu, že budeš tvrdit, že jsi můj přítel. Pak bych ovšem nemohl prozradit Canutovi, jak špatně jsi mě stopoval, a nemohl bych to říct ani nikomu jinému. Pak by se ti žádné lubry ani žádné staré báby nemohly vysmívat. Takže o tom pomlčíme a ty mi řekneš, proč jsi za mnou šel, co říkáš?“

Charlie mlčky zavrtěl hlavou a Bony zvýšil úplatek.

„Tak co kdybych trošku zmáčkl Canuta, Charlie? Například bych mu řekl, že vím, jak on a Murtee ukázali na někoho kostí, a že je za to dám strčit do kriminálu. Na koho ukázali naposled kostí?“

„Já nevím,“ odpověděl Charlie. „Možná na starýho Mojžíše na Tigiti. Možná že to bylo na řece Neales, Starej Mojžíš rozhodně brzy nato umřel.“

„Výborně,“ odpověděl Bony. „Řeknu tedy Canutovi, že on a Murtee ukázali kostí na Mojžíše. Starý Mojžíš umřel. To je vražda, Charlie. A tak řeknu Canutovi: ‚Koukej se, Canute, milý brachu, ty jsi moc starý, než aby sis mohl vzít Meenu, a Charlie Meenu miluje a Meena miluje Charlieho a chtějí, aby je misionář oddal a všechno bylo, jak se patří.' A Canute na to řekne: ‚Táhni k čertu. Já Meenu dostal, když narodila. Meena moje.' A já na to: ‚No dobrá, Canute, tak tě zavřou na doživotí do vězení. Vím, že jsi zavraždili Mojžíše, protože jsi na něj ukázal kostí, a řeknu to bělošskému soudci. A ten tě dá pověsit.

A řeknu ti ještě něco, ty bambulo. Když svolíš, aby si Charlie vzal Meenu, protože je mladý a může se o ni starat, tak já neprozradím, že jsi ukázal kostí na starýho Mojžíše.'“ Bony se usmál na Charlieho a Charliemu začínalo trošku svítat světlo zdravého rozumu. „Uděláme spolu ten obchod?“

„Ne,“ namítl někdo za Bonym. „Sundejte Charliemu ze zápěstí ten krám. No tak, sundejte mu to.“

Bony se rychle otočil. Zjistil, že se dívá do ústí své vlastní samočinné pistole. Hlaveň se chvěla, zbraň nebyla odjištěná. Nad rukou, která držela pistoli, uviděl obličej Canutovy Meeny.

/11/ BONYHO HOSTÉ

Podle lidí, kteří stojí před soudem pro vraždu, spouštějí revolvery samy od sebe a porota tomu často i uvěří. Každý, kdo je aspoň trošku obeznámen se střelnými zbraněmi, ví, že člověk musí stisknout spoušť, aby taková zbraň vypálila, a k tomu že na ni musí dát prst. Ještě méně lidí chápe, že mnoho typů střelných zhraní je opatřeno pojistkou a že je-li zbraň zajištěna, může člověk mačkat kohoutek sebevíc, ale ke kýženému výstřelu nedojde.

Když Meena mířila pistolí na Bonyho, bylo ihned jasné, že buď ten typ zbraně nezná, nebo nemá vůbec v úmyslu připustit, aby vystřelila sama od sebe, a spáchat tak vraždu. Její široce rozevřené oči a posupná ústa sice představovala novou nuanci její temné krásy, ale Bony podle nich poznal, že má štěstí, že zbraň, kterou Meena drží v ruce, není kyj, neboť o kyjích se rovněž prohlašuje, že se napřahují a dopadají samy od sebe, i když nejsou vždy smrtonosné.

„Jé, Meeno!“ vykřikl. „To je ale příjemné překvapení.“

„Pusťte toho Charlieho,“ poručila. „No tak! Budu počítat do tří a pak…“ vyhrožovala Meena.

Bony se pomalu obrátil na bok a z postranní kapsy vyndal klíček od pout. Hodil ho Meeně k nohám a řekl:

„Pusť ho sama. Mně se nechce.“

Meenina levá ruka se shýbla pro klíček a Meena, která byla přikrčená, si klekla a po kolenou urazila tu krátkou vzdálenost k Charliemu. Když se dostala k sedlu a Charlieho uvězněnému zápěstí, položila pistoli na zem. V příštím okamžiku Bony chňapl po pistoli, rozzuřená Meena vyskočila a začala křičet, ale pistole už mířila na ni. Její křik přešel ve vzteklé kňourání a Bony řekl: „Tak choulostivá zbraň jako pistole se nesmí klást na zaprášenou zem. Podívej, co je na ní prachu a písku. Bude mi trvat půl hodiny, než ji

vyčistím. Pusť Charlieho, pak přihoď dříví na oheň a postav vodu na čaj. Ať se do těch pout nedostane písek. Ulož je do sedlového vaku a ten klíček mi dej, než ho ztratíš. Ach, ty ženské!“ Charlie stál, stejně zmatený jako Meena, a Bony potom pokračoval:

„Jen si zase sedni, Charlie, a ubal si cigaretu. Nezapomínej, že teď máme kuchařku. Uvaří nám čaj.“

Přestali koukat jeden na druhého a upřeli oči na Bonyho, který se jedním přivřeným okem díval přes hlaveň pistole, jako by ta zbraň byla jeho nejdražším majetkem. Charlie něco zavrčel a celý ten výjev skončil tím, že si Charlie sedl a dívka se začala ohlížet po konvici.

„Co říkáš tomu mému plánu zmáčknout starého Canuta?“ zeptal se Bony ledabyle. „Měl by otočit a dát ti Meenu. Upřímně řečeno, já ti ručím za to, že ti ji dá. Jinak, Charlie, jinak půjde do vězení.“

Charlie znova zavrčel a podíval se na Meenu. Už postavila plnou konvici na rozžhavené uhlíky a stála a upírala ve zřejmém údivu oči do plamenů.

Nevědomky se stala Bonyho neochvějnou spojenkyní v plánu, jak obměkčit Charlieho. Měla na sobě jen krátké kalhoty tmavomodré barvy, které jí nádherně padly. Její postava, rýsující se proti záři ohně, byla svůdná a její nahá ňadra, útlá šíje, její profil a koruna vlnitých vlasů, to všechno vzbouzelo v člověku touhu po milování. Ani Bony nezůstal při tom pohledu zcela klidný.

Charlie byl sice mladý, ale moudrý. Zavrtěl hlavou a zamrkal, čímž Meeně radil, aby zvolila taktiku „nerozumím“. Dívka nepřestávala upírat oči do plamenů a Bony si začal broukat jakousi písničku a věnoval se pilně čištění pistole. Voda v konvici začala vřít, dívka do ní nasypala hrst čajových lístků, pak konvici sundala hůlkou, kterou prostrčila držadlem, odstavila ji, aby vychladla, a otočila se a podívala se na oba muže.

„Charlie, pohni kostrou a otevři Meeně konzervu s masem," nařídil Bony. „Pojď si sednout, Meeno, Charlie se o tebe postará. Musíš mít hlad a žízeň."

Charlie se vyškrabal na nohy, aby uposlechl, a Meena si dřepla na zem se zkříženýma nohama a podívala se na Bonyho, jako by tam nebyl. Bony zabalil pečlivě zbraň do hadru.

„Neměl jsem ji nechávat za sebou na té svinuté dece. Mohla spustit, když jsi ji vzala do ruky. Já nemám pistole rád. Takové věci je nebezpečné brát do ruky. Jak jsi věděla, že jsme se tady s Charliem utábořili?"

„To nebylo nic těžkého, šla jsem po vašich stopách," holedbala se Meena. „Viděla jsem, jak jste za planinou chytil Charlieho a jak jste mu poručil, aby ved nákladního koně." Přijala od Charlieho otevřenou masovou konzervu, aniž se na něj podívala, a nevšimla si ho, ani když jí k tomu přinesl hrnek čaje. „Vy jste vykuk, pane Bonaparte. Chytíte Charlieho, jako by to byl malej smrad."

„Měl smůlu, Meeno. Víš, šel přes tu pláň, schovaný do willy-willy, jenže těsně předtím, než se willy-willy dostala na mou stranu, tak se rozpadla a já měl Charlieho najednou jako na dlani. Ale málem mě obelstil. Už jsem o tom slyšel, ale ještě nikdy jsem to neviděl, a sám jsem se o to nikdy nepokoušel. Jaké to je, Charlie, uvnitř?"

„Docela dobrý," zasmál se Charlie. „Vzduch je tam čistej. Písek lítá kolem dokola tak rychle, že člověk vidí taktak ven. Meena to taky umí. Viděl jsem ji. Šlo jí to tenkrát moc dobře, ale pak se willy-willy rozběhla rychlejc a Meena musela utíkat, aby jí stačila, upadla a byl konec."

„A teď přišla za námi," dodal Bony. „Koho jsi stopovala, Meeno? Charlieho nebo mě?"

„Charlie? Proč stopuješ pana Bonaparta? No tak, ven s tím. Viděla jsem na stanici, že jdeš za ním, a řekla jsem Sáře, že zjistím, proč za ním jdeš."

Charlie vypadal jako ebenová socha. Zář ohně se odrážela od dívčina obličeje i těla jako zlatý prach. Bylo jasné, že má Meena hlad a žízeň, ale Bony se chtěl něco dovědět.

„Ty už stopuješ Charlieho tři dny, Meeno?“

Přikývla, ale nepřestávala Charlieho propalovat pohledem.

„A to jsi celou tu dobu bez jídla?“

S pohledem ještě pořád upřeným na Charlieho zavrtěla netrpělivě hlavou. Svému milenci řekla:

„Ty jsi taky vykuk, Charlie, ale ne dost velikej. Slyšela jsem, co chce pan Bonaparte kvůli mně udělat Canutovi, a viděla jsem, jak o tom přemejšlíš a měkneš. Řekneš panu Bonapartovi, co chce vědět, a za to, že to uděláš, mě od Canuta nedostaneš, rozumíš?“

Charlie se zatvářil rozpačitě a začal přesypávat písek z jedné ruky do druhé. Použil prastarého triku. Zasmál se, aby zakryl své rozpaky, Meena po něm hodila s mistrovskou trefou plechovku od masa a plechovka praštila Charlieho do úst.

„Ale Charlie je spokojený, Meeno. Než ses do toho zamíchala, tak jsme spolu měli malý rozhovor.“

Na Charlieho rtech se v místě, kam dopadl zubatý okraj plechovky, objevila krev. Charlie ji olízl a vstal. Primitiv byl odhodlán hájit svou důstojnost a primitivní žena mu bude muset zaplatit za svůj prohřešek. Možná.

„Než začneš, přihoď na oheň ještě kousek dřeva,“ požádal klidně Bony.

„Já to udělám,“ zaburácel Charlie a Meena zaječela: „Já taky.“

„No dobrá, ale nespalte Yorkymu celou hromadu,“ vykřikl Bony.

Uklidnili se a začali prudce oddychovat, ani ne tak z námahy jako spíš ze vzteku, který je stravoval, a pak se zadívali na Bonyho, který ležel ještě pořád pohodlně na teplé zemi. Pohled jeho očí jim pravděpodobně připomněl, co je učil misionář, neboť Meena hodila svou nálož dřeva na zem se sklopenýma očima, vrátila se k Bonymu

a sedla si vedle něho. Udělala to spíš proto, aby potrápila Charlieho, než kvůli nějaké ochraně, po níž naprosto netoužila. Její milý přihodil své dříví do plamenů, jež ihned vyšlehly vzhůru, a pak si zakaboněně sedl zády k sedlu.

„Tak jsme zase všichni pohromadě," zabrumlal Bony. „Pojďme si v klidu přátelsky pohovořit. Je to pravda, Meeno, že jsi stopovala Charlieho, abys zjistila, proč on stopuje mě?"

„Ano." Vytáhla z kapsy krátkých kalhot plechovku, z níž vyndala trochu tabáku a papírky, a začala si kroutit cigaretu. Bony počkal a pak se nahnul a podal jí oheň. Meena se naklonila, aby cigaretu přiblížila k zápalce, a vyzývavě se usmála na Charlieho.

„A proč ty jsi mě stopoval?" zeptal se Bony rychle Charlieho.

Charlie se uchýlil k zamračenému mlčení a Meena odpověděla vesele:

„Vsadím se, že ho poslal starej Canute."

„Ráda bys věděla, jestli jo nebo ne, viď?" zeptal se Charlie s chabým pokusem o posměch a Bony se rozhodl, že těm dvěma milencům to jejich durdění zarazí.

„Poslouchejte, vy dva. Pro dnešek je konec se vším vzájemným stopováním i pobíháním ve willy-willy. Teď jde o Yorkyho a o Lindu Bellovou. Hledá je strážmistr Pierce, pan Wootton a já. Měli byste mít stejný zájem na tom, abychom našli Yorkyho, jako každý jiný. Charlie, koukej odpovídat na otázky a nech těch hloupostí. Slibuju vám, že co si tady řekneme, se nedostane dál než ke světlu tohohle ohně. A nezapomínejte, že si už spolu hrajete trošku moc dlouho. Misionář vás musí oddat, vy se musíte usadit, mít děti a být šťastní. O Canuta se postarám já, s ním si hlavu nelamte. No tak, Charlie! Proč mě stopuješ?"

„Nařídil mi to Murtee, mám prej zjistit, kam vy jdete a co vy děláte," odpověděl Charlie, ještě pořád zakaboněný.

„Ale vždyť jsi měl práci na stanici."

„Řek jsem šéfovi, že jsem nemocnej."

„A co na to řekl pan Wootton?“

„Nic. Ale nakázal Billovi Hartovi, ať mě stopuje, ať zjistí, jestli já nemocnej.“ Charlie se zasmál. „Ale já ho brzy setřás.“

„Jak to víš, že pan Wootton nařídil Billu Hartovi, aby šel za tebou?“

„Já viděl, jak jede pomalu na koni za mnou. Schovával se.“

„A pan Wootton mu nakázal, aby tě stopoval? Jak to víš?“

„Jinak není možný. Bill neslyšel, jak já šéfovi říkal, že já nemocnej.“

„No dobrá, nechme toho. Murtee ti nařídil, abys šel za mnou. Proč ti to nařídil?“

„Nevím. Murtee medicinman.“

„Má Murtee Lindiiny panenky?“

Tato otázka Charlieho zřejmě překvapila a Meena řekla:

„Kdepak. Lindiny panenky jsou v jejím domečku.“

„Jenom dvě. Karamád Yorky a Meena tam nejsou. Zmizely. Někdo je vzal. Kdo?“

„Rozhodně je nevzal žádnej černoch,“ prohlásil Charlie a Meena se na něj podívala jako podezřívavá manželka. Pak řekla:

„Řeknu to Sáře. A Sára to zjistí. Možná že je vzal pan Wootton nebo někdo z jeho lidí. Ty panenky patřily Lindě.“

„To se ví,“ přisvědčil Charlie. „Vlastnoručně jsem je vyrobil.“

„Kde je Yorky a Linda? Řekněte.“

Reakce na tuto otázku Bonyho pro tuto chvíli uspokojila. Zkusil výpad jiným směrem.

„Kolik naklaďáků jelo k řece Neales pro vaše stopaře?“

„Dva. Arnold a Jim Holly z Wandirny.“

„A na těch naklaďácích jste se vrátili všichni?“

„Všichni mužský a několik ženskejch. Meena, Sára a ještě nějaký.“

„A kdo nejel a vrátil se pěšky?“

Charlie vyjmenoval tucet lidí včetně Canuta a při dalších otázkách vyšlo najevo, že Charlie má pochybnosti, zda byl Murtee v táboře, když náklaďáky přijely. Nevrátil se na stanici na žádném z obou náklaďáků, tím si byli jak on, tak Meena jisti. Za dva dny pak viděli Murteeho v táboře u řeky. Byl tam i Canute a oba trávili většinu dnů tím, že si třeli kameny churinga čelo a dřepěli nad malým ohýnkem notný kus od ostatních.

„A když ses vrátila, Meeno, co jsi dělala? Šla jsi taky stopovat Yorkyho?“

„Ne. Sára musela na stanici vařit, já jí měla pomáhat a starat se o dům. Bylo tam tehdy hodně lidí.“

„Takže ty nevíš, kam odešel Yorky s Lindou?“

Meena zavrtěla hlavou.

„Ví to Sára?“

Děvče znovu odpovědělo záporně.

„Ví to Canute?“

V Meeniných očích jako by se zatáhly rolety. V jednom okamžiku měly výraz a v příštím už byl jejich pohled prázdný. Charlie se zakabonil, a když se po něm Bony podíval, měl i on najednou oči schované za roletami. U ohně se rozhostilo ticho. To těžké ticho porušoval rozhovor klínovitého útvaru kachen nad jejich hlavami.

Bony dělal, že si těch stažených rolet nevšímá, a pokračoval v otázkách. Rolety se ihned zase zvedly a ti dva začali opět odpovídat. Dověděl se, že pan Wootton neusiloval o paní Bellovou. Že se jí Arnold nedvořil. Že William Harte „jí nabíd“, aby si ho vzala, že Harry Lawton říkal, že se u ní pokusí o štěstí. Také se dověděl, že pan Wootton vyhrožoval Harrymu Lawtonovi, že mu dá výpověď, jestli si nepřestane utahovat z Karamáda Yorkyho a napodobovat jeho hlas a jeho zvláštní způsob chůze. Přestože Bony znal odpověď, tak se zeptal:

„Viděli jste paní Bellovou po tom, co byla zastřelena?“

Oba rozhodně zavrtěli hlavou.

„Měla ránu v zádech?“

Oba se rozzářili, že mohou přisvědčit.

„Měla prý halenku ošklivě zřízenou, jak mi říkal strážmistr Pierce.“

Projevili souhlas s tvrzením strážmistra Pierce a Bony načmáral na zem znamínko — otazník. Pak se na ně podíval se zdviženým obočím a oni přikývli.

„Vždyť jste ji neviděli,“ řekl. „Jak to víte?“

A oboje rolety se znova spustily.

/12/ POPICHOVÁNÍ NEPŘÍTELE

Když se Bony vzbudil z první dřímoty, prozradila mu souhvězdí, že je asi půlnoc. Na rybníčku, jenž vznikl u vrtu, plavaly divoké kachny a Bonyho mátlo, co je může zajímat ve vodě, kde neroste žádná vodní rostlina. Po chvíli došel k závěru, že tam asi odpočívají. Někde v dálce zabučela kráva a někde ještě dál se rozštěkala smečka dingů.

Byla klidná, teplá noc. Meena spala poblíž něho na boku, hlavu položenou na paži. Charlie spal u nákladního sedla; ležel na zádech, hlavu na zemi. Bony si ještě zdříml, a když se znova probral, prozradily mu hvězdy, že je už pět hodin.

Svítání zabarvovalo východ bledou zelení.

Konvice byla ještě do poloviny plná a Bony ji ohřál na rozhrábnutých uhlících. Upíjel modročerný čaj a kouřil jednu cigaretu za druhou — či aspoň to, co odvážně nazýval cigaretami. Dřepěl nad žhavými uhlíky stejně jako kdysi jeho předkové z matčiny strany a cítil v sobě vliv těch pěti set generací Canutů, Murteeů a Charlieů a Meen.

Toho dne ráno probíral jednotlivé body rozhovoru včerejšího večera, neboť když se jednotlivé body dobře propojily, naznačovaly, že v té vraždě, do které byli zdánlivě zapleteni jenom běloši, měli prsty také domorodci.

Dalo by se tvrdit, že o žádném zločinu, který nějaký běloch spáchal nebo který byl spáchán na bělochovi zde v pánvi Eyrova jezera, nemohou domorodci nevědět. Je řada lidí, kteří soudí, že se nestane nic, ať už zahyne nějaký orel či některý písečný přesyp změní tvar, aby o tom domorodci nevěděli. Tento názor silně podporoval fakt, že slepý Canute svým vnitřním zrakem rozeznal tvar krvavé skvrny na zádech zavražděné. Canute tento údaj sdělil ostatním příslušníkům kmene prostřednictvím svého dijeridoo a

zároveň o něm informoval také Bonyho, který byl v té době přítomen. Předtím, než vyvstal před Bonym ten rozmazaný obraz — pro ty, kteří byli Canutovi blíž, jasný jako křišťál — Bony žádnou fotografii oné krvavé skvrny neviděl a v žádném služebním hlášení nečetl její popis.

Tuto informaci Canute měl, ač v té době měl být se svým kmenem dobrých osmdesát kilometrů daleko od místa činu. Jelikož v lidské mysli nemůže vyvstat obraz něčeho, co do ní nevniklo zvenčí, od koho se tedy náčelníkovi dostalo popisu oné krvavé skvrny, která měla zhruba formu otazníku?

Když se Bony zeptal přímo toho mladíka a dívky, kteří teď ještě spali, jak se Canute o tom tvaru dověděl, spustili oba rolety. Možná že nevědí, od koho Canute tu informaci získal, ale určitě vědí, že ji dostal, a možná že ji i oni dostali stejným způsobem a v témže okamžiku jako Bony. Canuta by se jistě nevyptávali, spokojili by se tím, že to Canute ví, a nevšímali by si něčeho, co se jich netýká.

Proč to však Canute sděloval svým lidem? Chtěl jim tím dát najevo svou autoritu a upevnit tak svou a medicinmanovu vládu?

Když se těch dvou spáčů zeptal, kde je Yorky s Lindou Bellovou, rolety se rychle spustily, jako by si mohl v nezastřených očích přečíst odpověď.

To by ukazovalo na to, že tu není moc důvodů k obavám o osud Lindy Bellové. To by potvrzovalo domněnku, že zájem domorodců o stopování Yorkyho a toho dítěte opadl mnohem dřív, než by zdravý rozum očekával. Neboť australští domorodci milují děti víc než kterákoliv jiná rasa na světě a Bony byl přesvědčen, že kdyby byl Yorky zavraždil Lindu, tak by ho stopovali až na špičku mysu York.

Kachny, které si už odpočinuly, klouzaly po skelné hladině malého jezírka, aby se vznesly k dalšímu úseku své cesty; za několik minut už bude úplně světlo. Bony stál a díval se na spící milence, kteří se neodvažovali vzepřít se autoritě, jež vládne nad

jejich srdci a i nad jejich dušemi; nemohl si pomoci, aby nepocítil obdiv nad tou obrovskou kázní, ke které byli vychováni, a zároveň soucit, protože je ta kázeň připravuje o svobodu. Odnesl si k vodě ručník, svlékl se a šel až doprostřed jezírka, kde mu voda sahala jen ke kolenům, ponořil se do ní a pozoroval měnící se světlo nahoře na obloze.

Vyslýchat dál Charlieho a Meenu by bylo stejně neomalené jako pochybné. Vědomě i nevědomě mu ve vyšetřování přece jen pomohli. Nějakou tu trošku z té hromady vědomostí, které měl Canute a jeho velkovezír, měli i oni.

Byli v hloubi duše přesvědčeni, že je Linda v naprostém bezpečí. A to znamená, že je ještě pořád v oblasti pánve Eyrova jezera. Charlie ho sice stopoval, ale to jenom uposlechl příkazu, který dostal. To, že Meena stopovala Charlieho, pramenilo z impulsu, jenž mohl mít několik důvodů. Ani na jednoho z nich nelze naléhat; ale oba se dají přimět k další spolupráci.

Utřel se, oblékl, vrátil se k tábořišti a právě se holil, když se dívka probrala, pak se postavila, natáhla paže a protáhla se v ramenou. Když ho uviděla, otočila se k ohni, přiložila, pak nalila z kanystru do konvice vodu a dala ji na oheň.

Bony dokončil toaletu a přešel k ní.

„Až se najíme, tak bys měla pospíšit na stanici," řekl. „Měj na paměti, že jsi Charlieho nedohonila, a já a on tady zahladíme stopy, aby ses neprozradila."

Otočila se k němu obličejem; její veliké tmavé oči byly mírné, šedivé tečky v nich byly něžné a výrazné. Viděl v ní sám sebe a ona viděla sebe v něm. V obou dvou se mísily dvě rasy a žádný z nich nepatřil ani k jedné, ani k druhé.

„Mluvil jste včera pravdu, když jste říkal Charliemu to s tou vaší Meenou, že jste se vzali a utekli mezi ty křoviny kadidlovníku?"

Když mu tuto otázku kladla, chvěla se jí trošku ústa.

„Ano. Tys to slyšela?“

Se sklopenou hlavou přikývla.

„Ty bys chtěla, aby tě misionář s Charliem oddal, viď?“

Znovu slabě vykřikla, v temných očích naději, a Bony zatoužil, aby tam byla jeho žena Marie a pomohla děvčeti zpřetrhat pouta kmenových tabu.

„Canute je starý a slepý,“ připomněl jí. „Murtee je taky starý. Řeknu jim, aby tě zprostili slibu, který dostali při tvém narození, aby sis mohla vzít Charlieho. Když jim to řeknu já, tak to udělají. A pak vás misionář oddá a ty můžeš odejít a utábořit se někde mezi křovinami kadidlovníku, kde se s Charliem můžete milovat.“ „Vážně?“

„Chceš si na to vytáhnout sirku?“

Pozorovala, jak láme sirku na dva stejné kousky, jak zamával rukama a pak natáhl zaťatou pěst s kousky sirky, jejíž konce srovnal.

„Ta dlouhá znamená, že jim to řeknu, ta krátká, že ne,“ prohlásil.

Vytáhla si jednu. Bony otevřel ruku a dívka viděla, že si zvolila tu delší. Zůstala nehybně stát s hlavou skloněnou nad těmi dvěma kousky sirky, až začal uvažovat, jestli snad ten trik, který z losování vylučuje náhodu, neprokoukla. Ale pak byl odměněn úsměvem v jejím obličeji, úsměvem, jenž se rodil stejně pomalu jako den.

„Měla bys už toho Charlieho vzbudit,“ doporučil jí a otočil se, aby si sbalil holení.

Vzbudila Charlieho tím, že do něj šťouchla nohou a řekla mu, že je ničemný líný černoch. Charlie zavrčel, vstal, protáhl se stejně jako předtím ona, zašklebil se na ni a vrhl se k ní. Meena se otočila a rozběhla se k jezírku, ale on pádil za ní a pak po sobě začali bojovně stříkat vodu. Meena kolem něho poskakovala, výskala a smála se jeho pokusům ji chytit a ječela předstíraným strachem, když se mu to podařilo. Pak se oba svalili a začali se zmítat ve vodní pěně a

nakonec se vrátili ruku v ruce do tábořiště. A když jedli jídlo, jež jim Bony podal, vysoušel jim oheň krátké kalhoty, z nichž stoupala pára.

Za nějakou chvíli pak oba muži mlčky pozorovali, jak dívka obchází jezírko, a Bony si říkal, že kdyby Meenu mohlo v téhle chvíli vidět nějaké bělošské děvče, nevzalo by už nikdy na nohy střevíce. Na vrcholku červené duny se na okamžik zastavila, potom se otočila, zamávala jim a zmizela za přesypem.

„Jak daleko odtud je cesta do Loaders Springs?“ zeptal se Bony a dostal odpověď, že asi tak šest kilometrů. Třicet kilometrů od vrat u cesty leželo další Yorkyho tábořiště, kde byla ve skalní prohlubni voda. „Můžeš jít za mnou, Charlie. Můžeš předstírat, že mě pořád stopuješ, rozumíš?“

Charlie se zasmál a nebylo pochyb, že ho tenhle způsob, jak se vylhat z neúspěchu, potěšil. Projednali otázku zahlazení Meeniných stop, ale Charlie prohlásil, že by na to potřebovali aspoň dva dny, a předpověděl, že se ještě ten den zvedne vítr, který tu práci vykoná za ně. Pak přivedl osedlané koně, pomohl připevnit náklad na tažného a sám si dřepl ke skomírajícímu ohníčku, aby poskytl Bonymu několik kilometrů náskoku.

Bony seděl pohodlně v sedle a nákladní kůň šel za ním. Brzy začal pochybovat, že se Charlieho předpověď počasí vyplní. Na obloze nebylo jediné známky, že by se měl zvednout vítr, a jestli se nezvedne a nezahladí Meeniny stopy, tak je nějaký domorodec rozpozná a podá o nich zprávu. Poledne zastihlo Bonyho ještě pořád na koni. Willy-willy se dal znovu na pochod, slunce nemilosrdně pálilo a nutnost odvést pozornost od stop v tábořišti se stávala čím dál naléhavější.

Jedno z Bonyho pravidel při vyšetřování zločinu, pravidel, která většinou přinesla výsledky, bylo vyrušit z klidu ty, kteří stojí proti němu a nehýbají se. Canute s Murteem seděli ve stínu stromu a byli spokojení s protitahem, jenž spočíval v tom, že vyslali

Charlieho zjistit, co ten pohlavár od policie dělá. Charlie a ten pohlavár od policie postupují ve vedru pozdního léta podél nekonečného plotu, táhnoucího se po obvodu velikého kruhu, jehož středem je stanice Mount Eden. Bony a jeho nohsled se za tři dny dostanou k Eyrovu jezeru, tentokrát jižně od stanice, ale jediné, co z toho Bony prozatím vyzískal, je to, čeho si předsevzal dosáhnout, totiž důkaz, že domorodce zajímá jeho pátrání.

Rozhodl se, že odpoutá jejich pozornost od Meeniných stop způsobem, který úskočné vůdce domorodců zároveň popíchne k nějaké akci.

Bude vysílat kouřové signály!

Ve čtyři hodiny panovalo ještě pořád bezvětří a obloha byla jako vymetená.

Místo k vysílání signálů našel v úzké roklině, kde mezi mladými blahovičníky rostly keře kadidelníku. Bony navršil hromady suchých větví a klacíků na třech místech, jež byla daleko od sebe, a vedle chrastí připravil ještě hromadu zeleného listí a zelených haluzí.

Kouřové signály se obvykle vysílají proto, aby sdělovaly prosté vzkazy, a občas se jich užívá k navázání telepatického spojení s nějakým vzdáleným medicinmanem nebo náčelníkem. Bony neměl v úmyslu vysílat nějaký vzkaz — chtěl vyvolat zmatek, zvědavost a neklid.

Zapálil hromadu chrastí, které začalo hořet jasným plamenem bez kouře. Pak na oheň přihodil zelené větve a okamžitě začal stoupat přímo vzhůru hustý dým. Když byl jeho sloupec hodně vysoký a zeleň už takřka strávená, zapálil Bony druhou hromadu, a když se rozhořela, naházel na ni zelené haluze. A tak proměňoval jeden oheň po druhém ve tři sloupce kouře různě vysoké. Počasí bylo dokonalé a on si s oprávněným sebeuspokojením blahopřál. Této zprávě Canute a jeho lidi neporozumějí, protože to žádná

zpráva není, a co si pomyslí ubožák zmatený Charlie, který se teď vláčí po stopách koní, to vyvolávalo v Bonym veselí.

Domorodci v táboře stejně jako Charlie na cestě budou jistě z těchto signálů, jimž nerozumějí, celí tumpachoví.

Bony si vybavil nástěnnou mapku ve Woottonově kanceláři a odhadl, že je asi tak patnáct kilometrů vzdušnou čarou od stanice Mount Eden. Byl si tedy jist, že ten kouř uvidí tamější domorodci a že Canute patrně vyšle některého mládence na výzvědy.

Za hodinu nato vyjížděl do svahu s kamenitým krunýřem, po němž musel přejet Arnold, chtěl-li se dostat na bývalou stanici pro plech. Když Bony dojel na plošinku na vrcholku, zjistil s uspokojením, že z Canutova tábora stoupají kouřové signály.

Právě se chystal sjet z táhlého svahu k širokému pásu stromů a k větrníku, když vtom spatřil, že z místa, kde odvedl pozornost od Meeniných stop a kde způsobil zmatek, stoupá kouř, jenž odpovídá kouři v Canutově táboře. Charlie uvědomoval Canuta, že nějaký satanáš vyvádí své kousky.

Bony strávil noc tím, že seděl opřen zády o strom asi tak tři sta metrů od skalní prohlubně, v jejíž blízkosti bylo Yorkyho tábořiště. Čekal chvíli na Charlieho, ale Charlie se z okolní temnoty nevynořil.

/13/ STŘÍDAVÉ VÝSLEDKY

Známky větru se objevily až v poledne příštího dne, kdy se na obloze objevily pruhy vápna a sluneční paprsky dostaly rudý nádech. Bony odjel sto metrů od plotu a schoval se do hubeného stínu skupinky přesličníků, které se na první pohled zdály být patnáct kilometrů od něho a přitom byly vzdálené sotva víc než kilometr a vypadaly jako bujné anglické duby na vrcholku hory, přestože byly napůl uschlé a rostly na svahu nízké vyvýšeniny.

Mouchy měly sváteční náladu. Byly o něco málo menší než domácí mouchy a Bony je držel od těla listnatou větvičkou jako paša, který jede na oslu. Teď ho provázely do stínu, aby se na něj znova vrhly, když sundával sedla ze ztrýzněných koní, které se nenamáhal přivazovat, protože nebyli tak hloupí, aby vyběhli na pálící slunce. Jakmile rozdělal malý ohýnek na ohřátí vody a našel si útočiště ve stoupajícím horkém vzduchu, aby mohl v klidu dopravovat potravu do úst, vyhledali koně ihned jeho společnost a stáli, z každé strany jeden, hlavy rovněž v tom rozpáleném vzduchu. Radši ten žár než ty mouchy, které lezou do očí.

Charlieho od rána předešlého dne ani nezahlédl a jeho trik s kouřovými signály nepřinesl žádný výsledek. Bony nepozoroval žádné divné stopy a od té doby, co vyjel ze stanice, nenašel nikde ani známku po Karamádu Yorkym.

V tomto kraji však moudří nespěchají, aby vystrčili hlavu nad hřeben písečné duny, spíš čekají, až přijde duna k nim. A když později ten den pokračoval Bony v cestě podél toho nekonečného plotu, bylo to známkou jeho úmyslu, že se tím pravidlem chce řídit.

On i plot směřovali přes rozsáhlé kamenité prostranství. Naštěstí jel na východ, protože na západě nebylo pro sluneční odlesk, odrážející se od železivcového pancíře, jenž pokrýval zem,

vůbec nic vidět. O několik kilometrů dál bude plot končit u Eyrova jezera, přes pětadvacet kilometrů jižně od stanice Mount Eden.

Nejdříve uviděl kouřové signály stoupat na severozápadě a v takové dálce, že vypadaly jako zlatá stébla, jež vypučela ze zrcadlícího se vzduchu. Byly to tři sloupce. Jeden byl nepřetržitý, druhý byl přerušovaný po dlouhých přestávkách a třetí po krátkých. Stoupaly asi tak deset minut, až skončily jako příkrov temně šedé mlhy. Pak začaly odněkud z blízkosti Canutova tábora nebo přímo z něho stoupat čtyři sloupce kouře. Dva z nich byly nepřerušované.

To bylo pro ten den všechno, a když noc skryla rozpálenou zem a Bony ještě nedorazil k Yorkyho dalšímu tábořišti, kde byla voda, přivázal koně k zakrslým stromům, posadil se zády k jednomu stromu a neklidně klímal až do prvního rozbřesku.

Než vyšlo slunce, za těch kouzelných okamžiků, kdy je země čistá a nešalebná, začaly z Canutova tábora stoupat znovu sloupce kouře a stoupaly i daleko na západě, daleko na jihu a daleko za severními hranicemi Mount Edenu.

Bonyho ústa čeřil při jízdě sveřepý úsměšek a Bony prohodil ke koni: „Když si všichni, kdo mají aspoň vzdáleně něco společného s tím zločinem, sednou, má člověk udělat něco, aby vstali. Mé signály rozhodně donutily někoho, aby vstal.“

Před polednem přijel k artéské studni na konci plotu. Z vrtu líně vyvěrala voda a Bony si vzpomněl, že tam tábořil, když jel ke stanici. Projel vraty, napojil koně a právě plnil kanystry, když uslyšel na mountedenské straně plotu několikeré zapráskání bičem. Znělo to jako výstřel z pušky. Uplynulo několik minut a Bony uviděl jezdce, který jel drobným klusem k vratům. Jezdec dojel k Bonyho ohníčku, a seskočil, ještě než kůň zastavil.

„Dobrej den, inspektore. Tak jak to jde?“ zeptal se Harry Lawton.

„Tak tak,“ odpověděl Bony. „Chcete kapku čaje?“

„Aby ne.“

Mladý Lawton odvázal od sedla litrový hrneček, odšrouboval z něho pohárek a nalil si z Bonyho konvice. Pak pohárek pozvedl a řekl:

„Lovu zdar! To slunce pálí zatraceně, co? Podle oblohy se před půlnocí zvedne pořádnej vítr.“

Hnědé oči prozrazovaly ledabylou zvědavost. Oholená tvář, krk i hruď, kterou bylo vidět v rozhalené košili, a holé paže měly stejnou pevnou hladkost, jakou mělo Charlieho tělo, a byly takřka stejné barvy. Lawton měl kalhoty z šedivého gabardénu, jezdecké boty z kvalitní klokaní kůže a ostruhy měly dlouhé krčky, na nichž byly šestipence, aby zvonily. Předvedl, jak se sedí na bobku, aniž člověk dosedne na ostruhy.

„Co tady děláte?“ zeptal se Bony.

„Já? Ále, objíždím ten pitoměj plot a zaháním dobytek ke stanici. Na tyhle straně se rád potuluje až u plotu a snaží se dostat k vodě na druhý straně. Přišel jste o velikou legraci.“

„Ale?“

„Namouduši!“ zazubil se Lawton. „V táboře domorodců propuklo boží dopuštění. Největší kravál, jakej tam kdy byl. Přál bych vám vidět pár lidí. Rex má ucho až k rameni.

Sára někde přišla o polovinu zubů. Meena má vytrhaný prameny vlasů a někdo se rozmáchl po starým Murteeovi kyjem a složil ho.“

„Kdy se to stalo?“ zeptal se ostře Bony.

„V noci na včerejšek. Byl to náramnej virvál. My jsme z toho viděli už jenom konec. Když jsem se tam se šéfem a s Arnoldem dostal, tak už ležely po celým tábořišti nehybný těla. Kruci! Škoda že jsem neměl kameru! Už dávno pomejšlím na to, že si ji koupím.“

„Uklidnili jste je?“

„Uklidnili!“ rozřehtal se Lawton. „Ať jsem trajcem, jestli už nebyli klidný ažaž. Kolem osmý jsme slyšeli najednou řev a ječení. Šéf vyšel z domu, ale my jsme mu řekli, aby je nechal. Chtěl je

uklidnit, jak vy tomu říkáte. Arnold povídal, že než pudeme spát, tak toho nechají, a tak jsme se dohadovali, ale vtom přilítla Meena a povídá, že jestli něco nepodnikneme, tak se tam pobijou.

A tak jsme se tam vydali. Chtěli jsme si vzít bouchačky, ale Wootton nechtěl. Povídal, že přece nebude střílet po domorodcích, který se válejí po zemi. Jak už jsem vám říkal, spousta domorodců ležela po zemi, ale zastřelený nebyli. Když jsme rozfoukali v tábořišti oheň, abysme na to viděli, musel se člověk dát do smíchu. Děcka ječely, lubry pištěly, domorodci nadávali a některý lezli po zemi a hledali klacky a ostatní věci, co upustili.

Starej Canute se svíjel, a když jsem se ho zeptal, co v tý svý díře dělá, tak mi odpověděl, že ho srazil k zemi Kurdajča. Jeden chlápek, říká se mu Jimmy Očko, si chtěl začínat a pustil se do Arnolda. Přál bych vám ho vidět. Byla to nádhera. Arnold ho šťouchnul do toho zdravýho oka a chlap byl vyřízenej.“

„A kvůli čemu to vlastně začalo?“ zeptal se Bony, který se neusmíval, a Harry Lawton se znovu zasmál a odpověděl, že to nikdo neví nebo to nechce prozradit. Pak pokračoval:

„Druhej den ráno poslal šéf Arnolda do tábora s náklaďákem. Mě poslal s ním. Nakázal nám, abysme posbírali všechny zraněný a odvezli je k doktorovi Crouchovi, že je spíchne dohromady. Jenže tam žádný zraněný nebyli, nebyli tam vůbec žádný domorodci. Všichni zdrhli až na Sáru a na Meenu. Ty dvě se vrátily k vaření a tak dále. Kruci! Tu kameru si musím koupit! Jen by mě zajímalo, jak si Rex přidělá to ucho.“

Lawton zastrčil ubrousek do sedadlového vaku, hrnek přivázal zase k sedlu a pak, stoje nedbale vedle Bonyho a kroutě si cigaretu, řekl:

„Tak snad abych zase zvednul kotvy. Kterým směrem jedete? Podle plotu do Yorkyho tábořiště u jezera?“

„Ano. Jak je to odsud daleko?“

„Takovejch deset kilometrů. Je tam trošku pastvy pro koně, ale jak začne vítr vířit prach, tak je to špatný. Přineslo to vaše putování už nějaký výsledky?“

„Ne valné,“ přiznal Bony.

„Víte, co si myslím, inspektore? Já si myslím, že Yorky to dítě zahrabal do některý duny a uháněl, jako by za ním hořelo, k železnici a naskočil na vlak do Alice. To by nebyl žádnej problém, chápejte. Já s jedním kámošem jsme skočili na tu rachotinu u Loaders Springs, pak jsme byli v Alici tejden na tahu a potom zase jeli zpátky na černo do Loaders. No, tak nashle.“

Harry Lawton nenasedl na koně. Skočil do sedla ze stoje. Nesesedl u vrat, kde začínaly pozemky Mount Edenu, aby si je otevřel a zase je za sebou zavřel. To všechno obstaral ze sedla. Pak zamával a odklusal do tetelícího se vzduchu, který ho proměnil v mravence na kobylce luční. Bony posbíral mechanicky své jídelní potřeby.

Ta rvačka v domorodém táboře ho znepokojovala, protože byl přesvědčen, že příčinou nebyly jeho signály, nýbrž to, že Charlie s Meenou zmizeli a nedokázali svou nepřítomnost patřičně vysvětlit. Že Wootton poslal náklaďák, který měl odvézt zraněné do Loaders Springs, naznačovalo, jak lítý to byl boj.

Ale on teď musí prohlédnout poslední Yorkyho tábořiště, a jestliže ani to mu neposkytne klíč k záhadě, kde se Yorky zdržuje, pak je tu velká pravděpodobnost, že z té nesmírné pánve Eyrova jezera skutečně upláchl. Vyjel znova podél plotu na mountedenské straně a v duchu si probíral návštěvu Harry Lawtona a své dojmy z ní.

V buši stále ještě najdeme mnoho takových Harry Lawtonů i v dnešních dobách, kdy se australští mládenci snaží získat nějaké teplé místečko ve vládních službách. V těchhle Lawtonech hoří jasným plamenem dobrodružný duch, ti nemají státní instinkty.

Bujné mládí! Ostruhy, plstěný širák, rozhalená košile, opasek s řadou brašniček a revolverem v pouzdře, rozkoš z dlouhého dobytkářského biče, který má jasně zelenou hedvábnou poplítku, aby hezky hlasitě práskal — někdy to zní jako výstřely z pušky v dlouhých intervalech, někdy jako ra-ta-ta kulometu —, to všechno svědčilo o rozdychtěném mládí.

Možná že to pozdvižení v táboře domorodců, kde bylo několik panen, dorůstajících v ženy, způsobil Harry Lawton. Podle toho, co mu říkal Pierce, by byl Harry Lawton ochoten přijmout vesele mnoho porážek, kdyby byly sem tam vyváženy nějakým tím vítězstvím. Ale zdá se pravděpodobnější, že příčina byla v Charliem a v Meeně a v tom, že je podezřívají ze spojení s inspektorem Bonapartem.

Asi ve dvě hodiny dostihl Bonyho první závan větru. Žluté slunce se v té chvíli rýsovalo zřetelně nahoře na baldachýnu světle šedivého oparu. Místo willy-willy se po zemi válela narůstající oblaka červeného prachu, a když Bony dojel k „pobřežním“ dunám, zjistil, že se ze všech hřebenů kouří v nepravidelných vlnách, jako by bouře zespodu přihazovala na oheň. Plot se začal svažovat a klikatit přes pásma písku, takže když Bony dojel k vrcholku hřbetu, uviděl dole na rovině zchátralou chatrč z vlnitého plechu, s větrníkem nad studnou a rozviklanou ohradou pro koně.

Svázal koním nohy tak, aby se dostali až k napajedlu a mohli si hledat potravu mezi zdánlivě nejedlými bylinami, a pak vešel do chatrče o rozměrech asi třikrát čtyři metry. I tam byly plechové barely se zásobami mouky, čaje, cukru, sirek a tabáku a masových a rybích konzerv. I tam byla klubka provazu. Na stole stála zasklená lucerna a v rohu proti otevřenému ohništi plechovka petroleje. Byly to všechny obvyklé potřeby člověka z buše až na to, že tomuhle bušmanovi, který se jmenoval Yorky, potulujícím se s domorodci, nikdy nic neukradli.

Zesilující vítr způsobil, že už začínal hovořit plech na chatrči, ale uvnitř, kde bylo šero, neobtěžovaly žádné mouchy a člověk tam okamžitě po té stísňující vševědoucnosti neohraničeného prostoru pookřál. Bony si zanesl dovnitř výzbroj, hodil ji na jediný kavalec a rozdělal oheň, aby si uvařil čaj; neboť žádný rozumný člověk by nepil nepřevařenou vodu, může-li si rozdělat oheň a má-li v batohu čaj a může tak zmenšit nebezpečí, že bude mít žaludeční potíže.

Pak si sedl na bednu ke stolku, usrkával vřelý čaj, kouřil cigarety, probíral se ve svém deníku a snažil se porovnat vynaloženou námahu s dosaženými výsledky.

Je Yorky schovaný někde za plotem nebo na pozemku stanice? Nebylo možno ignorovat fakta. Na území stanice Mount Eden jsou tábory se zásobami vody i se zásobami potravin. Za plotem není nic než vyprahlá krajina bez vody, kde se voda vyskytuje jenom v hlubokých dírách v korytu řeky Neales, a ta leží osmdesát kilometrů odtud v kraji, kde umírají hlady i domorodci na toulačce. Odpověď se nedá najít tím, že bude jezdit nazdařbůh sem a tam. Méně trpělivý člověk by si při Bonyho součtu položek má dát i a dal zoufal.

Plot na tomto konci stejně jako plot na severní straně stanice končil daleko v bahně jezera. Za touto dokonalou bariérou vyprávěla řada starých sloupů o minulých letech, kdy bylo bahno tvrdší a plot musel být prodlužován.

Bony seděl na pobřežní duně a díval se na Eyrovo jezero. Nedokázal si vzpomenout na nic truchlivějšího, než je tato nesmírná pláň temného bahna, přecházejícího v neprůhlednou prázdnotu, jež není ani zemí, ani oblohou. Za onoho pozdního odpoledne tu nebylo nic z toho zářivého kouzla, které vytváří zrcadlení vzduchu, nic, co by porušovalo tu jednotvárnou plochu, jež ho náhle dovedla k pochybnostem o jeho zdravém rozumu, že tam tak sedí a dívá se na ni. Dokonce i ty duny byly zajímavější. Ty aspoň projevovaly činnost tím, že shazovaly své koruny z písku a vršily je jinde.

Pak začalo jeho pozornost zvolna upoutávat něco, o čem se zprvu domníval, že je to vrána. Bylo to daleko v bahně a pohybovalo se to v hnědém oparu. Neposkakovalo to jako pták ani to nechodilo jako pták a za několik minut to nabylo podoby a rozměrů psa.

Byl to zřejmě divoký pes, ale co tam dělal, to hned zřejmé nebylo.

Sůl! Je to správná odpověď? Možná, protože nikde v dohledu žádné stopy soli nebyly. Bylo už takřka jisté, že je to dingo, a divoká zvířata urazí často neuvěřitelnou vzdálenost a dojdou na nezvyklá místa, když potřebují sůl. Bony, který s touto odpovědí nebyl ještě docela spokojen, si najednou uvědomil, že slunce už zapadlo a že zvedající se vítr zpod něho odfoukává písek, takže Bony zapadá čím dál hlouběji do duny. Ať jde ten dingo, to jezero i celý svět za tohoto zlověstného večera, který zapudí milosrdná noc, do háje! Bony sešel z duny na rovinku, kde stála chatrč.

Neměl velkou zásobu dříví, a tak cestou sbíral klacíky a uschlé kořeny. Našel i kus prkna. Hodil svůj náklad k ohništi, pak se přesvědčil, jestli je lampa naplněná, a zapálil knot. Oheň už byl vyhaslý, takže musel rozdělat nový. Koňům připevnil na šíje zvonečky a zkrátil jim provazy. Když dokončil poslední práci a vracel se do chatrče, zanesl k němu vítr lidský vzlyk.

Na vrcholku jednoho vzdálenějšího přesypu stál domorodec. Měl na sobě krátké kalhoty, jinak byl nahý. Zbraň neměl. Stál a nohy mu takřka ke kolenům zakrýval poletující písek. Muž upadl a začal se řítit po hlavě dolů z příkrého svahu. Svým tělem strhl celou lavinu písku.

„Nač ten spěch, Charlie? Co se děje?“

Charlie měl na levém spánku zaschlou krev a pravé rameno bylo rovněž zakrvácené. Oči měl skelné únavou a nohy mu vypovídaly službu. S obrovskou námahou se mu podařilo ze sebe vyrazit zvuk, který se podobal slovu „chatrč“. Bony si přehodil jednu Charlieho paži kolem krku a napůl Charlieho odnesl a napůl odtáhl do chatrče, kde ho složil na kavalec a postavil se na práh v očekávání, že na hřebenu duny, přes který přešel Charlie, uvidí nepřítele.

Ale neobjevil se nikdo. Nic. Vítr k němu zanášel cinkání rolniček, jež mu hlásily, že se koně nerušeně pasou. Prudké oddychování za Bonym pomalu sláblo a Bony přibouchl dveře a zaklínil je kouskem prkna. Pak začal Charliemu podávat po malých lžičkách v dlouhých přestávkách vodu.

To, že Charlie, přestože byl domorodec, vypadal strašně vyčerpaně, naznačovalo, jak bylo to pronásledování kruté a jeho pronásledovatelé neúnavní. Dmoucí se hruď pomalu přestávala prudce oddychovat, pak přišla řada dlouhých vzdechů a nakonec se Charlie pokusil si sednout, ale Bony ho přitiskl zpátky.

„Pronásledují tě domorodci?“ zeptal se.

„No. Divoký. Přived je starej Canute. Přivolal je kouřem. Málem mě dostali, a to jsem toho už dost schytal při tý rvačce v táboře.“

„Uklidni se, Charlie,“ nabádal ho Bony. „Tady se mnou jsi v bezpečí. Postavím na čaj, najíme se a pak si pohovoříme. Bolí tě hlava?“

„Příšerně.“

„Házeli po tobě oštěpem?“

„Párkrát po mně hodili.“

„To tedy musí mít pořádný vztek.“ Bony zavěsil konvici na hák nad oheň, pak sáhl do sedlové brašny pro aspirin a pro náboje do automatické pistole. Plechová chatrč naštěstí nechytne a plech byl poměrně v dobrém stavu. Oštěpy domorodců by sice možná prorazily plech, ale Bony o tom pochyboval, protože nevěděl o případu, že by se to kdy stalo. Dal Charliemu dvě tabletky s troškou vody a řekl:

„Dneska jsem se setkal s Harrym Lawtonem. Vypravoval mi, že předevčírem večer došlo v táboře ke rvačce. To tvoje zranění na hlavě sis uhnal tam?“

„Rozbitou hlavu mám z tý rvačky. Ale rameno mi roztrh oštěp, co letěl kolem mě.“

„Tak blízko, hm? Tak to je zřejmě vážná záležitost. A odkud byli ti divoši?“

„Z druhýho břehu řeky Neales. Zřejmě pospíchali, když se sem dostali tak rychle. Poprvé jsem je zpozoroval, když jsem pil u toho vrtu, kde jste se setkal s Harrym. Byli čtyři. Honem jsem zmizel.“

„Tys mě stopoval dál?“

„Jo.“

„A jak to, žes byl v táboře, když došlo k té rvačce? Tos přece nešel po mých stopách.“

Charlie si sedl, přestože mu Bony naznačil pokynem, aby zůstal ležet. Měl rozseknutou hlavu, kterou bude zapotřebí zašít, a pohled

na jeho ránu připomněl Bonymu, že v chatrči viděl někde jehlu a niť. Rána na rameni nevypadala tak zle, ale hodně krvácela a při tom posledním pádu z duny se pot smísil s pískem, takže výsledný obraz byl tak groteskní, že se člověk mohl bud rozesmát — nebo otřást. Charlie si ubalil cigaretu. Bony mu zapálil a čekal na odpověď na svou poslední otázku.

„Začaly to ty vaše zatracený signály," zavrčel Charlie. „Držel jsem se hezky vzadu, jak jste říkal, a když jsem je viděl stoupat, byly v jedný řadě a já je nedoved rozluštit, ale věděl jsem, že jsou určený Canutovi. Byl jsem z nich paf." Bělma Charlieových očí prozrazovala vrozený strach z nevysvětlitelného, ale vysvětlovala jeho další počínání. „A tak jsem si sednul a čekal, až uvidím Canutův kouř, a když se žádnej neobjevil, řek jsem si, že se vrátím do tábora a zjistím, co mám dělat."

Oči se mu zaleskly a chřípí zachvělo.

„Vrátil jsem se, právě když Canute, Murtee a ostatní starší měli potlach a první, co mi Murtee řek, bylo to o těch stopách v táboře, co je u vrtu z minulýho večera. Ten Canute, to ale je podšívka. Zřejmě věděl, že mě šla Meena stopovat, a tak poslal mladýho Wanteea, aby stopoval ji. A Wantee mu řek, že jsme s váma tábořili.

Přivázali Meenu kusem špagátu ke stromu a Murtee mi řek, že jí rozbijou jedno koleno, aby to vypadalo jako náhoda, místo co by jí zlámali obě, protože to by bylo Piercovi nápadný. A jak mi to povídají, tak najednou vidím, jak se do stromu zasek tomahawk, a tak ho popadnu, rozběhnu se k Meeně, ona mě vidí, jak k ní utíkám, a dá nohu přes kořen stromu, abych moh ten provaz přeseknout jednou ranou."

Charlie prožíval celý výjev znovu. Nervy v obličeji mu cukaly, kroutil se a koulel očima, ústa měl dokořán a šklebil se. Jeho paže doprovázely popis toho, co následovalo.

„Murtee křikne na ostatní, aby mě chytili, já mám jenom tomahawk. To se jim nezamlouvá, protože vědí, že ho zaseknu, kam

to pude. Jsem na ně uchystanej, ale najednou se objeví Sára. Ach, ta Sára! Zřejmě ji taky přivázali ke stromu a Meena ji vysvobodila.“ Charlie se zasmál, jeho hlas už rozčileně křičel: „Sára, ta má strom úplně pro sebe a tak se s ním rozmáchne po Murteeově hlavě a Murtee už ani necekne. Pak se ostatní vrhnou na mě. Rex si o to koleduje, a tak se zrovna rozhoduju, kam mu mám zaseknout tomahawk, když vtom se mezi nás dostane Meena a chce mu vyškrabat oči. No a já ho plácnu plochou stranou, poněvadž si včas vzpomenu, že jsme s Rexem kámoši. A Rex jde k zemi.

Starej Canute řve rozkazy a ostatní postupujou k němu a já jsem mezi nima. Slyším, jak jim ten černej sprosťák říká, aby nás nezabili, pak slíznu jednu na hlavu a ztratím vědomí. První, co zas vidím, je Sára, jak stojí Canutovi na břiše. Pak po něm začne skákat a Canute přestane řvát. Vidím, že Rex už zase stojí na nohách a mlátí do mladýho Whistlera, kterej rve Meeně vlasy, a pak ty, co jsou vpředu, jsou najednou na zemi a já mám místo tomahawku kyj a vůbec nevím, kde jsem ho sebral. Zkrátka, najednou jich tam už není tolik a všichni, co vstanou, jsou hned zase na zemi. A začíná bejt tma, protože se jich několik překulilo přes oheň.

Za chvíli přijde s Arnoldem a s ostatníma šéf v náklaďáku. To už jsme všichni vyřízený, ale ten blázen Jimmy Očko se rozežene po Arnoldovi a Arnold ho uspí. Tím to všechno končí, a když se zjistí, že nikdo není mrtvěj, ale že jich spousta leží v bezvědomí, tak odejdou zpátky na stanici a Sáru a Meenu odvezou s sebou.

Příští den ráno se všichni zdejchnem. Však to znáte, inspektore. Mladý lubry natrhají blahovičníkový listí a rozžvejkají ho v zubech na kašičku a tu kasičku pak cpou do ran a do šrámů a na všecko naplácají bahno z jezera. Canute nebo kdo jim řek, aby mě nechaly na pokoji, ať si táhnu k čertu, a tak mám za to, že bude líp, když zmizím v buši, dokud se to nevystříbří. Řek jsem si, že udělám moudře, když se vrátím a pustím se zase za váma, ale cestou vidím Canutův signál a signál divokejch černochů. Canute je svolává na

corroboree, ale hned vzápětí mě ty divoši přepadnou u vrat. Určitě tady někde jsou.“

„Takže to byla pořádná rvačka, co?“ poznamenal suše Bony a Charlie se zazubil.

„To teda byla. Ach, ta Sára! Je těžká jako kobyla. A skákala oběma nohama Canutovi po břiše.“

„Opravdu popadla strom místo kyje?“ zakřenil se Bony.

„Musela ho vytrhnout ze země, třímetrovou soušku,“ vykřikl Charlie. „Ach, ta Sára!“

„A Meena z toho měla legraci?“ vyzvídal potěšeně Bony.

„To bych řek. Ach, ta Meena! Ach, ta Meena!“ A Charlie se celý unesený zakolíbal při té vzpomínce. „Přál bych vám…“

Na stěnu chatrče dopadla strašlivá rána, která přehlušila vyprávění. Nastalo ticho, podmalovávané jedině větrem, a oba muži znehybněli. V dálce vykřikl něčí hrdelní zadrhávající hlas:

„Polez ven, Charlie. Pohlavár od policie ať tam zůstane! Tomu nic nestane.“

Bony namířil pistoli ve směru, odkud přicházel hlas, a prostřelil plech kulkou. Další rozkazovačný výkřik se už neozval. I divocí černoši by si rozmysleli napadnout otevřeně zástupce bělošských zákonů. Kdyby se zmocnili Charlieho, Charlie zmizí a už ho nikdy nikdo neuvidí.

Oba muži povečeřeli z Yorkových zásob konzervovaných sleďů v rajské omáčce, vypili spoustu silně oslazeného čaje a Bony pak Charliemu navrhl, že mu ošetří rány.

„To nic,“ zasmál se Charlie, jako by to byl vtip. „To počká.“

„To teda ne,“ odsekl Bony. „Musím ti zašít kůži na lebce. Jak bys to vypadal. Ještě by se z tebe Meeně udělalo špatně.“

„Ach, ta Meena! Myslíte?“

„Jakpak by ne. Mám tady někde mast. Podíváme se, jestli Yorky nemá nějakou dezinfekci.“

Šťárali a šťárali, až Charlie objevil plechovku dehtu.

„Todle. Rozehřejte to, to bude dobrý. Zašijte mě jako velblouda, jo?“

„To by mě zavřeli pro týrání zvířat. Ne. Nejlepší je petrolej. Mám ve vaku brašničku se všelijakými potřebami a mezi nimi je silná niť.“

Na ránu byl ošklivý pohled. Bony přemluvil Charlieho, aby si sedl na bednu, obličej si schoval v dlaních a tak si s lokty na kolenou chránil oči. Rozseknutá kůže na hlavě měla potrhané okraje, přilepené k lebce, a byl v ní písek. Rána byla aspoň deset centimetrů dlouhá. V chatrči měli už jenom asi litr vody a do rozednění, kdy, jak Bony spoléhal, bude moci dojít ke studni, bylo ještě dlouho.

Naštěstí pro Charlieho měl Bony v brašničce pár látacích jehel, a když do nich navlékl nit, namočil je i nit do plechovky s petrolejem. Aby odpoutal pacientovu pozornost, začal mluvit o tom, že viděl na jezeře dinga.

„Tyhle dingové jsou zvláštní,“ odpověděl Charlie, který sebou ani necukl, když Bony navlhčil ránu petrolejem. „Mám dojem, že dokážou přejít po jezeru až na druhou stranu. Jednou jsem takhle viděl jít fenku se štěňatama, šly po jezeře, stará a čtyři krásný mladý. Za toho časnýho rána se třpytily jako zlato. Víte, čtyři malý sluníčka a jedno veliký. Díval jsem se za nima. Viděl jsem, že se štěňata držej mámy, a víte proč?“

„Proč?“ opáčil Bony, který si chystal v dlani kus kůže, aby se mu lépe šilo.

Mne to bude bolet víc než tebe, pomyslel si, ale neřekl to.

„Šly po vyšlapaný cestičce,“ odpověděl Charlie, který se ani nehnul, když jehla projela cípem rozšklebené kůže. „Dingové znají cestu na druhou stranu. Choděj v bahně po vlastních stopách. Štěňata se držely za mámou, aby si nezablátily packy. Viděl jsem stopu, po který šly. Sešel jsem k tý jejich stopě a šel jsem jim kousek naproti, tý mámě a jejím štěňatům, abych viděl, co udělají. Ale oni

se prostě obrátily a šly zase zpátky pořád hezky po stopě. Jak vám to šití jde?“

„Už jsem v polovičce,“ utěšoval ho Bony. „jak stará byla podle tebe ta štěňata?“

„Takovejch pět neděl, možná šest.“

„Tak to je nemohla převést z druhé strany jezera. Nejspíš je vedla z té tvojí strany na procházku.“

„Neřek bych. Nevyšla po stezičce, co vedla ke mně. Aspoň na ní nebyly žádný nový stopy.“

„Jak daleko jsi po té cestičce došel?“

„Asi sto metrů. Moh jsem jít ještě kousek, ale věděl jsem, že ty štěňata nedohoním.“

„Je tam takových cestiček hodně?“

„Ne. Tahle je ani ne kilometr odsaď směrem ke stanici.“

„To je zajímavé,“ protáhl Bony. „No, tak to bychom měli. Tady máš kus hadru, vytři si oči. Někdo ti bude muset za týden ty stehy vytahat, jestli do té doby neumřeš na tetanus.“

/15/ PRKÝNKA A CESTIČKY DINGŮ

Vítr se sápal na plechovou střechu a tu a tam zatřásl i stěnami. Oba muži trhaně dřímali. Charlie byl nervózní, protože nablízku byli divocí domorodci, a Bonymu nedopřávaly klidu nedávné události a potřeba vyspat se v posteli.

Konečně nastalo ráno, které odhalilo ve střeše několik děr a u dveří zárubně a pod střechou trhliny.

Když se Bony postavil na bednu nebo na kavalec, mohl přehlédnout okolí. Vítr fičel stále ještě silně, ale obrátil se k jihu, byl znatelně chladný a už neměl dostatečnou sílu, aby vířil prach a přesýpal písčité duny. Po Charlieho pronásledovatelích nebylo nikde ani stopy.

„Donesu vodu," řekl Bony. „Pusť mě ven a nech zatarasené dveře, dokud se nevrátím."

Pak vzal plechovku od nafty, strčil si do kapsy pár nábojů, do druhé automatickou pistoli a odstranil prkýnko, kterým večer dveře zaklínil. Dveře se otevřely dovnitř. Právě natahoval ruku k Charliemu, aby mu hodil zpátky prkýnko, když mu ruku v pohybu zarazil vyčnívající kus kovu.

Prkno bylo asi šedesát čísel dlouhé a dvacet čísel široké. Jeden konec byl zakulacený a původní ostrý okraj podél jedné strany byl ohlazen. Přes šířku asi tak v jedné třetině od hranatého konce byla přišroubovaná dřevěná lišta a přesně v polovině, těsně u obou okrajů, byly provrtané díry.

Bony postavil plechovku a prohlédl si prkno zblízka, ale nemohl pochopit, k čemu je, protože bylo kdysi součástí nějaké bedny. „Charlie," zavolal, „co tomu říkáš? To je kus velbloudího sedla, nebo co?"

Když zvedl oči k domorodci, zjistil, že Charlie kouká upřeně do jednoho bodu nad jeho hlavou a že se v jeho obličeji objevují

známky toho, že mu začíná svítat. Reakce na toto prkno se objevila jenom na okamžik, potom ustoupila výrazu nepochopení a za černýma očima se spustily rolety.

„To nevím, pane inspektore Bonaparte," odpověděl Charlie, jemuž se do odpovědi vloudil titul a příjmení zcela zbytečně. „Vypadá to, že je to kousek ňákýho dřeva, který patří Yorkymu."

„Samozřejmě, když je to Yorkyho tábořiště. Už jsi někdy něco takového viděl?"

Charlie zavrtěl hlavou a Bony vzal znovu plechovku, ukázal k otevřeným dveřím a vyšel ven. Slyšel, jak za ním Charlie zase zatarasil dveře.

Na úvahy nebyl čas. Na holých dunách mohly vyrůst černé postavy a vypustit pršku oštěpů. Zpoza skupiny houževnatých mulgových houštin mohli vystoupit další černoši, každý s oštěpem, připraveným k hodu. Beze spěchu a nebojácně přešel Bony těch sto metrů k větrníku nad studnou, kde uvolnil brzdu, aby větrník začal čerpat čerstvou vodu. Opřel se ledabyle o jednu železnou podpěru a prohlížel si větrem bičované, vyprahlé okolí kolem studně i chatrče. Ale neobjevilo se žádné lidské stvoření, které by toto chmurné dějiště oživilo.

Pak odnesl naplněnou plechovku do chatrče, a když Charlie otevřel dveře, prokázala náhlá změna větru, že ten široký plechový komín umí kouřit.

„Chceš to tady podpálit?" zeptal se Bony. A Charlie se hlasitě rozesmál a pak vysvětlil, že oheň pořádně nehoří. Nejdříve prý podpálil pár větví. Při jeho slovech vyšlehly plameny.

„Venku žádní černoši nejsou," oznámil mu Bony. „Zřejmě zmizeli."

„Nejspíš. Neradi bojujou s pohlavárama od policie. Možná že řeknou Canutovi, aby si tu svou špinavou práci udělal sám, pacholek jeden černá. Co budeme dělat teď?"

„Nejdříve se v té pánvi umyjeme, oholíme a pak si to pošineme na stanici. Pojedeme po pobřeží, aby na nás nemohl někdo tak snadno vybafnout. A ty zůstaneš hezky na stanici, než si to vyřídím s Canutem.“

Když Charlie viděl, jak je Bony veselý, viditelně se mu ulevilo. Přihodil prkýnko z bedny na oheň, pak přidal další palivo, aby na konvici šlehaly plameny, a za půl hodiny už byli po snídani, měli hezky ubalené cigarety a Bony přivedl koně. Aby dodal důležitosti pohlavárovi od policie v očích neviditelných černochů, neboť předpokládal, že je divoši pozorují, vyjel tak, že Charlie, svázaný kouskem velbloudího vodítka, šel vedle Bonyho koně jako zajatec, kterého se zmocnil neúprosný bělošský zákon.

Ani Charliemu, který měl tak blízko k primitivům, tak blízko k „přírodě“, se nezdálo, že by někde kolem nich byli nějací bojovně naladění domorodci. Když se slunce zvedlo nad obzor, vítr polevil, proměnil se v mírný vánek a mouchy se začaly držet úkrytu, který jim skýtali koně. V poledne už kouzlo tohoto kraje, jež vytvářel zrcadlící se vzduch, zaplašilo ošklivý předcházející den.

Charlie tu a tam něco prohodil, ale většinou šel mlčky a znovu a znovu se ohlížel dozadu. Ještě častěji však zamířil pohledem vlevo kupředu k řadě pobřežních dun. Dopoledne minulo. Oheň, čaj a maso z konzervy oddělily dopoledne od odpoledne a za dvě hodiny už spatřili řadu borovic, označující místo, kde leží stanice.

„Jak je to s tou psí stezkou, co jsi chtěl ukázat, Charlie?“ zeptal se Bony a Charlie se uculil a odpověděl, že ta je ještě o pět kilometrů dál.

Proč se za jeho očima spustily rolety, když se ho Bony zeptal na to prkýnko od bedny? Jaké to bylo svítání, než se ty rolety spustily? Co to prkýnko tomuhle domorodci prozradilo? Bylo dostatečně prokázáno, že mu pomohlo pochopit něco, co předtím nechápal. Trik s tím uzavřením duše bez zavření očí byl pro tazatele vždycky

strašně nepříjemný, protože tím domorodec odmítal odpověď na otázku důrazněji, než by to dokázal slovy.

Meena se právě před několika dny pod přívalem Bonyho otázek doznala, že neví, kde je Yorky s Lindou, ale když se jí ptal, jestli to podle ní ví Canute, tak se spustily rolety. Charlie na to reagoval stejně, zřejmě tedy žádný z nich neví, kde Yorky je, ale oba mají dojem, že to ví Canute. To prkýnko něco Charliemu prozradilo, ale Charlie před tím stáhl rolety.

Když Charlie, kolem krku ještě pořád smyčku slabého provazu, obrátil Bonyho pozornost k cestičce dingů, zaměstnával Bonyho myšlenky dosud stejný námět. Ze své výšky na koni uviděl Bony tenkou kroutící se stužku, poněkud temnější než okolní bahno, která se táhla donekonečna. Seskočil z koně a došel pěšky k místu, kde cestička na břehu končila, a viděl psí stopy, jež směřovaly k cestičce i od ní. Na cementově tvrdém pobřeží bylo mnoho stop psů, kteří vylezli z bahna a čistili si na břehu packy.

Bony se na chvíli zamyslel a pak usoudil, že těch psů bylo málo, ale že ta cestička je už hodně stará. Putující psi vyšlapali cestičku tak, že už byla přes centimetr hluboká, a když na ni Bony stoupl, zjistil, že je rozhodně tvrdší než její okolí.

„Příhodné místo pro past na psy," řekl Charliemu; Charlie se tomuto nápadu zasmál a pokusil se o neupřímný vtip. Řekl, že dingové nikdy žádnému bělochu nic neudělali, tak proč by jim měli běloši nastražovat pasti? Bony šel dál a zjistil, že bahno je tvrdé ještě takových patnáct metrů od břehu. Otázka byla, proč ti psi vůbec chodí po Eyrově jezeře; sůl nemůže být odpovědí, protože pruhy soli ležely blízko břehu.

Bony nasedl znova na koně a oba odjeli od břehu a rozjeli se po okraji svahu, který se táhl k borovicím a k vratům stanice. Bony sundal Charliemu provaz a odsedlali.

„Pusť koně, Charlie, a pak vezmi matyldu a vaky a odnes je na verandu do domu," nařídil Bony. „A nezapomeň, že nesmíš odejít

ze stanice, dokud ti neřeknu. Promluvím si o tobě s panem Woottonem, jestli bys tady nemohl zůstat a něco obstarávat, a pak se pořádně podíváme na tu tvou hlavu a uvidíme, jestli to bude stačit nebo jestli je to záležitost pro doktora.“

„A s Canutem si to vyřídíte?“ zeptal se dychtivě Charlie.

„Vyřídím, Charlie.“

Woottona našel na verandě obrácené k východu. Majiteli stanice spadl zřejmě kámen ze srdce.

„Bonaparte! To jsem rád, že jste zpátky. Měli jsme tady malér, jak už vám řekl mladý Lawton. Povídal, že vás včera objevil u vrtu číslo devadesát jedna.“

„Ano. Byl strašně vzrušený z té pranice v táboře. Povídal, že domorodci zmizeli.“

„Zmizeli, ale dneska se vrátili. Pro jistotu jsem tady nechal Meenu a její matku. Spojil jsem se s Piercem, ale on se k té záležitosti podle mého názoru staví velice vlažně. Povídal, že černoši si často něco začnou, ale že do toho nikdy nezasahuje, leda aby zabránil nějaké krevní mstě nebo vraždě. Když jsem mu řekl, že tohle může skončit zabíjením, tak se mě zeptal, kde jste vy, a pak povídal, že vám dá ještě pár dní, než něco podnikne.“

„Nikdo není mrtvý?“ zeptal se mírně Bony.

„Myslím, že ne. Jedna lubra mě dneska ráno přišla poprosit o nějaký prostředek proti bolestem pro Murteeho, ale jinak jsem z ní nevytáhl nic. V životě jsem nic takového neviděl. Leželi po tábořišti, někteří v bezvědomí, mnoho jich krvácelo a všechny děti v houfech a ječely jako šílenci. Á, tady je Meena. Podívejte se na ni! Jen se na ni podívejte!“

Meena popošla kupředu a položila podnos s odpoledním čajem na nízký stolek. Protože na sobě měla zase ty černé šaty a bílou nabíranou zástěrku, musel pozorovatel zvednout oči až k temeni její hlavy, aby zjistil, že s tou vkusně oblečenou dívkou není něco v

pořádku. Na Bonyho se podívala nejdříve plaše, ale pak se jí v očích objevil smích a Wootton řekl:

„Ukaž mu to, Meeno.“

Naklonila se kupředu, aby Bonymu poskytla pohled na plátěný obvaz v místě, kde přišla o pramen vlasů, který jí někdo vytrhl. Bony se zakřenil a řekl:

„To Charlie je na tom hůř, Meeno. Už jsi ho viděla?“

„Ach, ten Charlie!“ zasmála se Meena. „Říká, že ten starej pacholek černá na něj poštval divoký černochy.“

„Meeno!“ pravil vyčítavě Wootton. „Takhle nesmíš o nikom mluvit. Co tím chceš říct, že na něj poštval divoké domorodce?“

„Já vám to vysvětlím,“ vložil se do toho Bony. „Ty, Meeno, řekni Charliemu, aby se osprchoval, pak se mu podívej na hlavu a porad mi, co se podle tebe a Sáry má s tím zraněním udělat.“

„Ale nejdřív nalij čaj,“ nařídil jí pan Wootton. „Inspektor Bonaparte je jistě unavený a má žízeň.“

Meena to udělala, hbitě a vážně, a když odešla, majitel stanice vybuchl.

„Já tomu nerozumím, na mou duši. Jen se na ni podívejte, je jako ze škatulky. Oblečená je správně, až na ty červené střevíce. A mluví dobře. Každá ženská z města by za takovou služebnou poděkovala. A pak se stane co? Najednou je z ní polonahá amazonka, která škrtí, mlátí, kope, ječí a kouše.“

„A má z toho zřejmě náramné potěšení.“

„To je bez debaty. Podivný způsob zábavy. Viděl jsem, že jeden chlap měl skoro utržené ucho. A naše kuchařka Sára máchala kládou tlustou jak strom. A ten Charlie! Co se mu to stalo?“

„Někdo mu hodil na hlavu cihlu. Rozsekl mu kůži na hlavě. Včera večer jsem mu to zašil. Ale s domorodci si nedělejte starosti. Já to s nima vyřídím. Mimochodem, dochází mi nějak tabák. Mohl byste mi přenechat tři až pět kilo desetidekových smotků?“

„Samozřejmě. Ale tři… nebo pět…“

„Rád bych si půjčil váš osobní vůz nebo váš náklaďák a zajel si na takovou hodinku do tábora. Samozřejmě, až sníme všechny ty výtečné koláčky, co nám upekli!“

/16/ BONY KUPUJE ŽENU

Náčelník Orrabunnů Wandirna alias Canute si poručil blahovičníkovou lázeň. Nebylo mu nějak dobře, trápilo ho revma a ke všemu mu Sára podupala žaludek, takže pociťoval potřebu léčby, kterou vynalezli jeho předkové dávno předtím, než první král Canute začal balamutit svou šlechtu.

Lubry přinesly z dočasného vyhnanství spousty mladých blahovičníkových výhonků, jimiž vystlaly mělkou jámu, vytápěnou dřevem. Na blahovičníkové listy se pak nastříkala voda, která protekla na zem a ze které začala okamžitě stoupat oblaka páry. Když teplota mírně poklesla a rozpálené listí se promočilo, odvedla jedna lubra krále Canuta k jámě a vyzvala ho, aby do ní sestoupil.

Položil se tam úplně natažený; byl to malý, tlustý, bělovlasý stařec, a až na roztřepené vousy, které mu pokrývaly horní část hrudi, byl úplně nahý. Pára, prosycená eukalyptovým olejem, jehož vůně byla tak silná, že by se v ní zalkl i býček, stoupala z pohřbeného starce, který hudroval, vrčel a frkal, ale vytrvával. Teplota pomalu klesala, oběť vydala tlumeně příkazy a lubra nakladla přes jámu blahovičníkové větve, aby hojivý elixír nemohl unikat.

Canute, který se už cítil báječně pozdravený, se odvážil natáhnout jednu nohu, pak druhou, pak paže a zaradoval se, že všechny hlodavé bolesti, které mu zauzlovaly svaly, přestaly. Ach! Jaká je to výhoda být králem! Křikl na lubry, aby mu pomohly ven.

Ale nic se nedělo. Lubry byly hluché nebo co. Zavolal znovu. Přece tam musí být některá lubra, která odstraní z vrchu větve a přidrží jeho rozpálenému a omládlému tělu vojenský plášť, který dostal od vedoucího úřadu pro záležitosti domorodců. Není takový blázen, aby vstal do toho studeného pozdního odpoledne.

„Á!“ Už mu odstranily větve, nejdříve ty, jež mu kryly nohy. Poznal to podle toho, že mu na nohy začal proudit vzduch. Pak místo hlasu své lubry uslyšel jiný známý hlas.

„Vylez ven, Canute!“

Král vstal s mladickou křepkostí a vystoupil z jámy… přímo do vojenského pláště, který pro něj držel připravený detektivní inspektor Bonaparte. Vzal ho za paži a odvedl ho k táborovému ohni, o nějž pečovaly zaražené lubry.

„Posaď se,“ zněl další příkaz a král se usadil na jeden pařez u stromu, kde mu žár připaloval lýtka a obličej. Pak mu byl se vší vážností podán kus tabáku a bylo mu přikázáno, aby žvýkal. Poslechl a rozkousl roubík tabáku na dvě půlky a jednu si strčil do úst.

„Ty, řekni Murteemu, aby šel sem,“ nařídil Bony. „A všem starcům taky.“

Canute si přehodil žvanec tabáku na druhou stranu a začal vykřikovat patřičné rozkazy. Lubry přiběhly od svých povinností, ale hned se zastavily jako vyděšení králíci. Děti zmlkly až na jedno miminko, jež leželo na staré přikrývce spolu s několika dalšími. Potom se začali jeden po druhém objevovat chlapi, kteří si dřepli kolem Canuta, a nakonec přišel medicinman s obkladem z bláta; vypadal jako pravý divoch. I jemu by možná prospěla blahovičníková lázeň, ale nejméně dvakrát tak horká.

Bony přinesl z náklaďáku, stojícího opodál, bedýnku a balíček zabalený v papíru. Balíček položil na zem před půlkruh domorodců, bedýnku postavil na balíček a posadil se na ni. Pak si začal velice pomalu balit cigaretu, olízl ji, zapálil si a zadíval se do černých očí, jež ho pozorovaly s chladnou nezúčastněností leguánů.

Nato vzal klacík a začal rýsovat na zemi u svých nohou malý kroužek s takovou péčí, jako by ho chtěl mít naprosto dokonalý. Pak začal rýsovat napravo od kroužku s přehnanou pečlivostí ještě jeden, mnohem větší kruh. Když to bylo hotové k jeho spokojenosti,

do každého kruhu plivl a pozoroval, jak plivanec prosakuje do písku.

Král Canute na svém pařezovém trůnu horlivě žvýkal a jeho nevidomé oči, osleplé při požáru savany, se mírně pohybovaly, jako by byly mozku za nimi co platné. Vedle Canuta seděl stařešina, který vypadal na to, že je mu aspoň tisíc let, ale pravděpodobně mu nebylo ještě ani devadesát. Jeho ruka, podobná pařátu, obepínala Canutovo zápěstí. Antropologové by tomu nevěřili, ale Bony věděl, že stařešina předává slepcově mysli údaje o tom, co vidí. Šlo to pomalu, ale šlo to.

Bony ukázal klacíkem na větší kruh a řekl: „Tohle Canute-Wandirna, náčelník Orrabunnů.“ Napětí z čista jasna povolilo. Pak Bony ukázal na menší kruh. „Tady v tomhle všichni ostatní černoši v chýši.“ Přejel klacíkem nad zemí, jako by chtěl kruhy smazat, a pak se vrátil k tomu většímu. Řekl: „Tohle pohlavár od policie, já. A tenhle malý kruh strážmistr Pierce.“

Podíval se postupně do všech párů černých očí, dlouho prodlel u očí starce, který držel Canutovo zápěstí; bylo naprosté ticho. Bony věděl, že to, co vidí v jeho modrých očích stařec, vidí i Canute. Lubry mlčely a nehýbaly se, shluklé kousek za společným ohněm. Mladí muži a děti stáli rovněž v hloučcích a Bony pokračoval:

„Před dlouhou dobou zaslíbila Sára své děťátko Meenu Canutovi. Jenže Canute už starý, musí koupat v blahovičníku a tabák má radši než mladou lubru. Rád sedává na sluníčku, poslouchá šťastné hlasy svých lidí a říká jim, co od nich žádají duchové Alchuringy. Co říkáš, Canute?“

„Pohlavár od policie říká pravdu,“ přisvědčil Canute a dodal: „Černoši černošský zákony a bílí svoje zákony.“

„Canute říká pravdu,“ přisvědčil Bony. „Ale bělošské zákony silnější než černošské. Jenže my mluvit o černošských. O bělošských až pak. My promluvíme o Sáře a její Meeně, co před dávnou dobou zaslíbila Canutovi. Před dávnou dobou patřila Meena

Canutovi. Dobrá. To v pořádku. Sedíme tady na čtyřiceti smotcích černého tabáku, to je pětkrát tolik, co vy prstů na obou rukách dohromady. Dám všechen ten tabák za Meenu.“

Po tomto návrhu nastalo ticho, až pak řekl Murtee: „Meena lubra z kmene Orrabunnů. Vy z kmene Worcairů. To nejde.“

„Jsem bílý policista,“ namítl Bony. „Když řeknu, že ty půjdeš do vězení, tak půjdeš do vězení v Loaders Springs, a šupem. Mám tě prokouknutého, Murtee. Mám tě prokouknutého. Tys poradil Canutovi, aby vysílal kouřové signály divokým černochům, aby přišli do Mount Edenu dělat neplechu. Ty porušil bělošské zákony. Já jsem pohlavár od bělošské policie. Tak co, Canute, chceš čtyřicet smotků tabáku za svou Meenu, co říkáš?“

Šlachy na kostnaté paži domorodce, který zastupoval Canutovy oči, se napjaly, pak naléhaly na přijetí bez námitek, a Canute řekl:

„Ty sedíš na tabáku?“

„Sedím na čtyřiceti smotcích tabáku.“

„Tak platí.“

Bony smazal klacíkem oba kruhy. Pak nakreslil dva hodně veliké kruhy, které se mírně překrývaly. Zavolal na Meenu a dívka vylezla z vozu, jenž stál zaparkovaný hned u cesty, a prošla hloučkem shromážděných domorodců k Bonymu. Měla na sobě bílé krátké kalhoty, ale kromě kousku plátna na hlavě už nic.

Zůstala stát uvnitř jednoho kruhu a Bony vysypal do druhého kruhu smotky tabáku. Stařec pobídl Canuta, aby vstal, a pak ho přivedl blíž, aby se mohl postavit hrudí proti Bonyho hrudi na místo, kde se kruhy překrývaly. Tabák byl za Bonym; za Canutem stála Meena a Canutovo levé zápěstí ještě pořád svíral jeho rádce.

Potom popošel kupředu Murtee a dal Canutovi pazourek, král přejel volnou rukou zkoumavě Bonymu po hrudi a natrhl mu pokožku. Potom předal pazourek Bonymu a Bony natrhl pokožku na hrudi jemu. Oba smočili koneček prstu v krvi toho druhého a prst přitiskli ke krvi na své hrudi.

Obchod byl uzavřen. Canute padl na kolena a začal shrabovat tabák jako lakomec, jenž počítá své zlato. Bony uchopil Meenu za ruku, došel s ní k vozu, posadil ji dovnitř, zavře] dveře a vrátil se ke společnému ohni.

Tabák už zmizel. Všichni, muži, ženy i starší děti, žvýkali. Canute už zase seděl na svém trůnu. Chvíli trvalo, než král, veliký vezír a rádci znovu nabyli důstojnosti, kterou měli před uzavřením obchodu.

„Mám pro vás ještě jeden obchod," řekl jim Bony. „Vyměním černošské zákony za bělošské. Proč vy všichni začali trojčit, když já dal kouřem znamení, které oznámilo kmeni Worcairů, že já v pořádku, hm? Proč vy chytili Sáru a Meenu? Proč vy všichni pustili do pračky? Řeknete mi to?"

Obličeje byly jako z kamene, oči bez výrazu jako výkladní skříně se staženými roletami za pouliční výtržnosti. Bony si pomalu kroutil cigaretu, nebo aspoň něco, co měla být cigareta.

„Já vám řeknu, chcete? Vy poslali Charlieho stopovat pohlavára od policie. Já Charlieho chytil. Pak já chytil Meenu. Nic mi neřekli, ale já vím, proč vy poslali Charlieho mě stopovat. Aby zjistil, co dělám. Vy za mnou Charlieho poslali, protože vy báli, že najdu Yorkyho a Lindu. Dobrá! Bělošské zákony říkají, že vy všichni půjdete do kriminálu. Stopovali jste bělošského policistu. Vy chtěli zchromit Meenu a zastrašit Charlieho. Pak vy dali kouřem znamení divokým černochům, aby sem přišli a chytili Charlieho, zabili a schovali jeho tělo v písečné duně, aby žádný bílý policista nevěděl, kde je. Vy chtěli říct, že Charlie odešel někam daleko. To je podle bělošského policisty zlá věc. A tak vy všichni do kriminálu, co tomu říkáte?"

Slunce se Sklánělo k západu a bledě zlaté pruty se kladly na celý výjev a ozařovaly tvář Canutovu a tvář jeho rádců. Bylo vidět, že jsou všichni nesví, zřejmě si vybavili zkazky o životě ve vězení, který jim líčil Pierce při předešlé poradě.

„Černý žijou podle černošskejch zákonů,“ poznamenal Murtee a vyplivl tabákovou močku směrem k Bonymu.

„Tak vy žijete podle černošských zákonů, co?“ opáčil Bony. „Tak já udělám s váma obchod. Co nevidět vy všichni budete žít v bělošském vězení. Řeknete mi, kde je Yorky, a nepůjdete do bělošského vězení. Uděláme ten obchod?“

Oči, upřené k zemi, se zvedly. Muži se dívali jeden po druhém a lubry se mračily, škaredily a něco brumlaly. Konečně se všechny oči upřely na slepého náčelníka. I Murtee čekal na jeho rozhodnutí. Minuty míjely, napětí se zvyšovalo, a když Canute vstal a jeho rozepnutý kabát odhalil jeho obrovské břicho a pavoučí nohy, bylo vidět, že aura autority může dodat královskou korunu i domorodci.

„Yorky bílej černoch. Černoši žádný obchody.“ Posadil se na pařez a Bony ihned nato řekl:

„Však počkejte. Vy ten obchod ještě rádi uděláte. Až budou černoši v bělošském vězení, tak ten obchod udělají. Zapomínáte na Sáru, na tu rvačku. Jestli něco uděláte Sáře, tak uvidíte. Jestli něco uděláte Charliemu, tak uvidíte. Nařiďte divokým černochům, že oni mají vrátit zpátky do svého tábora, zmizet z vašeho území, vyhýbat se mu, a to hezky rychle. Konec potlachu. Obchod je uzavřen, Meena je moje. Žvýkejte tabák. To je v pořádku.“

„V pořádku! Meena je tvoje,“ přisvědčil Canute vesele, který byl zřejmě rád, že je porada u konce.

Bony pokročil kupředu, aby zpečetil dohodu. Postavil se před krále Orrabunnů a napřáhl ruku. Slepý stařec vyprostil ruku z ruky rádcovy a napřáhl ji kupředu. Pak si s Bonym stiskli ruce.

Bony došel vážně k vozu. Beze slova se posadil na sedadlo za volant a odjel směrem k Loaders Springs. Meena, celá udivená, nechápavě čekala, až něco řekne. Bony jel čtvrt hodiny a pak zastavil.

Ukroutil dvě cigarety, jednu dal dívce a pak řekl:

„Patříš mně. Koupil jsem tě za deset kilo tabáku. Co tomu bude říkat má žena Marie, na to radši nemyslím.“

„Tak jí to neříkejte.“

„Tak ty nevíš, proč jsem tě koupil, že ne?“

„To se ví, že vím. Koupil jste mě, protože mě chcete.“

„Nebuď blázen,“ odpověděl Bony přísně.

„Blázen! Co je na tom bláznivýho? Žádnej mužskej si přeci nekoupí lubru, když by ji nechtěl.“

„Nebo kdyby od ní nechtěl něco jiného, Meeno. Nezapomínej, že jsi moje. Takže mi hezky řekneš, co chci vědět. Tuhle večer jsem ti položil otázku. Ptal jsem se tě, jestli víš, kde se schovává Yorky, ale tys odpověděla, že nevíš. Víš to?“

„Ne, nevím,“ řekla Meena vztekle.

„Taky jsem se tě ptal, jestli ví Canute, kde je Yorky, a tys mi to nechtěla říct. Tak se tě ptám teď, jestli to ví Canute. Řekni.“

Meena vyhodila otevřeným okýnkem špaček z cigarety, pohodila hlavou bez ohledu na náplast a zamračila se. Bony se pootočil a začal si zvolna mnout dlaně.

„Těmahle rukama to někdy bolí víc než kyjem,“ řekl. „Jsi moje, jak už jsem ti několikrát řekl. Co mi prozradíš, do toho už Canutovi nic není. Tak koukej mi vyjít na půl cesty vstříc.“

„Na půl cesty? Jaký cesty?“

„Ale nic. Odpověz mi na mou otázku. Za prvé, ví Canute, kde je Yorky?“

„Jo, ví. A Murtee taky.“

„A ví to Charlie?“

Děvče rychle zavrtělo hlavou.

„Ale Charlie ví, že to Canute ví?“

Děvče se k němu zdráhavě otočilo, podívalo se na něj očima, v nichž stály slzy.

„Já a Sára jsme se to snažily vypátrat. Karamád Yorky byl na Sáru i na mě vždycky moc hodnej. Nejde nám rozum, proč zabil

paní Bellovou. Jsme se Sárou rádi, že ho pan Pierce nechytil, a kdybysme věděly, kde je, tak bysme vám to stejně neřekly.“

„Však já bych tě k tomu přinutil,“ odsekl Bony.

„Ba ne, nepřinutil. Ani vy, ani žádnej černoch.“

„A co malá Linda Bellová? To bělošské dítě, vyděšené a třeba vyhladovělé, které žije možná s Yorkym jako nějaký divoký pes.“

„S Yorkym se jí nic nestane. To já vím. Yorky je můj táta. Yorky je nejhodnější běloch, jakýho znám.“

Bony si povzdechl.

„Občas jsem hrozně špatný policajt, Meeno. Měl bych tě vytáhnout z vozu a zmlátit tě. Nikdo by mi v tom nezabránil, protože jsi moje. Říká se, že tvůj otec z nějakého neznámého důvodu zavraždil bezbrannou ženskou, unesl její malou holčičku, a ty se ho zastáváš. Snad si nemyslíš, že Yorky paní Bellovou nezastřelil?“

„To já nevím, pane inspektore, to já nevím,“ zanaříkala. „Musel se zbláznit nebo něco. A vy ode mě chcete, abych vám pomáhala ho chytit a aby ho odvezli a zabili. Jen si mě zmlaťte, budu ráda, když mě zmlátíte. Dyť jsem vaše. Dyť jste si mě koupil.“

Ještě víc se odvrátila a schovala obličej v pažích a Bony si začal jemně obtáčet její krátké černé vlasy kolem prstu.

Věděl, že i pro ni se otevřelo při setkáni dvou ras peklo, které neustále číhá, aby ho pohltilo.

„Mám ti říct, proč jsem tě koupil, Meeno?“

Zničehonic pozvedla obličej a zadívala se na něj uslzenýma očima se sedavými tečkami.

„Koupil jsem tě od Canuta pro Charlieho.“

/17/ BONY PRODÁVÁ ŽENU

Bony stál před otevřenými dveřmi své ložnice a pozoroval zvedající se svah, na jehož vrcholku stály borovice; viděl v něm skálu, kterou ještě nerozrazil, přestože se pokoušel do ní vniknout; nebyl s to proniknout pod šalebný povrch této krajiny, přestože ho už trochu narušil.

Nebýt možnosti, že je unesené děvčátko naživu, byl by při vyšetřování vraždy paní Bellové až do poslední kapky vychutnával potyčku s domorodým prvkem, byl by se smířil s tvrdostí skály, s neústupností povrchu a považoval by je za zkoušku své trpělivosti. To, co mu připadalo jako dlouhodobé úsilí, netrvalo ve skutečnosti ani čtrnáct dní, během nichž dospěl dál než Pierce a půl stovky mužů za měsíc.

Zkusí tedy kopat a snažit se proniknout na některých jiných místech.

Oblékl si župan a trepky, otevřel dveře a poslouchal, jestli neuslyší nějaké zvuky činnosti v domácnosti. Jak předpokládal, bylo ještě brzo, než aby bylo osazenstvo při práci, a tak přešel tiše krátkou chodbu do obývacího pokoje a vkročil do kuchyně.

Když naléval líh před zapálením petrolejových kamínek, musel se pro sebe usmát, protože si vzpomněl, že je majitelem lubry, která by už měla být dávno vzhůru, aby utišila jeho žízeň, a že úhrnem vzato dopadli Canute s Murteem náramně dobře. Slunce se právě chystá vyjít a ta ženská je ještě v posteli! To by stačilo podráždit kteréhokoliv domorodce.

Když kuchařka začala konečně rachotit v kuchyni, seděl u kuchyňského stolu a pil už třetí šálek čaje a kouřil pátou cigaretu. Sára měla na sobě mužský oděv a na okamžik se zastavila, aby si vytřela z očí ospalky, pak bouchla hodinami na příborníku a shrnula

si vlasy z čela. Bonyho si nevšímala; vyšla z kuchyně a vrátila se s dračkami. Podpálila v kamnech a odešla ven do umývárny.

Pak se znova objevila u těchže dveří, ale tentokrát už byla oblečená do žlutých domácích šatů, které chránila vybledlá modrá zástěra.

„Vstáváš pozdě," poznamenal Bony.

„Však je neděle," namítla Sára.

„V kuchyni je čaj," chlácholil ji. „Ukroutím ti cigaretu."

Nalila si čaj, přinesla ho na stůl a vytáhla židli. Nemohl si nevšimnout, že má předloktí stejně silná jako on nohy, a zalitoval, že nebyl svědkem jejího výkonu se stromem. Odhadoval, že váží přes sto kilo a že jí ještě není padesát. Na obličeji měla jizvy svého kmene a za temnýma očima už měla zatažené rolety, které měly odrážet jeho útoky. Vzala si cigaretu, a když jí nabídl oheň, dala najevo překvapení.

Bony pohodlně seděl a pozoroval ji. Sára se rozhodla, že se na něj podívá zpříma, a čekajíc, že promluví, znervózněla, protože nepromluvil. Temné oči se zkřížily s modrýma a stůl se proměnil v propast, která je dělila. Této primitivní ženě začalo v duši svítat poznání pravdy. Tenhle muž není muž jejího druhu, ale ona je žena a její srdce bude triumfovat.

„Proč vy vyměnil mou Meenu s Canutem?" zeptala se.

„Ona ti to neřekla?"

Zavrtěla prošedivělou hlavou. Na čaj zapomněla. Cigareta hořela opuštěně mezi jejími tlustými prsty. Viděl, že se jí do očí začínají vkrádat obavy, ale chránil se promluvit, až nakonec řekla ona:

„Proč? Vy člověk z bělošskýho kraje. Proč vy vyměnil Meenu? Meena je moje Meena. Karamád Yorky se mnou líhal. Karamád Yorky můj muž. Karamád Yorky se mnou dal po našem černošským způsobu oddat. Misionář ať mi dá svátek."

„Pro Meenu je lepší, když je moje, než aby patřila starému Canutovi,“ namítl Bony. „Proč jsi slíbila Meenu jako malou holčičku Canutovi?“

„Canute kdysi dávno řek, že prozradí o mně a o Yorkym policii, když mu neslíbím to dítě. Slíbila jsem mu, že to dítě jeho, ale on stejně řek, že prozradí policajtovi. Yorky malej. On pustil do Canuta. A pak policajtovi neřeknul.“

„Ale trval na tom slíbeném dítěti?“

„No. Vyrostla a Canute ji chtěl. Ale my ho ztloukli, my ho vždycky ztlučem. A vás třeba taky ztlučem.“

„Ty možná, ale Meena ne,“ odpověděl s úsměvem, aby ji podrážděl. „Meena si mě vezme, já jsem pohlavár od policie. Meena půjde s pohlavárem od policie pryč. Meenu už nikdy neuvidíš.“

Veliké oči zaplály, ale jejich oheň uhasil modrý led jeho očí. Sára začala vydávat táhlé vzlyky a po velikém obličeji jí začaly stékat slzy, jež mu připomněly její dceru. Hlas jí zněl najednou naříkavě:

„Proč jen ten Karamád Yorky zastřelí paní Bellovou a uteče s Lindou? Proč to udělá? Proč vy musel přijet a odvíst mi mou Meenu? Proč… proč… proč?“

„Jak to víš, že Karamád Yorky zastřelil paní Bellovou?“ zeptal se. „Říkáš, že Yorky utekl a že určitě zabil paní Bellovou. Třeba paní Bellovou zabil někdo jiný, kdo zabije i Lindu a Yorkyho.“

Naděje povyskočila jako nějaká hvězda, ale zhasla jako blikající lampa. Sáry se znova zmocnil strach a malomyslnost.

„Našli Yorkyho stopy,“ bránila se.

„Tys je viděla?“

„Ne. Ale Bill Harte, Arnold a strážmistr Pierce.“

„Ti by je měli poznat.“

„No. Meena a já musely vařit a starat se o domácnost. Chlapi šli po stopě Yorkyho. Zjistili, kam Karamád Yorky šel, ale nechtěj nic říkat. Já a Meena snažily zjistit.“

„Ví to Charlie?“

„Asi ne.“

„Viděl Charlie Yorkyho stopy za špižírnou?“

„Proč by měl na ně koukat? Poslali ho stopovat. Ten den poslali všechny, jen co chlapi nasnídali.“

„Poslouchej, Sáro,“ řekl Bony zvolna. „Já ti něco řeknu, ale slíbíš, že to nikomu nepovíš?“

Malé zaváhání, pak se podvolila. Bony pokračoval:

„Yorky tady včera v noci byl.“

Při tomto prohlášení sebou nejdříve cukla, potom znehybněla.

„Pojď se mnou,“ nařídil jí. „Něco ti ukážu.“

Vykolíbala se za ním zadními dveřmi podél zadní zdi domu k postranní verandě, kam vedly dveře jeho ložnice. Naproti jeho pokoji přerušovalo schůdky dlouhé zábradlí a u úpatí schůdků byly stopy muže, který našlapoval celým chodidlem. Sára se zastavila, jako by narazila ve tmě na zeď. Shýbla se, přešla nejdřív na jednu a pak na druhou stranu tří zřetelných šlépějí.

Když se narovnala, zračil se v jejích očích zmatek, ale hlas jí zněl přesvědčivě:

„To ne Yorkyho stopy,“ prohlásila.

„Podívej se ještě jednou.“

Poslechla, ale když znova prohlédla stopy z několika úhlů, zavrtěla hlavou.

„Běž pro Meenu. Řekni jí, že bych chtěl, aby sem přišla. O stopách nic neříkej.“

Meena přišla v krátkých kalhotách a v osušce. Bony jí stejně jako její matce nemusel stopy označovat. Stejně jako matka se sehnula a prohlédla si stopy z různých úhlů. A stejně jako matka i ona si ze začátku myslela, že to jsou Yorkyho stopy, až nakonec dospěla k závěru, že nikoliv.

„Yorky byl včera v noci tady?“ nadhodil Bony, ale ona to rázně popřela. „No dobře. Dojdi pro Charlieho. Přiveď ho, ale neříkej mu proč. Rozumíš?“

„Jo. Někdo dělá, že to Yorkyho stopy?“

„Poslechněme si, co tomu řekne Charlie.“

Meena hodila na zem osušku a rozběhla se jako vodní slípka do ubikací.

„Ale proč, pane. Bonaparte, proč by to někdo dělal?“ zeptala se Sára a v očích jí zablýsklo. „Proč někdo dělá, že tady Yorky včera v noci byl?“

„Počkej, až si je prohlídne Charlie. Ale možná že ti ani pak nebudu moct odpovědět.“

Viděli, jak Meena vleče ospalého Charlieho za ruku. Namáhala se ze všech sil, aby ho dostrkala na verandu, a Charlie se neustále podvoloval jejímu tlaku, až pak spatřil stopy. Bylo komické, jak ty stopy vymetly z jeho očí spánek.

„Někdo jako Yorky,“ shrnul. „Chůze jako Yorky. Ale kdo, nevím.“

Čekali na Bonyho, ale Bony se jen vítězoslavně usmíval.

„Nebudeme nikomu říkat, že jsou ty stopy falešné, ne?“

„Když chcete,“ podvolila se Meena. „Ale proč, a čí jsou?“

„Moje. Charlie, dokázal bys je napodobit?“

„Pokusím.“

„Teď ne. Zpátky do kuchyně, Sáro, i ty, Meeno. A obě máte rozkaz mlčet. Vysvětlím Charliemu, co mám na mysli, on vám to pak řekne. Pojď, Charlie.“

Vydali se vzhůru do svahu, domorodec v krátkých kalhotách, Bony v rozevlátém županu. Bony rozdělal ohýnek způsobem, jakým dělají domorodci už celá staletí hraničky, a pokynul Charliemu, aby si k němu přidřepl. Domorodec čekal s obrovskou trpělivostí své rasy, než Bony ukroutí dvě cigarety. Bony však nezačal o těch podivných stopách.

„Meena ti řekla, že jsem ji vyměnil s Canutem?“

„Jo. Proč jste to kčertu udělal? Vy povídal, že ji chcete dostat od Canuta pro mě.“

„Vždyť taky jo, Charlie. Koupil jsem od něj Meenu. A jednou ti ji prodám.“

Už podruhé to ráno vyskočila naděje jako nějaká hvězda, jenže tentokrát nezhasla.

„Dal jsem za Meenu čtyřicet smotků tabáku,“ pokračoval Bony.

„Dám vám víc. Mám v knihách na stanici peníze.“

„Myslím, že Meena stojí za pět set smotků, možná dokonce za tisíc.“

„Jste zlej,“ obvinil ho Charlie a zakabonil se.

„No, řekněme, že ti dám Meenu, co dáš ty mně?“

„Všechno, co mám.“

„Budeš odpovídat pravdivě na moje otázky?“

„Co chcete vědět?“

„Já se tě ptám, jestli budeš odpovídat pravdivě na moje otázky, když ti dám Meenu?“

Charlie přikývl a po jeho obličeji se rozlil úsměv.

„Ujednáno,“ řekl Bony a oba si nad ohýnkem stiskli ruce. „Ty odpovíš na všechny moje otázky a já ti dám Meenu. Až vám řeknu, tak odejdete s Meenou k misionáři a vezmete se, jak se sluší a patří. Ano?“

„Ano, vy zlej pane.“

„Taky že budu zlej. Kde má kmen svůj poklad?“

„Cože! Ne!“

„Dobrá. Tak teda žádná Meena.“

Černé oči byly plné trýzně. Na vystupujícím čele se objevily veliké perly potu.

„To já nemůžu říct,“ vykřikl Charlie. „Přece víte, že to vám říct nemůžu.“

„Já vím, kde ten poklad je, já tě jenom zkouším, abych si byl jist, že budeš odpovídat pravdivě,“ lhal nestydatě Bony a dověděl se, že drahocenné kameny churinga, kouzelné kosti, kterými se ukazovalo, a ostatní relikvie, jež tento kmen Orrabunnů svazovaly s generacemi těch, kteří žili a zemřeli před nimi, jsou pod ochranou jistého stromu na jistém místě.

„Dobrá, Charlie. Teď vím, že mluvíš pravdu. Zapomeň na poklad, jsem tvůj přítel; ty jsi můj přítel. Víš, co to je sádra?“ Charlie zavrtěl hlavou.

„A víš, co to je plastelína?“

„Jo, s tou jsme pracovali na misii.“

„Výborně! Sádra je ve formě prášku, a když se smíchá s troškou vody, tak se z toho utvoří hmota, která rychle ztvrdne.“ Bony přitiskl ruku k zemi a naznačil, jak se dělají odlitky. „Ten den, co byla zastřelena paní Bellová, udělal strážmistr Pierce sádrové odlitky stop za zásobárnou. Já ten odlitek mám a udělal jsem s ním ty šlépěje dole před verandou. Takže, Charlie, ty stopy, které jsem udělal, jsou naprosto stejné jako ty, co byly za zásobárnou. Chápeš?“

„Jo. Takže Yorkyho stopy za zásobárnou nebyly jeho?“

„Správně. Ty udělal někdo jiný, Charlie, aby si byl jist, že je tam běloši najdou. Ale stalo se, že je neviděl nikdo z černochů. Myslíš, že byly natolik přesné, aby oklamaly Billa Harta a ostatní?“

Charlie zauvažoval, tvářil se při tom velice vážně.

„Bill Harte je dobrej bušman,“ řekl. „Ale ty stopy jsou taky dost dobrý. Myslím, že by na ně Bill moh skočit.“

„A ostatní běloši taky?“

„Jo, ještě spíš než Bill Harte.“

„Tak teď běž a počkej na snídani. Pošeptej Meeně, že Yorky možná nezastřelil paní Bellovou, ale že se to na něj svádí, nic víc jí neříkej.“

/18/ BONY SE ROZHODNE PROVÉST VÝBUCH

Charlie a obě ženy reagovali stejně na otisky stop, jež Bony vyrobil sádrovými odlitky, které si vypůjčil od Pierce. Když uviděli šlépěje, jež považovali za Yorkyho stopy, tak se vyděsili. A když pak uslyšeli, že stopy, nalezené původně za zásobárnou, mohly být padělány s pomocí Yorkyho pracovních bot, strnuli úžasem.

Když Yorky odjel na nějakou dobu z Mount Edenu do města, jistě si vždycky nechal své pracovní boty a pracovní oblek v některé místnosti na stanici. Kdokoli mohl tedy jeho boty vzít, nadělat stopy a své vlastní obratně zahladit.

Zkušený stopař se nespokojí jenom s otisky nohou. Vezme v úvahu i úhel, který stopy obou nohou svírají s pomyslnou osou, a vzdálenost šlépějí, což prozrazuje způsob chůze, délku kroku i to, není-li třeba jedna noha kratší.

Stopy člověka lze přesně napodobit, ale nikdo nedokáže napodobit odstup kroků a úhel, který svírají, tak dokonale, aby oklamal domorodce. To nedokáže ani sám domorodec.

Strážmistr Pierce byl člověk zkušený, a proto neudělal sádrové odlitky jednotlivých stop, nýbrž pořídil jeden veliký odlitek s dvěma otisky levé a jedním otiskem pravé boty. Proto byly šlépěje, jež Bony ukázal Charliemu a oběma ženám, přesnou kopií stop nalezených za zásobárnou.

Jak se stalo, že žádný domorodec neviděl stopy za zásobárnou, bylo snadno pochopitelné. Ty stopy našel první Harte. Ukázal je Arnoldovi a Eriku Maundymu. Viděl je i Wootton, ale Wootton se ve stopování vůbec nevyznal. Když přijel Pierce, bylo mu řečeno, že to jsou Yorkyho stopy, a Pierce pak viděl to, co se očekávalo, že uvidí. A tak pokládali všichni napodobené stopy za pravé a nebyl tedy důvod, proč by se měli obtěžovat a dávat je ověřovat

domorodcům, kterých bylo nutně zapotřebí k pátrání po Yorkym a po Lindě.

Při tomto vyšetřování nic nesouhlasilo přesně. Podobalo se polosplasklému pytli, do kterého člověk praští a on se vyhrbí někde jinde. Jediná osoba, která nemohla mít žádný důvod k napodobení oněch stop, byl Yorky.

Otázky: kdo je napodobili a proč? Z jakého jiného důvodu než vzbudit přesvědčení, že Yorky zastřelil paní Bellovou a odvedl Lindu? Místo jedné vraždy jsou tady možná vraždy tři? Spáchali je domorodci nebo běloši?

Bony čekal, až se k němu přesune písečná duna. Píchl do spící záhady a záhada se pohnula. Pokračoval v tomto pátrání podle pravidel, která vyplynula z praxe odhalování zločinů. A teď byl přesvědčen, že jeho námahu maří síla, na kterou pravidla nepamatovala. Bony se proto sprchoval a oblékal v náladě, jaká ho přepadávala jen málokdy.

V obývacím pokoji zastihl Woottona, který si dělal poznámky na poličce u rádia a v duchu se zaměstnával zprávami, jež dostal ze stanice severovýchodně od Eyrova jezera.

„Diamantina a Warburton stejně jako Cooperova řeka ještě pořád chrlí vodu do jezera," řekl. „Jestli to nepřestane, tak z toho můžou být pořádné záplavy."

„Kdy tekla voda do jezera naposledy?" zeptal se Bony.

„Před třemi lety, ale opravdu plné jezero nebylo už padesát let, mám dojem." Wootton seděl a rozprostíral ubrousek. Požádali čisťounkou Meenu o ovesnou kaši. „Naplnit tohle jezero, na to by musely přijít zatraceně veliké záplavy."

„Čím to, že na téhle straně je ještě pořád dost mokro, aby si člověk kousek od břehu zablátil boty?"

„Tutéž otázku jsem položil jednomu geologovi. Prosím vás, podejte mi cukr. Byl tady krátce poté, co jsem sem přijel. Zůstal tady týden. Měl zajímavé teorie. Zdá se, že hlavním důvodem je, že

Eyrovo jezero bylo kdysi moře, že v něm byly kopce, doliny a prohlubně stejně jako v oceánu. Pak moře, aby se tak řeklo, vyschlo a zůstavilo po sobě jezero. Když vyschlo i to jezero, zbyla voda jedině v těch prohlubních a tak. Chápete?“

„Ano. Děkuju, Meeno. Vajíčka na špeku, prosím tě. Ach, a kávu.“

„Ano. Původní dno jezera tvoří jílové vrstvy jako na onom pruhu pobřeží kolem dokola. Na to navál vítr prach, písek a smetí, ve kterém žily a umíraly žáby, ryby a podobně, a ty mu přidaly své pozůstatky. Jinými slovy, na tom původním tvrdém podkladu je tlustá vrstva bahna. Takže — Meeno, já si dám taky vajíčka na špeku. Takže když do jezera nateče voda z potoků a řek, pokryje se povrch jezera jenom trošku, protože většina vody se vsákne nejdříve mezi to tvrdé dno a vrchní bahno. A kromě toho se musí nejdříve zaplnit ty hluboké díry a ta údolí. A tak musí natéct po čertech hodně vody, než se to projeví na hladině tady na naší straně, a i pak se nejdříve voda objeví pod tím bahnem.“

„Takže když neprší tři roky, a třeba možná ještě déle, jezero neztvrdne docela ani u břehu.“ „Tak nějak, inspektore. Meeno! Meeno, co je s tou kávou?“

Dívka přinesla kávu a postavila se za Bonyho židli. Čekala, až bude mít talířek s topinkami prázdný, pak odešla do kuchyně pro další. K majiteli stanice se nenamáhala být tak pozorná.

„Mohl bych si půjčit na dopoledne koně?“ zeptal se Bony. „Ten můj je moc pomalý. A taky bych potřeboval pytel od cukru.“

„Beze všeho. Řeknu po snídani Charliemu. Meeno! Ještě topinky. Co je to s tebou dneska, Meeno? Proč jsi tak pozorná k inspektorovi Bonapartovi a na mě kašleš?“

Meena se omluvila a odešla pro další topinky. Bony pokračoval: „Vy jste neslyšel, že je Meena moje?“

„Meena že je vaše!“ Woottonovy zelené oči se široce rozevřely a Wootton se narovnal v mohutných ramenou. „Tomu nerozumím.“

„Koupil jsem ji včera odpoledne od Canuta!“

„Prosím vás! Já nevěděl, že je Meena jeho, přestože mi někdo říkal, že mu ji Sára slíbila, když byla Meena miminko. Ach, tak proto jste chtěl ten tabák! Počítám, že jste ji získal hezky lacino. Co říkáš, Meeno?“

„Možná že draho.“

Pan Wootton po ní přejel očima od hlavy až k červeným střevícům a pak zpátky k obličeji. Potom se podíval na Bonyho a řekl:

„Ano, koupil jste ji lacino. Smím se vás zeptat, proč jste ji kupoval?“

„Chci na tom obchodu vydělat. Meeno, prosím tě, nech nás o samotě. Ne že bych chtěl prozrazovat naše tajemství, ale nechci, abys ho prozradila ty.“

Děvče přistoupilo blíž, vzalo Bonyho špinavý talířek, usmálo se na Woottona a takřka vyběhlo z pokoje, zadržujíc smích, jenž však vyrazil, jen co se octla v kuchyni.

„Tajemství!“ zabručel Wootton.

„Milostné tajemství,“ odpověděl Bony, který se zabýval balením cigarety. „Poslyšte, všiml jsem si, že váš plot kdysi zabíhal hlouběji do jezera než teď. Jak je to dlouho?“

„Mnoho let předtím, než jsem sem přišel já. Možná že to je z dob, kdy poprvé ohraničoval pozemek. To bylo v roce 1923. To vím přesně. Dodnes tu stojí hodně původních sloupků. Ale pletivo bylo už na mnoha místech vyměňované. Ještě pořád je to dobrý plot. Jel jste podle něj?“

„Jezdil jsem od jednoho Yorkyho tábořiště ke druhému. Všude má zásoby. Kontrolujete si stav svých zásob?“

„Ne nějak moc přesně. Proč?“

„Dává Sára svému kmeni hodně?“

„Ani se mi nezdá. Kam tím míříte?“

„Uvažuju, z čeho je Yorky živ?“

„Asi se stravuje na stanicích v Novém Jižním Walesu a touhle dobou už možná až někde na druhé straně v západní Austrálii. Snad si nemyslíte, že se potlouká někde kolem Eyrova jezera?“

„Nemám důkazy ani pro, ani proti. Doufám, že je odpoledne získám. Ale o těch stopách za zásobárnou, co se o nich prohlásilo, že jsou Yorkyho, jsem prokázal, že jsou falešné.“

To Woottona očividně ohromilo.

„Ty stopy tam nenechal Yorky,“ pokračoval Bony. „Můj názor sdílejí tři domorodci.“

„Vždyť všichni včetně Pierce říkali, že to jeho stopy jsou.“

„Viděl je někdo z domorodců, když je přivezli od řeky Neales?“

„To nevím, asi ne. Byl tady takový zmatek. Počkejte. Pierce měl s sebou svého stopaře. Viděl jsem ho, jak si ty stopy prohlíží.“

„Policejní stopař není místní domorodec. Mohl si všimnout Yorkyho stop v Loaders Springs, ale taky nemusel. Rozhodně nemůže Yorkyho stupy znát tak dobře jako místní domorodci.“

Majitel stanice si zamyšleně nacpával dýmku. Pak se zeptal:

„O čem to svědčí?“

„Nejsem si jist… zatím.“ Bony vstal. „Dal byste přivést toho koně?“

„Okamžik.“

Wootton byl očividně rozrušený. Když dal příkazy Charliemu, zůstal sedět celou hodinu u svého stolu v kanceláři, aniž věnoval pozornost hromadě listin. Byla neděle, takže muži neměli žádnou dopolední přestávku na cigaretu, ale asi v deset hodin mu přišla oznámit Meena, že je na stole čaj. Odešel s ní do kuchyně a tam se jí zeptal:

„Jak je to s tím, že tě inspektor koupil od Canuta?“

Dívka se uctivě usmála a její matka se zasmála nahlas, ale majitel stanice nechápal, co je na tom k smíchu.

„Snad víš, že inspektor má tam, kde žije, ženu a syny, kteří už jsou skoro dospělí?“ naléhal na ni.

Obě ženy se zasmály, ale ani na jednu otázku neodpověděly slovy. Tato vyhýbavost ho dráždila, i když nevěděl, proč by ho měla dráždit. Měl pocit, že se toho na jeho pozemcích stalo hodně, o čem neví, a to ho rovněž dráždilo. Nikdo nemá rád, když je ve svých vlastních záležitostech jenom pěšcem.

Když uslyšel dusot kopyt, byl už zase v kanceláři. Usoudil, že se už Bony vrátil, a netrpělivě čekal. Za několik okamžiků vešel Bony do kanceláře a položil na stůl pytel od cukru, který si vypůjčil. Odvážel ho prázdný, ale teď byl pytel do poloviček plný a dobře zavázaný.

Bony požádal o pečetní vosk a Wootton pozoroval, jak vosk kape na uzlíky na provázcích a jak je Bony pečetí otiskem palce. Pak se na něj vážně zadívaly jeho modré oči.

„Obsah toho pytle má nesmírnou cenu," řekl Bony. „Mohl byste mi pro něj udělat místo v sejfu?"

„Snad ano," svolil Wootton. „Co je v něm?"

„Nerad bych se tvářil tajuplně, ale bylo by pro vás nejlíp, kdybyste to nevěděl. Možná že vás požádám, abyste mi ho ještě před večerem vrátil. Aspoň doufám. Za žádných okolností ho nikomu nevydávejte, kromě strážmistra Pierce."

Wootton odnesl pytel do sejfu, kde přerovnal účetní knihy a různé listiny, aby pro něj udělal místo. Tajuplnost Bonyho pečetění ho podráždila ještě víc.

„Chcete si vzít klíč k sobě?" zeptal se kysele.

„Děkuju vám, ale to nemá smysl," usmál se Bony odzbrojujícím úsměvem.

V místnosti bylo teplo, přestože byly okno i dveře otevřené. Slyšeli tiché hřmění willy-willy a za dvě vteřiny Se vítr opřel do budovy, neboť kolem ubikací přeletělo jádro vichřice. Gong, svolávající k obědu, kus kolejnice, na který uhodila mohutná Sára železnou tyčí, přerušil napětí.

„Musím se opláchnout a oprášit,“ prohlásil Bony a opustil Woottona, který šel volnějším krokem za ním.

Když Bony vešel do obývacího pokoje a zamířil k telefonu, byl už pan Wootton v místnosti. Za chvíli mluvil Bony s Piercem.

„Pokud jde o ty stopy, Pierci. Viděl je váš stopař?“

„Viděl. Proč?“

„A říkal něco?“

„Ne.“

„Myslíte, že je pokládal za Yorkyho?“

„Zřejmě. Aspoň neříkal, že by Yorkyho nebyly. Proč?“

„Protože to Yorkyho stopy nejsou. Zdejší domorodci mi tvrdí, že to jeho stopy nejsou, a oni by to měli vědět.“

„Ale… to nechápu, inspektore.“

„Já zatím taky ne. Byla to dobrá práce, že oklamala zdejší lidi i vás, ale domorodce nepodfoukli. Jak tomu rozumím, tak ty stopy v té době neviděl ani jeden domorodec. Je to tak?“

„Správně. Poslali jsme je co nejrychleji najít Yorkyho.“

„Dobrá, tak to prozatím nechme. Ale ještě něco. Když se s vámi nespojím do šesti do večera, tak sem přijeďte. Vzal jsem si na sebe těžký úkol. V sejfu pana Woottona je uložený pytel od cukru, který je nutno vrátit majiteli, kdyby se stalo něco, co by mi zabránilo, abych se s vámi po šesté spojil.“

„To zní nějak ponuře. Kdo je majitel?“

„To vám prozradí obsah toho pytle. Buďte na drátě. Zazvoním vám znova v šest. Jsem v postavení člověka, který se nejdřív pokusil srovnat barák se zemí, ale pak se rozhodl, že ho vyhodí do povětří.“

/19/ VYZVÍDÁNÍ

Canute, král pozůstatků zašlé civilizace, měl všechno v malíčku. To není nic pro něj, aby se mu viklala koruna na ustarané hlavě. To není nic pro něj mít finanční starosti, domácí starosti nebo těžkosti, jak udržet krok se sousedy! Stejně jako jeho předkové znal i Canute tajemství, jak žít bez srdečních onemocnění a bez žaludečních vředů.

To odpoledne ležel spokojeně na starém pytli, rozprostřeném ve stínu akácie, a žvýkal tabák. Malý chlapec odháněl mravence, kteří k němu zabloudili, a hlavní lubra pekla v horkém popelu raky, obalené blátem. V temném stínu byl nádherný den; pro mužského to byl krásný život. A byl by tak dokonalý zůstal, kdyby jeden známý hlas neřekl:

„Pojďme si poklábosit, Canute."

Král se posadil, strčil chodidla pod stehna a nespokojeně zabručel. Malý chlapec odběhl za lubrami, které stály a udiveně koukaly na toho pohlavára od policie, který se dostal do tábora, aniž zpozorovaly jeho příchod.

„Uspořádáme potlach, jo?" nadhodil Bony. „Řekneš Murteemu, tomu starému chlapíkovi, co za tebe kouká, i ostatním starým chlapům. A pak si dáme všichni společně potlach, jo?"

Canute zavolal a v nejrůznějších hlubokých stínech se začali protahovat a zívat muži, kteří krkali a brumlali. Ale ihned strnuli, když uviděli, jaká návštěva dřepí vedle jejich náčelníka, a poslechli jeho příkazu. Návštěva byla považována za záležitost celého kmene, a tak odvedli krále na trůn a jeho poradci se shlukli kolem něho.

Bedna, kterou Bony den předtím přinesl, byla ještě na svém místě. Bony se posadil a znova si s neukvapenou rozvahou ukroutil cigaretu, zapálil si a pak se zadíval na jednoho po druhém. Byl tu

Canute, tlustý z nicnedělání, se šedivými vousy i vlasy, ale ještě pořád statný. Pravděpodobně mu ještě nebylo sedmdesát. Byly tu jeho oči, stařičký bělovlasý a bělovousý muž jménem Beeloo, lidský věchýtek a mrzák, ale duševně na výši. Byl tu medicinman Murtee, asi čtyřicetiletý, divokého vzezření a ještě pořád prudké povahy, s jazykem propíchaným a tělem zjizveným, jak se slušelo na držitele takového úřadu. Pak tu bylo ještě asi šest dalších mužů, kterým všem bylo přes šedesát. Ani jeden z nich nikdy nechodil do bělošské školy.

„Ty řekl těm divokým domorodcům, aby oni vrátili do svého tábora?“ zeptal se Bony a Canute se zakaboněným výrazem v obličeji, který neodpovídal jeho obvyklé žoviálnosti, přikývl.

„Pošli jim ještě jednou kouřové signály, a budeš toho litovat,“ vyhrožoval Bony. „Kdo nebyl na toulačce u řeky Neales? No tak, honem s tím ven.“

„Všechny černý tenkrát na toulačce,“ prohlásil Canute.

„Ty jsi mi lišák. Kdo z černých se honem vrátil; vrátil se podívat na paní Bellovou, jak tam leží mrtvá přede dveřmi do kuchyně?“

„Z černejch nikdo ne,“ odpověděl Murtee.

Bony vyfoukl kouř, upřel zraky na štěbetající pěnkavy na stromě nad svou hlavou, rozvážně vdechl a znova vypustil tenký proužek modrého kouře. Ebenoví bůžkové ho pozorovali očima, za nimiž byly spuštěny rolety.

„Já hledám Yorkyho a Lindu. Vy říkáte, že pohlavár od policie Yorkyho a Lindu nenajde. Já říkám, vy celou dobu víte, kde Yorky s Lindou táboří. Vy říkáte: ‚Jdi do háje.' Já teď zlej. Bělošské zákony silnější než černošské. Proč vy takoví lišáci? Paní Bellová nebyla lubra. Yorky ne černoch. Linda bělošské dítě. Nic společného s černýma zákonama. Tak co řeknete, hm?“

Nikdo se ani nepohnul. Nikdo nepromluvil. Podobali se sochám z lidského masa. Ale Bony nepovolil.

„V době, kdy vy na toulačce, zůstal jeden černoch v táboře, nebo se honem vrátil. Šel na stanici. Viděl paní Bellovou na zemi mrtvou. Viděl krvavou skvrnu na jejích zádech. Byla takováhle.“ Bony nakreslil dřívkem otazník. „Čekal tady, až vy všichni vrátíte od řeky Neales. Nepodal o paní Bellové zprávu kouřem, poněvadž věděl, že pan Wootton a ostatní mají za to, že všichni černoši na toulačce. No dobrá! V pořádku!

Vy všichni nejspíš vrátili na náklaďákách. To nevím přesně. Ale když vrátil Canute a Murtee, tak ten černoch, co zůstal v táboře a viděl paní Bellovou, jim o ní řekl a ukázal Canutovi tvar skvrny na zádech paní Bellové. Držel Canuta v zápěstí jako teď a tak tu skvrnu ukázal i Canutovi. Ty, Beeloo, ten černoch, co viděl paní Bellovou mrtvou. A tak mi teď hezky vypovíš popořádku, jak to s paní Bellovou bylo, když byla mrtvá, rozumíš?“

Nikdo ani nemžikl.

„No dobrá! V pořádku! Tak poslouchejte! Vy znáte ten veliký starý červený blahovičník, kde váš poklad. Já ten poklad našel. Já našel kameny churinga i čelenky i kouzelné Kurdajčovy střevíce a kosti, s kterými ukazujete. To všechno já našel. Co tomu říkáte, vy všichni?“

To je rozmrazilo. Murtee vyskočil na nohy, a když mu Bony zamířil pistolí na břicho, tak škobrtl.

„Ty sednout, Murtee. Všichni sednout. Kdo vstane, než řeknu, je hned mrtvý. Já pohlavár od policie. Já bělošský zákon. Zkuste pustit do boje s bílým policistou, a jste jedna dvě zastřeleni. Poslouchejte.

S vámi Orrabunny ámen. Já vám vzal poklad, kosti, všechno. Já je dal pod zámek. Černošské zákony jsou vám k ničemu.“

Ztráta pokladu jejich kmene na ně zapůsobila zničujícím dojmem. Bez svých kouzelných vlasů, bez svých starých pletených mošniček dilli a všemocných kouzelných kostí, s kterými mohli kohokoli magicky ovládnout, jsou zbaveni svého rodu, kmene,

původu, takřka svého bytí. Nevládnou-li nad svými poklady, jak řekl Bony, jsou takřka nic. A tady sedí bělošský zákon. Z té pistole se na všechny dívá smrt, takže už je nechrání ani bělošské, ani černošské zákony. Jsou nazí, bezbranní vůči svým nepřátelům, jež drželi zásluhou a pomocí nahromaděných pokladů na uzdě celé generace.

Byla to rána pod pás, kterou jim Bony zasadil jen strašně nerad, a nebýt Lindy Bellové, byl by to nikdy neudělal. Ty rolety za víčky, ty umíněné hlavy, to jsou přehrady, jež se nedají ztéct úplatky, vyhrůžkami, přesvědčením, důvody, a dokonce ani ne fyzickými tresty.

„Mám jiný kosti, s kterýma můžu ukázat," zavrčel Murtee. „Zabiju vás. Zakrátko nebo zadlouho — zabiju vás."

Bony vyfoukl kouř z cigarety a vyhrnul horní ret v efektním posměšku.

„Řeči, Murtee. Silácké řeči. Ty kosti, co já vzal, mocnější než ty tvoje kosti. Já ukážu kostí na tebe. Budeš umírat pomalu, dlouho. Pak umřete všichni."

Zmocnil se jich sinalý strach, který všem semkl rty.

„Uděláme obchod, co říkáte?" zeptal se Bony tiše.

Canute si otřel krupičky potu z čela. Murtee jako by se celý scvrkl. Stařešina se třásl, ale jeho ruka podobná pařátu nepouštěla Canutovo zápěstí.

„Jakej obchod? Řekněte," zaprosil Canute a Murtee vykřikl. Chtěl vstát, ale jeho soused ho stáhl dolů. Zdálo se, že Murteeho protest Canuta posílil. Ostatní přikývli, jako by mohl vidět, že stojí za ním.

„Vy řeknete, kde Yorky s Lindou, a já vám vrátím váš kouzelný poklad."

„Tak dobrá. V pořádku."

„Já vám vrátím poklad a Murtee neukáže kostí ani na mě, ani na žádného jiného bělocha."

„Tak dobrá. V pořádku," přisvědčil Canute a ostatní včetně Murteeho přikývli na souhlas.

„Vy prozradíte o Yorkym a o Lindě a já přinesu honem ze stanice, kde zamčený, váš poklad, ano?"

„Zpečetíme to," dodal Canute a Bony nakreslil na zem mezi sebe a Canuta dva kruhy, které se překrývaly. Pak přišel obřad míšení krve a Canute nařídil starci, který zastupoval jeho oči, aby promluvil. Jeho angličtina byla tak chabá, že je nutné jeho slova přetlumočit.

„Jsem strašně starej člověk, ale ještě pořád pracuju v táboře. Ale na toulačku až někam k řece Neales bych už nedošel. Když kmen odešel na toulačku, šel jsem do buše. Já těžké srdce. Jsem starej a opuštěnej. Jdu ke stanici čím dál blíž. Slyším pana Woottona střílet vrány a říkám si, že je to divný, protože je den, kdy pan Wootton jezdí do Loaders Springs. Sedím dlouho. Pak vstanu, jdu se podívat na jezero a vidím, že tam Yorky s Lindou na toulačce.

Myslím, pan Wootton odjel do Loaders Springs, a jdu na stanici, jestli mi paní Bellová dá tabák. Řeknu jí, že mě tam kmen nechal, že je mi smutno a že mý srdce těžký.

Když přicházím na stanici, nevidím pana Woottona. Vidím nikoho. Jenom spoustu vran. Obejdu noclehárny chlapů. Nikdo tam. Všechny mužský pryč. Vidím něco na zemi u dveří do kuchyně. Jdu pomalu blíž a vidím, že to paní Bellová. Leží na břichu. Mrtvá. Vidím krev na jejích zádech. A tak začínám utíkat, jako blázen a celej ten den i příští vidím ten tvar krvavý skvrny na jejích zádech. Dlouho chodím v buši. Pak poznám, kmen vrátil do tábora, a tak vrátím taky. Řeknu Canutovi o paní Bellový. Řeknu o Lindě."

„Viděls vůz pana Woottona?" „Ne."

„Ani prach za jeho vozem, když odjížděl do města?"

„Ne."

„Ty lžeš, co? Kdyby Yorky chodil s Lindou po jezeře, viděli by běloši jejich stopy," provokoval ho Bony.

„Yorky na nohou Kurdajčovy střevíce. Yorky jde po cestičce dingů. Yorky nedělá jasný stopy. Bělocha nenapadne hledat Kurdajčovy stopy na cestičce dingů.“

„Výborně! Mluvíš pravdu. Co udělá Yorky na jezeře? Jde až na druhou stranu?“

„Možná že utáboří u malý písečný duny.“

Ať se Bony pokoušel přijít na kloub tomuto prohlášení sebevíc, dál se nedostal. Opona se nazvedla jen natolik, aby odhalila účel toho starého prkýnka, které Bony našel v Yorkyho posledním tábořišti. Bělošské Kurdajčovy střevíce byly zřejmě boty, ve kterých se dá chodit po bahně. „Malá písečná duna“ může být kousek souše se suchým pískem uprostřed moře bahna, vrcholek nějaké hory v moři bláta podobný vrcholkům hor, jež tvoří ostrovy v Pacifiku a jež vystupují z oceánu. Byl to zcela jasný obraz, ale bylo nutné vyptat se na konkrétní věci. A tak mu Bony položil otázku:

„Proč jsi tohle všechno neřekl strážmistrovi Piercovi?“ Odpověď zněla věrohodně a uspokojivě. Canute řekl:

„Karamád Yorky bílej černoch.“

„Ty, Beeloo, řekni pravdu. Ty říkáš, že tenkrát, když ty našel paní Bellovou, nikdo na stanici doma. Koho jsi viděl poblíž stanice?“

„Yorkyho a Lindu!“

„Koho dál?“

„Někoho na koni na hřebenu.“

„Tam, co ty borovice?“

„Na druhý straně stanice. Daleko. Uháněl.“

„Kdo to byl?“

„Nevím. Už je to dávno. Už…“

„Možná dva kilometry,“ vložil se do řeči Canute.

„Jaké barvy byl ten kůň?“

„Já nekoukal. Ten den moc prachu. Jenom že to kůň a běloch.“

„Když jsi viděl toho člověka na koni, kde byl Yorky s Lindou?“

„Už daleko na jezeře, jak jsem vám řek.“

Seděli na zemi jako řada bůžků: na jedné straně dvou rozmazaných kruhů, jež představovaly propast mezi člověkem starověku a moderní doby. Ještě pořád je třeba vysvětlit mnoho věcí. Je tu například klíčový bod styku mezi Yorkym a domorodci v oněch údobích, kdy si Yorky musí sehnat jídlo.

Kdo nosí Yorkymu proviant? Musí si chodit Yorky pro jídlo do tábora? Jaký udal domorodcům důvod, pokud jde o zavraždění paní Bellové? Tyto otázky toho moc nevyjevily kromě dojmu, že Yorky neprozradil nic, z čeho by někdo jako třeba Pierce nebo on sám mohli něco vytěžit.

„No dobrá! V pořádku! Tak obchod hotovej, ano?“

Canute se usmál s nezměrnou úlevou.

„Ty se mnou na stanici, Murtee. Vrátím ti poklad.“

Oba muži došli pěšky na stanici. Žádný z nich nepromluvil jediné slovo. Bony se v duchu zabýval jezdcem, který jel ze stanice Mount Eden dávno potom, co Wootton odjel do Loaders Springs. Arnold Bray to nebyl, ten právě ten den seděl za volantem nákladáku. Byl to Bill Harte nebo Eric Maundy nebo Harry Lawton. A když to nebyl žádný z těch tří… ale jeden to být musel.

Wootton čekal na prahu kanceláře a pozoroval, jak se Murtee s inspektorem Bonapartem blíží. Viděl, jak Bony šťouchl domorodce, a když oba zahnuli, obešli dům a vydali se k vyvýšenině s borovicemi, stáhl nechápavě obočí. Několik okamžiků tam zůstali stát a Murtee během té doby ukazoval nataženou rukou k nějakému bodu na táhlém vršku na druhé straně stanice.

Když přišel Bony do kanceláře, požádal o pytel od cukru, který byl v sejfu. Než se s ním rozloučil, chvíli stál a díval se klidně do tmavých nevyzpytatelných očí medicinmanových.

„Ty veliký medicinman,“ řekl a dodal: „Já pohlavár od policie. Ale ty možná ne chytrák. Ty možná jenom blázen hloupá. Já přesvědčil, že Canute viděl na zádech paní Bellové skvrnu od krve. Canute mi o ní řekl. Řeklo mi to dijeridoo. Možná vy všichni blázni hloupí. Možná Yorky paní Bellovou nezabil.“

/20/ ZAČÍNÁ ZÁTAH

Murtee odkráčel po holé Cestě k vratům stanice a pak dál k táboru. Bony zavolal na Charlieho, a když se Charlie dostavil, křikl na Sáru. Kuchařka se objevila, dělíc svou pozornost mezi odcházejícího medicinmana a Bonyho, jenž pravil:

„Pojďte se mnou.“

Dovedl je k borovicím, kde jim řekl, aby se posadili.

„Teď mi řeknete všechno, co chci vědět,“ řekl sladce. „Už žádné vytáčky a kroucení. Vy všichni domorodci pořád nechápete, že jste cihly ve zdi, kterou se snažím zbourat. No nevadí. Teď vám řeknu něco jiného.

Pamatujete se, jak jsem udělal před schůdky na verandu ty stopy? Stejné stopy, jaké se našly u zásobárny a o kterých všichni běloši tvrdili, že jsou Yorkyho. Ty stopy udělal někdo jiný, abychom si mysleli, že jsou Yorkyho. Zjistil jsem, že starý Beeloo nebyl tenkrát na toulačce. Šel na stanici, protože si říkal, že mu třeba paní Bellová dá tabák, až pan Wootton odjede do Loaders Springs. Viděl, jak Yorky s Lindou jdou po jezeře, a viděl, jak nějaký jezdec na koni cválá nahoru na tu vyvýšeninu na druhé straně stanice. Ten jezdec byl možná týž chlap, co udělal ty falešné stopy před zásobárnou. Možná že paní Bellovou zabil on.“

Sáře plály oči jako černé opály. Bony pokračoval:

„Ten jezdec byl moc daleko, takže Beeloo neviděl, kdo to je. Jestliže paní Bellovou zabil ten člověk na koni, proč se Yorky s Lindou uklidil? Co říkáte, hm?“

„To je jako ty počty, na který se nás pořád ptal misionář, když jsme byli malí,“ zabručel Charlie. „Jestliže bumerang při severním větru opíše kruh… za dvě minuty… je to něco podobnýho?“

„Ano, Charlie, něco podobného. Sáro, tohle vykládám proto, že tu je veliká naděje, že paní Bellovou nezabil Yorky. To je

dostatečný důvod k tomu, proč musíme Yorkyho najít. Dejme tomu, že paní Bellovou nezabil. Dobrá, odvedl tedy Lindu, ale jestliže Linda zemřela po tom, co ji odvedl, pak bude Yorky sedět dlouho ve vězení. Proto mi musíš říct všechno, co víš.

Beeloo tedy zahlédl Yorkyho s Lindou na jezeře a říká, že Yorky měl zřejmě na nohou bělošské Kurdajčovy střevíce. Pamatuješ, Charlie, jak jsem ti ukazoval to prkýnko v tom Yorkyho tábořišti a jak jsi mi nechtěl říct, co to je? Už to vím. Bylo to prkýnko, po kterém chodil Yorky po bahně."

„To je pravda," připustila Sára. „Yorky takový prkýnka nosil, když musel pracovat u plotu v místě, kde zabíhá kousek do jezera."

„Takže když měl na nohou ty střevíce z prkýnek, mohl jít po cestičce dingů veliký kus do jezera, ne?"

Sára přikývla. Její oči se teď podobaly granátům. Když se Bony zeptal, jestli byla s Yorkym někdy dál na jezeře, zavrtěla hlavou. A protože cítil, že v ní roste odpor vůči dalším otázkám, tak se zeptal :

„Co je tam? Suchá země?" podívali se na sebe a oba čekali, až odpoví ten druhý. „Já vám to řeknu, je tam suchá země." Když Charlie odpovídal, vyzařovala z jejích očí úleva.

„Je tam jedno ošklivý místo. Až skoro uprostřed. Není tam nic než písek a trochu trávy a křovisek. Tak to aspoň říká Murtee. Ten tam byl, ale nikdo jinej ne, nebo to aspoň nechce přiznat."

„Je tam něco k jídlu?"

„Spousta králíků. A na jedný straně je prej, jak říká Murtee, nějaká tůňka, kde jsou ryby, a kolem dokola hnízděj kachny."

„Příhodné místo, kde by se mohl Yorky s Lindou schovávat, ne?"

„Víte jistě, že Murtee nelže?" vložila se do řeči Sára. „Já o tom místě slyším prvně."

„Ty jsi lubra," řekl jí Charlie přezíravě.

„Jo, to jsem. A jednou toho Murteeho uškrtím."

„Murtee na tebe jednou ukáže kostí a ty upadneš, chytíš se za břicho a bude po tobě. Murtee má velikánskou moc.“

„Tak dost,“ okřikl ho Bony. „Charlie, vyrobíš mi Kurdajčovy střevíce, abych mohl jít za Yorkym?“

„Klidně. Kdy je chcete?“

„Do večera.“

„Dobrá. Šéf mi dovolí pracovat v truhlárně?“

„Dovolí. Slunce už se sklání, Sáro. Co bude s večeří?“

Sešli po svahu ke stanici a Sára odešla domů odrážet divokou zvědavost Meeninu.

Bony se osprchoval a převlékl. Pana Woottona našel v obývacím pokoji.

„Ten můj malý trik z odpoledne se mi vyplatil,“ řekl Bony, když si sedal k majiteli stanice. „Budete po večeři mluvit se svými sousedy?“

„Nejspíš. Proč?“ „Mohl byste to nějak dojednat, aby zítra v pět ráno poslouchali vysílání?“

„Mohl. Oč jde?“

„Kdo je váš nejstarší soused? Který tady žije nejdéle?“

„Nějaká rodina, jmenujou se Petriovi, na jižním konci jezera, mám ten dojem.“

„Rád bych s nima večer mluvil. Spojil byste nás?“

„Beze všeho.“

Objevila se Meena, aby prostřela, a Wootton poznal podle jejího vzrušeného pohledu a rázných pohybů, že se něco stalo.

Když se ho Bony zeptal, jestli by mu půjčil pušku, stáhl obočí a zamračil se na špičky svých kožených pantofli.

„Ovšemže,“ odpověděl. „Mám vinčestrovku čtyřiačtyřicítku a sevidžku pětadvacítku.“

„Tak tu sevidžku. Bude asi lehčí. Kdo jsou vaši nejbližší sousedi směrem na jih?“

„Ti Petriovi. Jejich stanice je odsud asi sto šedesát kilometrů. Stojí si finančně moc dobře. Pracujou s nima dva jejich synové a zpravidla asi tak půl tuctu bělošských honáků.“

„Já si na tu stanici nevzpomínám,“ připustil Bony. „Musel jsem kolem ní jet, když jsem objížděl jezero. Vede tam samozřejmě cesta?“

„Ano. Vyjede se na tu táhlou vyvýšeninu směrem ke staré stanici, kde kdysi bydleli Murphyovi. To byli ti lidi, co jsem od nich koupil Mount Eden. Odtud se jede k vrtu, kde vás tuhle potkal mladý Lawton.“

„Ten den, co byla zastřelená paní Bellová, jste poslal Arnolda Braye na starou stanici pro plech?“

„Ano, správně.“

„Jezdí často na koni?“

„Málokdy. Ale vy jste dneska odpoledne nějak záhadný, inspektore.“

„Něco vám řeknu. Jistě si vzpomenete, jak jsem říkal, že se možná jeden z vašich honáků to ráno vrátil a zavraždil paní Bellovou. Když jste ten den odjel vozem, byl spatřen nějaký muž, jak uhání na koni od stanice nahoru na tu vyvýšeninu a míří ke staré stanici. A mě by hrozně zajímalo, kdo to byl.“

„Ale?“ protáhl pan Wootton. „Pak tedy tři z nás pěti se mohli vrátit a zastřelit paní Bellovou?“

„Nechytejte mě za slovo. Ten jezdec mohl přijet ze stanice těch Petriů. Nemusel mít se zastřelením paní Bellové vůbec nic společného. Mohl přijet na docela normální návštěvu, najít paní Bellovou mrtvou a zpanikařit a ujet. Udělal jsem si určitý plán a dnes večer se ho částečně dovíte, až si pohovoříme s Petriovými a domluvíme se na zítřejším vysílání. Tak se mi zdá, že se už podává večeře.“

Bony neukojil Woottonovu omluvitelnou zvědavost během večeře a hned po jídle odešel vyhledat Charlieho, který se vrátil do truhlárny.

Domorodec už vyrobil střevíce do bahna a připevnil k nim kožené řemínky. Bony si je vyzkoušel a zjistil, že jsou nešikovné.

„Tak ne," poučil ho Charlie. „Musíte v nich klouzat. Mě to naučila Sára. Já vám to ukážu."

„Výborně! Budu na to muset přijít. Pamatuješ na tu psí stezku, kterou jsme viděli asi tak kilometr od těch borovic? Kolik je tady takových cestiček?"

„Ještě jedna — u chatrče u plotu. Dvě další jsou u řeky Neales."

Charlie přistoupil na to, že bude hlídat od setmění tu stezku u stanice a že dá Bonymu vědět, kdyby se některý z domorodců vydal varovat Yorkyho. Bony pak celou hodinu rozmlouval s okolními sousedy vysílačkou a získal nepřímo mnoho užitečných údajů o kraji, ale nic, co by se týkalo středu Eyrova jezera, jedině to, že to tam musí být i za tohoto dlouhého období sucha samý močál. O něco později zaujaly Woottona jisté přípravy. Bony si zkontroloval pušku, střelivo si nasypal do malého kalikového pytlíku; ze skladiště mu přinesli suchary a masové konzervy a kromě toho starý batoh, který měl Wootton, jak si vzpomněl, už kolik let.

Bony vyklouzl z domu a vyhledal Charlieho, který stál věrně na hlídce na cestičce dingů, jak se domluvili. Domorodec hlásil, že na té straně pobřeží neviděl nikoho, a Bony ho poslal domů spát. Sám prodřímal noc až takřka do svítání.

Když se s Woottonem posadili před vysílačku, bylo pět hodin. Bony začal mluvit do mikrofonu.

„Je to šest týdnů, co byla tady v Mount Edenu zastřelena paní Bellová a co zmizela její malá holčička. Všichni víte, jak důkladně a pečlivě se po ní pátralo. Víte, že je tu silné podezření, že muž, který zabil paní Bellovou a unesl její dcerušku, je člověk známý pod jménem Karamád Yorky. Podle zpráv, které jsme získali, a podle

výsledků svého vlastního pátrání po kraji mám důvod se domnívat, že je někde uprostřed Eyrova jezera kus souše, která tvoří v moři bahna ostrov, a že Yorky na ten ostrov uprchl a dítě odvedl s sebou.

Podle zpráv, které jsem získal, se rovněž domnívám, že je možné přejít po bahně k onomu ostrovu tak, že jde člověk po některé cestičce dingů a na nohou má střevíce do bahna. Chci tímto způsobem prozkoumat to, co jsou zatím jenom mé teorie. Mám v úmyslu pokusit se dostat na ostrov po jedné psí steziče, která začíná tady poblíž stanice. Hodlám vyrazit za hodinu.

Domorodci mě zpravili, že těchto psích stezek není příliš mnoho. Rozhodně se nerozpoznají snadno. Předpokládáme-li, že někde směrem ke středu jezera je kus souše, můžeme připustit, že dingové získávají na tomto místě potravu nebo tam vychovávají štěňata. Představte si ten kus souše jako náboj kola a psí stezky jako loukotě.

Abych se dostal k náboji, musím jít po jedné loukoti, ale kdyby mě Yorky viděl, jak se k němu blížím, mohl by se pustit po některé jiné loukoti ke břehu. Jistě si dovedete představit, jak to bude těžké se ho zmocnit.

Žádám vás proto, abyste se mnou spolupracovali, abyste si mezi sebou rozdělili hlídky, které budou pozorovat Eyrovo jezero. Vzhledem k délce pobřeží bude obtížné, aby počet mužů, kteří jsou k dispozici, uhlídal všechny body, takže můžeme udělat jenom to, nač stačíme. Neočekávám, že se dostanu do styku s hledaným mužem dřív než pozdě odpoledne. Jsem přesvědčen, že si uvědomíte, jak opatrně je nutno tuto akci provádět. Naším hlavním cílem musí být bezpečný návrat Lindy Bellové, pokud je ještě naživu. Jaké je tu riziko, to přenechávám vaší představivosti.

A konečně. Nikdo nesmí začít střílet, dokud nebude vážně ohrožen něčí život. Rád bych, abyste dobře pochopili, že nejsem zdaleka přesvědčen, že paní Bellovou zabil skutečně Yorky. Mám

pocit, že se můžu spolehnout na váš zdravý úsudek, a vím, že se můžu spolehnout i na vaši spolupráci. Děkuju vám.“

Bony odvrátil obličej od vysílačky a klidně pozoroval osazenstvo stanice stejně jako domácí personál a majitele stanice, jenž se otočil zároveň s ním.

„Než odejdu, rád bych vám řekl ještě něco. Právě jste slyšeli, že nejsem přesvědčen o tom, že paní Bellovou zabil Yorky. Že je s Lindou někde na jezeře, to doufám dokážu během několika hodin. Mám dva důvody k pochybnostem o tom, že vrahem je Yorky. Jeden důvod jsou ty stopy, co se našly za zásobárnou a co se pokládaly za Yorkyho stopy, ale o kterých se už prokázalo, že jsou falešné. Udělal je tedy někdo, kdo chtěl svalit vinu na Yorkyho. Druhý důvod je ten, že to ráno, kdy byla zastřelená paní Bellová, to ráno, co jste všichni odjeli za svými povinnostmi a pan Wootton odjel s vozem do města, byl tady spatřen jezdec na koni, který ujížděl směrem od stanice.“

Sára připravila pro všechny chlapy ranní čaj a zatím co byli všichni v kuchyni, telefonoval Bony strážmistrovi Piercovi. Hovořil s ním pět minut. Za deset minut nato vyrazil směrem k Eyrovu jezeru.

/21/ AUSTRALSKÁ PROLÁKLINA

Nad Eyrovým jezerem vyšlo slunce. Bylo to, jako by se člověk díval z deseti metrů do světel automobilu. Bonymu to nevadilo, protože musel soustřeďovat veškerou svou pozornost na bělošské Kurdajčovy střevíce, které byly vyrobeny zcela jinak než ta jemná pírka, jež nosí ten bájeslovný tvor. Zato Woottona, který stál na bílém pobřeží, slunce oslňovalo stejně jako všechny ostatní, kteří stáli nahoře mezi borovicemi. Bony zjistil, že váha přenášená na plochu prkýnek, připevněných k nohám, je rozložena tak, že se boty nezaboří. Musí ovšem postupovat tak, že sklouzne vždycky po jedné noze, pak po druhé; ze začátku byla cestička dingů jasně zřetelná.

Postupoval však pomalu. Svaly, nezvyklé na tu námahu, začínaly ochabovat, takže když se Bony ohlédl a odhadl, že urazil po bývalém moři necelé dva kilometry, pocítil zoufalství.

Horký vítr ze severu sílil a Bonymu připadalo, že ho zahaluje do osamění, jež je zcela jiné než to, které kdy zažil na „suché zemi“. Člověk nemůže být tak docela osamělý, jsou-li jeho sousedy stromy a písečné duny se podobají obydlím, ale tady ho nic z těchto známých věcí neutěšovalo. Tady bylo něco hrozivého, co podněcovalo představivost, něco, co podtrhávalo beznaděj, že by v neštěstí přišla pomoc; v hlavě mu bleskl obraz, jak ho pomalu pohlcuje tmavé zlověstné bahno nebo jak uvázl v pasti nějaké nestvůry.

Umíněně postupoval dál, ale přitom toužil, aby se mohl vrátit. Stezka dingů byla málokde širší než třicet centimetrů, a často se smrskla na pouhých deset centimetrů. V některých místech byla zcela zřetelná; v jiných po ní dokázal jít jenom dobrý stopař. Když už byl Bony pět kilometrů od břehu, začala se stezka kroutit, což vzbudilo jeho zájem, protože pes postupuje za normálních okolností příměji než člověk. Náhle začalo zákrutů ubývat a stezka mu

připravila první překvapení… úzký proužek tvrdého, sluncem spečeného bahna.

Byl rád, že si může sundat prkýnka z nohou a zastavit se na cigaretu, ale bylo pro něj tak trochu otřesné zjištění, že jeho zájem o tyto končiny zatlačil do pozadí účel jeho cesty. V místě, kde stezka přešla v kousek suché země, si psi oškrabávali z tlapek bláto.

Jakmile si odpočinul, vrátil se na stezku a znova si všiml, že stopy, které zanechala jeho prkýnka, jsou velice slabé. Když zkoumal špičkou prstů otisky, zjistil, že je pružné bahno do několika hodin úplně zahladí. Že zůstávala zřetelná sama stezka, to bylo nutno přičíst tomu, že po ní od té doby, co bylo bahno kdysi dávno pokryto vodou, přešlo už mnoho a mnoho psů.

Tenhle suchý pruh, několik metrů široký a sto metrů dlouhý, bylo odpočívadlo, kterého použil i on sám. Dokazovaly to stopy tlapek na tvrdém povrchu. Od břehu bylo vzdálené asi sedm kilometrů, ale břeh byl zkreslený zrcadlením vzduchu, jež vytvářelo v místech, kde byl spád široké řeky a mezi svahy, pokrytými ohlazenými kamínky, obrovská jezera. Prostíraly se tu „vodní“ plochy, bahnitý povrch byl vidět sotva na kilometr.

Na tomto „ostrově“ odpočívali v zrcadlícím se vzduchu nejenom psi, nýbrž i vrány. A kromě vran se tu zastavil na nějakou chvíli ještě někdo jiný. Dvě vyškrtnuté zápalky svědčily o lidských návštěvnících. Zápalky samy mu víc neřekly, ale už ten fakt ho uspokojil.

Odejít z tohoto kousku tvrdé země bylo stejně snadné jako se k němu dostat, protože tam vedla jen jediná stezka. Osvěžený Bony si připevnil střevíce do bahna a pokračoval v cestě po silničce dingů; zrcadlení vzduchu před ním ustupovalo a zase se za ním zavíralo a bezprostřední okolí bylo stále stejné — ploché a monotónní, povrch zvrásněný křehkými kousky kůry z chrupavého bahna. Nebýt všech těch malých záhad, tak to byla cesta nekonečně jednotvárná.

Proč se stezka zatáčela ostře doprava a pokračovala tímto směrem skoro půl kilometru, pak zatáčela zase doleva a pokračovala k východu? Proč postupovala pět kilometrů příměji než kterákoli lidská stezka a pak se skoro dva kilometry klikatila? Nebylo vidět nic, co by to mohlo vysvětlit.

Dne ubývalo a Bony začínal uvažovat, jaká ho čeká noc, jestli bude muset tábořit na této úzké psí cestě; vtom se stezka znova ostře zatočila. Dovedla ho ke kraji velikého prostranství, porušeného otevřenými děrami velikosti zlatého florinu. Psi po něm nepřešli, obešli je, a když se z jedné díry vynořil zelený prst, který na něj kývl a zase se potopil do bahna, Bony pochopil proč. Když se pak chvíli díval, objevily se další zelené prsty, které na něj kývly a zase zmizely.

Zvědavost najednou ustoupila přání dostat se z tohoto místa záhadných tvorů pryč; kývající prsty se staly miasmaty noční můry a dřevěné střevíce jejíma olověnýma nohama.

Byl rád, když se za hodinu dostal k dalšímu místečku s vyprahlou zemí, kde si odpočinul a zvážil svůj postup. Podle slunce byly čtyři hodiny. Nikde žádný orientační bod, takže Bony nemohl odhadnout, jak hluboko do jezera se už dostal.

Tento kus tvrdé země byl veliký asi půl hektaru, a když si Bonyho rozbolavěné svaly odpočinuly, Bony místo prošel a našel další svědectví o tom, že tu odpočívali dingové, a kromě toho další vyškrtnuté zápalky. Lidské stopy tam žádné neobjevil, protože půda byla příliš tvrdá, než aby byly znát.

Rozhodl se, že tam přenocuje, i když nemohl z mysli vypudit ty zlověstné zelené prsty. Jeho zásoby potravin ho nezajímaly tolik jako ten jeden a půl litru vody, který si nesl v plátěném pytlíku.

Od rozbřesku vypil asi půl litru, a přestože si pomáhal tím, že celý den cucal oblázek, cítil, že to je minimum nezbytné k životu. Domorodci vydrželi týden a ještě déle s dvěma litry, nikoli však detektiv Bonaparte, který pijal s oblibou bezpočet šálků čaje denně.

Dokud slunce nezapadne, nebude vidět zemi. Bony vyplnil ten čas tím, že zkoumal, není-li pod bahnem voda. Objevil krátký pruh s pozůstatky stromů, mezi nimiž byl i jeden a čtvrt metru dlouhý klacek, a přestože nenašel vodu, která by aspoň prosakovala, odhalil záhadu nepravidelné dráhy stezky dingů. Vlastní dno Eyrova jezera nebylo ploché, jak by se zdálo podle vrstvy bahna na povrchu, podobalo se spíš mořskému dnu s jeho údolími, pahorkami a horami. Psi šli po vrcholcích hřebenů a obě místa ztvrdlého bahna byla jenom zakrytá vrcholky kopců pod povrchem; a to bahnité místo, kde vyčuhovaly ty podivné zelené prsty, označuje zřejmě údolí nebo propast.

Zrcadlení ustoupilo a vytvořilo táhlé stříbrné pruhy, které zvolna bledly, až nakonec, když se vzdálených výšin dotkla obrovská ohnivá koule, úplně zmizely. Tam v dálce patnácti kilometrů ležela země a asi pět kilometrů od Bonyho byl nějaký předmět; a byla to zaručeně pohybující se lidská postava.

Bony seděl na tvrdém bahně, rukama si objímal kolena, díval se a čekal, až vyjde najevo, kdo ta postava je. Z oblohy se pomalu vytrácela barva a jezero odhalilo veškerou svou pravou holou fádnost a ohyzdnost, se kterou nechtěla mít obloha nic společného. Minuty míjely, ale postava na bahně se nezdála o nic blíž, přestože šla po stezce, po níž přišel i on. Soumrak houstl, až zmizela čára obzoru a nebylo pozadí, od něhož by se silueta odrážela, takže Bony nemohl zjistit, je-li ten člověk běloch nebo černoch.

Když byla postava od Bonyho asi kilometr a Bony už mohl nezřetelně sledovat, jak se pohybuje, zastavila se, zůstala několik vteřin stát a nakonec sklesla na stezku. Bylo jasné, že neví o tom druhém odpočívadle a že se rozhodla, že se tam uvelebí, než ji zaslepí temnota a ona nepozná, jestli nesešla z cesty do bahna. Bony ležel chvíli na zádech a díval se na hvězdy, které neblikaly. Jenom ty, co byly první velikosti, dokázaly proniknout oparem vysoko na obloze. Pak se zase neklidně posadil, kouřil cigaretu za cigaretou a

dával pozor, aby vždycky skryl plamen zápalky, takže věděl, že to nebyla zář jeho sirky, co pohnulo toho, kdo jde za ním, k pokračování temnotou po stezce.

Asi minutu předtím, než se postava vynořila z temnoty, došla na ostrůvek uprostřed bahna a dala průchod své spokojenosti povzdechem, uslyšel, jak jeden střevíc narazil na druhý. Postava se Shýbla, aby si odepjala prkýnka, a vtom vyšlo najevo, kdo to je.

Bony se zasmál.

„Vítám tě, ženo moje!“ zavolal. „Vítám tě!“

Pokročil kupředu, škrtl sirkou, uviděl temné oči, které se nad plamínkem střetly s jeho. Meena stála mlčky a čekala na pokárání, a když přešel za ni a pomohl jí uvolnit z ramen provaz, kterým měla přivázaný plný pytel od cukru, ani se nepohnula.

„Máš lepší oči než já, Meeno, ale jsem přesvědčen, že tě bolí nohy víc než mě.“

„Já myslela, že se budete zlobit,“ řekla, ale poslechla, když jí pokynul, aby usedla vedle něho. „Zlobíte se?“

„Zatím ne. Proč za mnou jdeš?“

„Yorky má pušku.“

„Však já taky.“

„Yorky se nikdy nemine, inspektore.“

„Můžeš mi říkat Bony. Já se taky neminu.“

„Yorky by mohl zabít Lindu. Přišla jsem mu v tom zabránit.“

„No, nechme toho. Kdy jsi naposled jedla?“

„Než jsem vyšla z Mount Edenu.“

„Tak se nejdřív najez a pak mi všechno vysvětlíš a teprve pak se začnu zlobit, pokud se vůbec začnu. Ale nějak se mi nechce věřit, Meeno, že se na tebe budu vůbec kdy zlobit.“

Svit hvězd podtrhoval opuštěnost tohoto místa, kde člověk nebyl bezpečný před přírodními silami a kde ho nic nechránilo před neznámými mocnostmi. Vál lehký vítr, který přinášel v malých

poryvech pachy, jež neznali a jež byly podivně nelibé. Meena najednou řekla:

„Co bylo to zelený, co vykukovalo z bahna?“

„Ať to bylo co bylo, mně to nahánělo strach,“ přiznal se Bony.

„Třeba to byla Carlinka,“ řeklo děvče, a když Bony naléhal, aby mu to vysvětlila, pokračovala: „To vykládal Canute. Za dob Alchuringy potkali tři černošský lovci obrovskou stonožku. Stonožka jim řekla: ‚Nezabíjejte mě. Já jsem Carlinka.' A tak ji nezabili. Obrátili ji na záda a zasypali ji pískem. Ale zjistili, že se nedá pořádně zasypat, protože strašně hází nohama. Pak tam přišel dingo a řekl, že jim pomůže, a pomoh jim tak, že hrabal písek, až z Carlinky nebylo vidět nic než konečky nožiček, který sebou mlely.“

Na ramenou, na nahých ňadrech a na útlých pažích jí plálo červenavé světlo, jež se odráželo i v jejích očích. Bony poznal, že je starý, jenom podle hrdosti, která ho nabádala, aby nezapomínal ne na to, co je, nýbrž na to, kdo je. Když promluvil, zněl mu hlas zbytečně drsně.

„Řekni, proč jdeš za mnou.“

„Dyť už jsem vám to řekla, je to tak. Yorky má pušku. Vy taky. Vy jste policista jako strážmistr Pierce. Jdete za Yorkym. Až vás Yorky uvidí, vypálí a řekne vám, abyste šel pryč, tak nepudete, protože jste policista. Když se Yorky nevzdá, tak začnete taky střílet. A Yorky se nevzdá. A je s ním Linda. Sára se posmívala Canutovi za to, že vám prozradil, že Yorky s Lindou táboří uprostřed jezera, a Canute povídal Sáře, že Yorky se dokáže ubránit třeba všem policajtům na světě a že ho nedostanete. A tak jsem si přišla promluvit s Yorkym. Je líp mluvit než střílet.“

„Mnohem líp, Meeno,“ přisvědčil Bony. „Kdo ti udělal ty Kurdajčovy střevíce?“

„To Charlie.“ Meena sklopila oči a usmála se. „My jsme mu to se Sárou nakázaly. Ze začátku nechtěl, ale my jsme ho donutily.

Sára strašně vyváděla. Našly jsme Charlieho, schovával se v dílně a pak mi za chvíli ty střevíce do bahna udělal.“

„A co dělali chlapi, když jsi odcházela?“

„Nikdo na stanici nebyl. Strážmistr Pierce přijel a pak zase odjel s panem Woottonem. Jeli chytit Yorkyho, až poleze z jezera, jak jste říkal v tom vysílání. Chlapi odjeli ještě dřív než pan Wootton. A vzali si pušky. Slyšela jsem, jak Harry říká ostatním, aby Yorkyho zastřelili, hned jak ho uviděj.“

Rozechvělý hlas se podobal bytosti, jež prchá do ticha, ale náhle se vrací.

„Vy neznáte Yorkyho, pane ins… totiž Bony. Yorky nebyl na nikoho zlej. S náma domorodcema nikdy nezacházel jako s onucema. Byl ke každýmu vlídnej. Yorky je nejhodnější běloch na světě, není to žádnej dingo, co se pronásleduje nebo střílí.“

„Víš jistě, že to byl Harry Lawton, kdo vybízel ostatní, aby po něm stříleli, jak ho uvidí?“ vyptával se Bony. A když přisvědčila, řekl: „Jenom klid. Při první známce rozbřesku musíme pokračovat v cestě po té psí stezce.“

Když slunce rozhodilo skvrny na nekonečné rezaté bahno a začalo spěšně vytvářet zrcadlení nad hnilobou, jež byla jeho dílem, byli už Bony s Meenou o šest kilometrů dál na východ. Šli poměrně přímo, což byl důkaz, že psi postupují po schovaných hřebenech, ale vtom se najednou stezka ostře zatočila doleva k severu a odvrátila se od žhnoucího slunce. Za několik minut uviděli asi tři čtvrtě kilometru před sebou něco, co se pohybovalo, a zastavili se.

„Co je to?“ vykřikla Meena, která šla Bonymu v patách. „To se mi nelíbí.“

To něco se v nepravidelných intervalech zvedalo a zase se ztrácelo, ale nikdy na stejném místě a Bony, aniž Meeně odpověděl, pokračoval v cestě. Pušku nesl tak, aby ji měl víc pohotově. Viděli, že se dno jezera pohybuje, a nakonec se stezka stočila k okraji toho neklidného místa. Veliké bahnité puchýře se zvedaly a klesaly, aniž se rozprskly, a světlo se na nich třpytilo, jako by to byla kůže napjatá hnisem.

Nic tu nenasvědčovalo, že by tento prostor o rozloze několika čtverečních kilometrů uváděly do pohybu nějaké termální síly.

„Jděte dál, Bony. Nezůstávejte tady. Mně se to tady nelíbí,“ pobízela ho Meena.

Ve veliké dálce se něco zvedlo nad normální úroveň, ale nebyl to žádný puchýř. Bylo to jako vlna, jež běží pozadu; pak se najednou otočila k nim a blížila se klikatě. Připomínalo to pohyb nějakého velikého plaza, který rychle klouže pod bahnem, jež se zvedá a sjíždí mu po hřbetě dolů. Jediný kousek pevné půdy byl ten, co měli pod nohama. Vlna jako by proběhla po okraji místa, kde šli, a pomalu ulehla mezi znovu se tvořící puchýře.

„Od čeho to je, Bony?“ zašeptala Meena, ale Bony jenom pokrčil rameny a spěchal dál. Jakou odpověď mohl on, pohlavár od

policie, dát na tuto prostou otázku? Jak má vysvětlit něco, co se chová očividně v rozporu se všemi přírodními zákony? Jak má vysvětlit ty zelené prsty? Nebo jak má tuto hnijící mrtvolu bývalého moře logicky vyložit?

Stezka se táhla podél okraje toho místa skoro ještě dva kilometry a dvakrát se ta velrybí záda zvedla z bahna a pohybovala se udivující rychlostí, jako by to byla živoucí bytost z masa a krve. Pouhého půlkilometru od nich vystřelil do výšky několika metrů bahnitý kopec, pak se jako po nějakém vnitřním výbuchu rozpadl.

Obloha byla bílá, slunce samo hnědožluté a přihnal se vítr, který je postrkoval kupředu do bezpečí před touto puchýřovitou hrozbou. Podle Bonyho názoru se to dalo vysvětlit tím, že tuto oblast hlubokého bahna uvádějí v pohyb vody, jež se vlévají do severovýchodní části jezera a vytvářejí tak tlak a napětí; jestliže tomu tak je, musí počítat s tímto nebezpečím.

Když pak šli po okraji menšího úseku s tekutým bahnem, na němž byly zřetelné stopy nafty, došel Bony k jinému názoru. Vítr už dosáhl takové síly, že byl povrch zvrásněn lenivými hřebínky.

K dalšímu odpočívadlu přišli, když už jim slunce pálilo do zad. Oba už byli fyzicky na konci svých sil a znepokojovalo je chování bahna, protože kdyby voda vystoupila až na povrch, psí stezka by zmizela a je by zavalila voda.

„Před dvěma hodinama jsem ti říkal, aby ses vrátila. A teď ti to opakuju," řekl Bony, ale jediná reakce, kterou jeho slova v děvčeti vyvolala, byl zdráhavý úsměv a zavrtění hlavy.

„Někde támhle je Yorky s Lindou," připomněla mu. „A já bych zpátky kolem všech těch věcí nešla ani za nic. Vám to zřejmě nevadí."

„Ale vadí, Meeno. Nelíbí se mi to ani trochu."

„Já vím. Kdyby tři čtvrtě kilometru před námi hořelo, tak byste radši prošel tím ohněm, než se vrátil. Misionář nám vykládal, že pýcha předchází pád. Doufám, že to nebude váš pád."

„Takovou pýchu v sobě zase nemáme, ani ty, ani já. My dva jsme jenom živoucí schránky plné strachu, zábran, pokory a pýchy. To, co běloši nazývají odvahou, je v nás instinktivní odpor proti propasti, která nám neustále zeje u nohou. Nesmíme mít neúspěch. Na neúspěch se vůbec neodvažujeme myslet. A tak musíme postupovat dál, i kdybychom museli přejít celé to děsivé jezero.“

Jedli pomalu. Když se napili, voda z nich okamžitě vytryskla v podobě kapiček potu, protože přirozené tělesné funkce se nedostavily od té doby, co vyšli z Mount Edenu. Na chvíli zůstali ležet s obličeji na složených pažích, aby ulevili rozbolavělým unaveným očím od sluneční záře.

„Vy si myslíte, že paní Bellovou zastřelil Yorky?“ zeptala se Meena, aniž zvedla hlavu.

„Ne. Ale proč zmizel s Lindou, to se mě neptej. Na to ti dát odpověď nedokážu.“

„Víte, kdo ji zastřelil?“

„Nejspíš jeden ze dvou lidí. Mohl to být jeden z pěti, ale podle mě je to jeden ze dvou.“

„Z kterých dvou, Bony?“

„Do západu slunce jsou tři hodiny, ty Siréno. Měli bychom spěchat dál a doufat, že dojdeme k dalšímu psímu odpočívadlu, dřív než se budeme muset kvůli tmě zastavit.“

„Proč ne? Já jsem svolná.“

Když se Bony zvedl a zamrkal do prudkého světla, šněrovala si už střevíce do bahna. Nabídl se, že jí ponese její zásoby jídla, ale Meena odmítla. Stála zpříma, pevně, a krása jejího těla vítězila nad špínou, prachem a cákanci bláta, jež na ní ulpělo. Na jejím temně zlatém obličeji byl už zase úsměv, úsměv odhodlání, v němž byla stopa ženské nevyzpytatelnosti.

Tu a tam se na něj podívala, jak postupuje kupředu a zdánlivě lehce nese výzbroj a prkýnka na nohách mu nepůsobí potíže; oba dva stejně jako jejich předkové po matce měli onu vzácnou

schopnost uzavřít duši před fyzickým nepohodlím a soustředit se jen na to jediné, co je důležité, totiž dojít.

Potom dorazili k místu, kde stezka byla na několik metrů přerušena; zarazili se, a když si opatrně prozkoumali povrch, podařilo se jim místo rychle přeběhnout. V dalším místě byla zahrazena půlmetrovými kopečky, z nichž vycházely klokotavé a bublavé zvuky. Bony slyšel o obrovských třímetrových žížalách v Gippslandu ve státě Viktorie a dokonce je viděl, a tak zauvažoval, jak velcí asi budou tihle červi, pokud to jsou červi, když vydávají takové zvuky a dělají takové vybouleniny.

Často očekával, že kolem nich začne najednou proudit voda, a stejně často ho oklamalo zrcadlení vzduchu, tak dokonalé byly kousky, jež jim Eyrovo jezero provádělo.

Od východu přiletěly čtyři vrány, a když jim letěly nad hlavou, posměšně zakrákaly. Bony si ten den ráno všiml, že k východu letěly tři vrány, a jak postupoval namáhavě vpřed, uvažoval, odkud se vzal ten další pták.

Při západu slunce byl vítr horký jako oheň, obloha byla v jednom plameni a povrch jezera se podobal rudozlatému moři. Ve veliké dáli se tyčily k obloze vysoké stožáry a od špičky ke špičce těchto stožárů pospíchalo něco, co se nepodobalo ničemu. Vtom se objevil nějaký předmět, vypadající jako krab, jenž leze po okraji své ulity.

„To jsou oni," vykřikla Meena a Bony se otočil a řekl:

„Je to možné. Ale jak je to daleko?"

Tato otázka ji zmátla. Stíny našich cestovatelů se magicky prodlužovaly, ale byly široké sotva jako vlas. Plamen oblohy potemněl do purpurova, zrcadlení zezelenalo, pak rychle přešlo ze zelené do ocelové. Nad hlavou se jim chvěl purpurový příkrov, který se pak proměnil v krvavé žebroví, protkávané černými údolími. Postupoval pořád k východu, hnán větrem; byl to zrcadlící

se povrch opravdové vody na severu, jenž se vzňal v zapadajícím slunci.

Bony viděl, jak se pomalu stmívá a jak se slunce přesunuje pod okraj a jak všechny barvy pod oblohou rychle blednou ve fádní hnědý zánik. Náhle uviděl sotva dvě stě metrů před sebou nízkou stěnu z červeného písku, na níž rostla srha. A muže s dítětem!

„K zemi!“ vykřikl Bony a natáhl se na břicho a malounko se zkroutil, aby si mohl sundat z ramene pušku a připravit ji k výstřelu.

Muž a dítě, obráceni k oslepující záři západní oblohy, spatřili cestovatele za několik okamžiků poté, co byli sami spatřeni. Yorky, neboť to musel být Yorky, se vrhl k zemi za mohutný trs trávy, ale dítě stálo dál na miniaturním pískovém pahrbku.

Stalo se to v okamžicích mezi magickými hodinami dne a kvapem se blížícími hodinami nočními, kdy se tenhle kraj objevuje ve své pravé perspektivě; ten večer se objevil ve stereoskopické jasnosti. Bony pozoroval přes hlaveň pušky pohyby za chomáčkem trávy a zaznamenal, jak ústí Yorkyho vinčestrovky pomalu vykukuje nad třepením trávy.

Rychlým pohledem zjistil, že Meena ještě pořád stojí, a tak na ni křikl, aby se natáhla na zem. Zavrtěla hlavou a vykřikla pronikavě na Lindu:

„To jsem já! Meena! Řekni to Yorkymu, Lindo. Řekni to Yorkymu!“

Meena skýtala dokonalý terč. Bony, který byl nadprůměrně dobrý střelec, viděl koneček Yorkyho pušky a věděl přesně, kde musí mít muž hlavu. Vzdálenost byla jenom asi dvě stě metrů. Světla ještě neubývalo. Bonymu se řinul po obličeji pot proudem a máčel mu pažbu pušky, kterou měl přitisknutou k líci. Kdyby Yorky vystřelil první, Meena nebo on budou mrtví. Jestliže vystřelí první on, je konec s Yorkym. Instinkt ho nabádal zmáčknout spoušť; zkušenost mu velela vyčkat.

Bony čekal.

Člověk s menší odvahou by asi neváhal a prohnal Yorkymu hlavu kulí. Jeho jednání by se řídilo instinktem, že rychlejší přežije, a pak by dostal pochvalu za to, že zabránil zavraždění ženy, která se tak ukvapeně vystavila nebezpečí.

Odvážní muži jsou od přírody hazardéři. Bony vsadil všechno na to, že Yorky nezastřelí svou vlastní dceru; a že nezastřelí ani jeho, nebo aspoň prozatím ne. Byl přesvědčen, že si Yorky myslí, že se dokonale kryje a že mu tudíž nehrozí nebezpečí, neboť je pánem situace. A jako všichni odvážní hazardéři i Bony vyhrál. Linda zavolala:

„Pojď sem, Meeno! Tomu pánovi řekni, aby tam zůstal,“

Vydechl úlevou a vtom slyšel, jak Meena klouže po stezce. Když zvuky ustaly a on slyšel její oddychování, řekl:

„Budeš muset jít přes mě. Jdi rychle!“

„Ten Yorky!“ vykřikla takřka s pláčem. „Ten blázen bláznivá! Já myslela, že vystřelíte první. Proč jste nevystřelil? Proč? Dyť vás moh klidně zabít. Ale já mu dám!“

Bony ucítil, jak se mu jedno prkýnko přimáčklo na kříž a špička druhého zaryla do krku, když šla Meena přes něj; pak získala zpátky rovnováhu, zastavila se a ohlédla se po něm.

„Jsem v pořádku, Meeno,“ uvědomil ji. „Jen běž a uklidni Yorkyho. Zmocni se jeho pušky, jestli budeš moct, ale nesnaž se mu ji vyrvat násilím!“

Vydala se poslušně po stezce a Bony držel dál mušku dva centimetry nad ústím Yorkyho pušky. Ústí se ani nezachvělo, což Bonyho zpravilo o tom, že míří na něho, nikoliv na Meenu.

Přestože byl soustředěný na Yorkyho, viděl, jak Linda rozčileně poskakuje a jak se Meena pomalu blíží k písečnému náspu. Slyšel,

jak dítě vykřiklo radostí, a slyšel i Meeniny rychlé otázky a rozkaz, aby Yorky zamířil puškou jinam. Pak už stála na úzkém tvrdém pruhu kůry, jež dělila písečný násep od bahna, a držela dítě v náručí. Linda se za chvíli nato rozběhla k Yorkymu a Meena si zouvala střevíce do bahna. Yorky zřejmě vydal nějaký rozkaz, protože Linda zavolala:

„Hej, pane! Pojďte sem! Yorky nebude střílet!“

Bony přešel v napjatém očekávání na pevnou zem. Když klouzal směrem k ní, měl dojem, že za dunou šplouchá nějaká voda a že se bahno táhne tak daleko, že přechází v modravou temnotu. Meena s Lindou mu přišly naproti a nedaleko stál muž, který se nevesele zasmál a řekl:

„Lindo! Vem tomu chlapovi pušku!“

Holčičiny hnědé oči se upřely na Bonyho a Linda natáhla ruce. Bony se usmál.

„Děkuju ti, Lindo. Chtěl bych si stáhnout ty dlouhý prkýnka. Namouduši, že budu rád, až se jich zbavím.“

„Dones mi tu pušku, Lindo,“ poručil Yorky z úkrytu a Meena namítla ostře:

„Nech toho, Yorky. Nejseš ve filmu.“

„Je mi všecko jedno,“ zavrčel Yorky, ale Meena odpověděla:

„Však ti nebude, až se ti dostanu na kobylku. Miř tou puškou někam jinam. Nepřišli jsme tě zastřelit. Jsi v pořádku, Linduško? Tenhle Yorky! Jen počkej, až si to s ním vyřídí Sára.“

Yorky stál u kraje písečného náspu, malý, scvrklý, od sluníčka do černa opálený muž v pracovních kalhotách a v košili, která už byla tolikrát praná, že už skoro ani nebyla. Prošedivělé vlasy měl příliš dlouhé a konečky šedivých knírů mu visely až ke špičce brady. Oči měl světle modré, malé, zarudlé. Jeho vinčestrovka stále ještě mířila na Bonyho.

Vrcholem toho dne, plného překvapení, byl rozdíl mezi pronásledovaným a pronásledujícími. Jak Yorky, tak děvčátko byli

čistí a upravení. Yorky se určitě ten den ráno holil. Bony se nemohl ubránit, aby nekoukl z nich na sebe a na Meenu a pak zpátky na Lindu. Zasmál se:

„Lindo, kdo je špinavější? Já nebo Meena?“

„Vy, když jste se válel tam v bahně,“ odpověděla Linda přísně. „Ale my máme svoje jezírko, víte. Můžeme se koupat, kdy se nám zachce, viď, Yorky?“

„No to můžeme,“ přisvědčil Yorky a dalším překvapením bylo, když tak trochu ublíženě dodal: „Takhle nás tady přepadnout. Jak mám vědět, jestli jste nepřišel proto, abyste mě zastřelil? A kdo vůbec jste? Pro mě jste ouplně cizí člověk.“

„Na mě tak moc nezáleží,“ odvětil Bony. „Ale Linda mluvila o nějakém jezírku a to znamená, že je tady voda. Měli jsme strašně malé příděly. Kde je to jezírko!“

„Támhle!“ vykřikla Linda. „Já vás tam zavedu. Pojďte.“

Sledovali očima její natažený prst, až uviděli ocelový záblesk vody, která se zdála jenom na krok od nich. A Bony s Meenou, kterou táhla nedočkavá Linda, slyšeli, jak Yorky říká:

„Koukej, Lindo, tys tam už byla celý dvě hodiny. Tak tam už nechoď nebo se eště naposled nastydneš.“

Byla tam voda, vábná, lákavá a teď v tom hlubokém soumraku bez hranic. Linda vykřikla. Meena vykřikla. Bony vykřikl. Meena sešla po písečném náspu k okraji tvrdé země, vkročila do vody, a když zjistila, že je dno tvrdé, odvážila se dál, a když jí voda sahala až do pasu, začala cákat. Bony ji následoval. Za nimi proti růžové obloze se zapadajícím sluncem se odrážely siluety děvčátka i muže.

Voda uprostřed Eyrova jezera! Voda takřka uprostřed pouště na konci léta bez deště. Čistá a svěží voda a jsou jí zřejmě celé kilometry, které odpočívají, chladné a lahodné, pod slavnostně vážnými hvězdami a planoucími meteory.

Když Meena vylezla a netrpělivá Linda jí přišla naproti, byla Meena ještě krásnější než jindy, ale Bony, na sobě ještě pořád košili

a kalhoty, vypadal jako kočka, která se málem utopila. Stáhl si košili a vyždímal ji, šťastný, že už není od bláta, a pak přišlo po všech překvapeních toho dne překvapení další v podobě Yorkyho slov:

„Měli byste se jít napít čaje.“

Pozvání se nesrovnávalo s Yorkyho nepřátelským postojem. Couvl a gestem jim naznačil, aby vylezli na písečný násep. Linda je vedla k mělkému žlebu, kde hořel před temným vchodem do přístřešku z trávy malý ohýnek. Vedle žhnoucích uhlíků stála konvice a poblíž ní místo šálků plechovky od ovoce, z nichž jedna byla plná cukru.

Linda se rozběhla do přístřešku a. vyběhla ven s ručníkem, který podala Meeně, jež se rychle utřela a předala ho Bonymu. Z krátkých kalhot i z dlouhých kalhot začala u ohně stoupat pára a Linda zkušeně nalila do dvou plechovek čaj a vrátila se do přístřešku, odkud tentokrát přinesla hezký šálek s talířkem.

Bony přehazoval horkou plechovku z ruky do ruky, obrácený zády k ohni a obličejem k Yorkymu, sedícímu na zemi několik metrů od něho, vinčestrovku ještě pořád umíněně připravenou k výstřelu.

„Tak mi odpovíte?“ zeptal se Yorky znova ublíženým hlasem. „Vtrhnete si do mýho tábořiště bez dovolení. Neřeknete, kdo jste. Proč?“

„Promiňte,“ odpověděl Bony, „jsem zvyklý otázky klást, a tak mě otravuje na ně odpovídat. Poslyšte, co vám řeknu.“ Do chladného nezvýšeného hlasu se vloudila autořitativnost. „Jsem detektivní inspektor Napoleon Bonaparte z Queenslandu a dostal jsem za úkol zjistit, kde je Linda Bellová, a zatknout muže, který má na svědomí jeden násilný čin. Lindu Bellovou jsem našel, ale ještě musím zajistit toho vraha jisté osoby, jak víte. Dejme tomu, že mi zodpovíte jednu otázku vy? Řekněte mi, proč jste zmizel z Mount Edenu a odvedl s sebou Lindu?“

Yorky se posunoval blíž, až byl necelý metr od Bonyho. Puškou mu ještě pořád mířil na prsa. V očích, zúžených podezřením, mu žhnul odraz ohně.

„Co kdybyste nejdřív řekl vy mně, nač tím narážíte?“

„Na to vám odpovím, Yorky, návrhem, abychom nechali rozmluvu o vážných věcech, až tady ta ospalá hlavička odejde spát.“

„To mi nestačí,“ zavrčel Yorky, ale vtom se do toho ostře vložila Meena.

„Ne, takhle by to nešlo, Yorky. Tys řekl Lindě všechno, co se stalo?“

„Ne, ještě ne.“

„Tak buď zticha a dej dolů tu pušku. Máme strašnej hlad. Kde máme svoje věci, Lindo? V pytli jsou určitě konzervy.“

Zmizely směrem k „pobřeží“ a Bony, nepřestávaje postrkovat klacíky do ohně, řekl:

„Nevěřím, že jste zastřelil paní Bellovou.“

„Ale všecky ostatní tomu zřejmě věřej,“ odpověděli Yorky.

„Já ne.“

„Vy ne! A vy víte, kdo to udělal?“

„Myslím, že hádám správně. Kdybyste ji byl zastřelil, tak už jsem vám dávno nasadil želízka. Ale jen klid, člověče, klid! Už se vracejí. Budeme mluvit o něčem jiném. Víte, že do Eyrova jezera tečou záplavy?“

„Tak? A je to zlý?“

Yorky seděl v kruhu ohně, pušku položenou vedle sebe. Ještě pořád byl nedůvěřivý a takřka kradmo si začal krájet smotek tabáku.

„Jsou dole na Cooperově řece a na řekách na severu.“

„Vy jste viděl cestou sem vodu?“

„Ne. Ale zrcadlila se na obloze. Musel jste to vidět.“

„Mám dojem, že ne.“ Yorky pozoroval, jak Meena otevírá konzervy. Linda se objevila tentokrát s dvěma velkými pannami.

Jedna byla podobná Karamádovi Yorkymu, druhá Meeně. Začala jim zpívat.

„Viděli jsme podivné věci," pokračoval Bony. „Ta veliká kaluž měkkého bahna pracuje. Možná že to dělá tlak vody, co se pod ní hromadí. Viděl jste to?"

„Nebyl jsem tam od tý doby, co jsme sem přišli. A to bylo bahno úplně v klidu. To jsou zřejmě záplavy," přisvědčil Yorky. „Musíme se hned po rozednění přesunout s táborem jinam."

„Ale kam, Yorky?"

„Kam jinam než na břeh." Nastalo ticho, podmalovávané jenom Lindiným prozpěvováním.

„Existuje nějaká jiná cesta na břeh?" zeptal se Bony.

„Jo, stezka, po který chodím ke starý chatrči u plotu na jižním konci Mount Edenu. Je mnohem kratší. Byl jsem tam dvakrát pro proviant."

„Nejmíň jednou jste byl zřejmě na stanici, pro ty panenky?" vyzvídal Bony.

„Ne. Ty mi přines ze stanice jeden můj přítel."

„Přítel!" opakovala Meena jako ozvěna. „Kterej přítel?"

„Přestaň se vyptávat," zakňučel Yorky. „Prostě přítel, no!"

„A vy jste se s tím přítelem sešel nebo vám je nechal v chatrči?" vyzvídal dál Bony.

„Nechal je v chatrči."

„A ten přítel vám tam nechal vzkaz, že se do Eyrova jezera vlívá voda?"

„Ne, na to zřejmě zapomněl."

„Zřejmě zapomněl! Přece věděl, že vás voda odřízne, že umřete hlady nebo se utopíte, až se budete pokoušet dostat na břeh, ne?"

„No, to asi věděl," připustil Yorky. „Jenže…"

„Ale to vám vzkázat zapomněl. To je mi pěkný přítel, Yorky."

„Zatraceně pěknej, jen co je pravda," dobírala si ho Meena a Linda řekla přísně:

„Klít se nemá, Meeno.“

„Zřejmě na to zapomněl,“ ujišťoval je tvrdošíjně Yorky. „A vůbec, ráno se musíme stěhovat, Lindo, tak abys koukala jít spát. Zejtra máme před sebou řáckej kus cesty.“

„Ale vždyť jsi mi ještě nevypravoval pohádku,“ bouřila se Linda. „Vždycky mi před spaním vypravuješ.“

„Já vím, ale dneska to nejde. Jsem strašlivě ospalej a unavenej.“

„Já ti budu povídat,“ přihlásila se Meena. „Pojď mi ukázat, jaký to máte uvnitř v domečku. Pojď!“

Linda vzala panenky pod paži a sebrala šálek a talířek. Způsobně popřála dobré noci Bonymu, objala Yorkyho a řekla, že už by měl jít taky spát. Bony pozoroval se zvýšeným zájmem toho nenápadného mužíčka, který unesl dítě a staral se o ně v těch nejistých podmínkách nanejvýš dobře. Přístřešek, vyrobený z trávy a s kostrou z naplaveného dříví, skryl děvčátko i Meenu a Yorky po chvíli řekl:

„Je to pravda, že si nemyslíte, že jsem paní Bellovou zastřelil já?“

„A zastřelil jste ji snad?“ opáčil Bony a Yorky si povzdychl jako člověk, který už dlouho nemůže pochopit něco, co ho trápí.

„Byl jsem sťatej, z šéfovy whisky. Moc si na to nevzpomínám, ale zřejmě jsem ji zastřelil. Bylo to všecko nějak zmatený. Ale vy jste říkal, že vás napadá něco jinýho. Kdo teda myslíte?“

„Nejsem si tím ještě docela jist,“ odpověděl Bony úsečně, „ale podle mě to udělal ten váš přítel.“

U obyvatel tohoto divokého kraje se často stává, že se ze zvyku probudí, když se na obloze objeví první známky nastávajícího dne. K takovým obyvatelům buše patřil i Yorky, který se zvedl z lůžka z písku a přihodil dřevo na uhlíky táborového ohýnku, jež byly ještě žhavé. V plameni, který vyšlehl, uviděl prázdnou konvici, a tak se vydal pro vodu. Když se vrátil, našel v táboře Bonyho, jak si čistí sevidžku, a zatímco čekal, až se začne vařit voda, pozoroval, jak se Bony zabývá svou rychlopalnou zbraní; žádný z nich nepromluvil ani neudělal jediný pohyb, jenž by ten úkon přerušil.

Hodil do vařící vody hrst čaje, sundal klacíkem konvici, ukrojil si kousek tabáku a čekal, až čajové lístky klesnou ke dnu. A tak začal den naprosto normálně.

Bony si vyčistil pušku, opřel ji opatrně o svůj vak a ode- šel se bezstarostně umýt k Lindině jezírku. U jezírka se k němu přidaly Meena s Lindou a pak se všichni společně vrátili. Bonyho puška stála dosud opřená o vak. Yorky se jí ani nedotkl. Kouřil svou první dýmku po ránu a šoural se k vodě. Bony se dooblékl tak, že si prostě natáhl starý kabát přes košili, která už byla suchá.

Před východem slunce byli uchystaní na cestu a do té doby si Bony prohlédl bezprostřední okolí a zjistil, že písčina, porostlá srhou, je sotva sto metrů široká a že se — tu zužujíc, tu se rozšiřujíc — táhne k severu a k jihu, kam až oko dohlédne. „Lindino“ jezírko, obklopené pískem, měřilo asi tak půl hektaru a bylo zřejmě napájeno prameny.

Vyšli z měkkého písku k úzkému břehu, odkud Yorky zamířil s výpravou na jih. Za hodinu, kdy zastavil, aby si odpočinuli, šli stále ještě po břehu, kde byl z jedné strany písečný násep a z druhé bahno. Tady, kde už se dostali velký kus za bývalé tábořiště, bylo plno králíků a už viděli i dva dingy.

„Jak dlouho ještě půjdeme takhle pohodlně?“ zeptal se Bony.

„Asi tak ještě dvanáct kilometrů,“ odpověděl Yorky, „skoro pořád směrem ke břehu, protože tahle písčina se točí jako bumerang. Takže nám zbývá jenom asi tak osmnáct kilometrů po bahně. Na konci tý písčiny je voda, ale jiná než v Lindině jezírku. Pak už není voda nikde, dokud se nedostaneme k chatrči. Jak se ti jde, Lindo?“

„Krásně, Yorky,“ odpovědělo dítě nejistě.

„Asi tě budu muset kus nýst. Tady na tom tvrdým břehu to bude lehčí než pak na tom bahně. Capeš sice hezky, Linduško, ale máš trošku krátký nožičky a ty Kurdajčovy střevíce ti překážej.“

Holčička měla střevíce, které jí vyrobil Charlie, zavěšené kolem krku na kožených řemínčích. Byly z kůry stromu a měly tvar lodi či pantofle, a měly zahnuté špičky. Lindě byly příliš velké, ledaže si je navlékla na své normální střevíčky, a po pravdě řečeno nebyly určeny k tomu, aby je nosila jinak než při hraní. Oba střevíce zdobily hned za zvednutou přídí žluté hřebínky bílého papouška kakadu. Po stranách obou střevíčků vyřezal Charlie domorodé ornamenty a ke zvýšeným okrajům přilepil stromečkovitá pírka emu. Botičky na hraní pro malé děvčátko.

„Budu rád, už už půjdu po bahně,“ poznamenal Bony. „Ten váš přítel by se mohl rozhodnout jít nám naproti a mohl by na nás klidně čekat za nějakým chomáčem trávy.“

„Kdo je ten tvůj přítel, Yorky?“ zeptala se Meena. „Proč mi to pořád nechceš říct?“ Ohlédla se dozadu na Bonyho a zpozorovala, že má obavami trošku stažené obočí, a tak pokračovala: „Jen počkej! Však to z tebe Sára dostane. Říkáš, že tys to neudělal. Bony taky říká, žes to ty neudělal. A Bony tvrdí, že to udělal ten tvůj přítel. Jen počkej, až se sejdeme se Sárou, Yorky! Ta ti rozváže jazyk jedna dvě.“

„Povídám vám pořád, že to ten chlap neudělal,“ vybuchl Yorky. „Je to ve všech směrech ohromně slušnej chlap, jedinej, komu můžu

důvěřovat. A neřeknu nic, dokud mu nebudem stát tváří v tvář. Pak se uvidí. Nejsem člověk, kterej pomlouvá přítele za jeho zádama.“

„Jak myslíte!“ vykřikl netrpělivě Bony, který strávil předešlou noc hodinu tím, že se s ním bavil o této otázce. „Ale nebudeme zbytečně riskovat. Půjdu veliký kus napřed, a jestliže na nás čeká, pokusím se ho vyplašit z úkrytu. Vaše chování je hrozně zpozdilé, i když není tak životně důležité, abych v téhle chvíli znal jméno vašeho přítele. A vaši spolupráci taky nepotřebuju.

Než jsem odešel ze stanice, Yorky, tak jsem oznámil vysílačkou, že mám v úmyslu se sem za vámi vydat. Touhle dobou hlídkují kolem jezera lidi, kteří čekají, až se přiblížíme ke břehu. Nedělal jsem žádné tajnosti z toho, že dokážeme přejít bahno po stezce dingů. A rozhlásil jsem, že nevěřím, že jste tu vraždu spáchal vy.

Takhle vypadala zhruba situace, když jsem odcházel ze stanice. Viník předpokládal, že vás odříznou záplavy a že jemu tedy nebude hrozit nebezpečí. Teď když ví, že mu nebezpečí v důsledku toho, že spáchal zločin, hrozí, je nanejvýš pravděpodobné, že se nám pokusí zabránit v návratu. A kde je k tomu vhodnější místo než někde podél tohohle písečného náspu? Může jednoho z nás zastřelit a zkusit štěstí v souboji s tím druhým. To je pořád lepší než jistý kriminál. Zná ten váš přítel tuhle kratší cestu k pobřeží?“

Yorky se díval upřeně na své vysoké boty, ale teď upřel pohled na Bonyho.

„To jste udělal schválně, že jste toho vraha vytáhl sem?“

„Ano,“ odpověděl Bony. „Tahle puška má delší dostřel než vinčestrovka. Právě proto jsem mu dal příležitost, aby si to s námi přišel rozdat sem, a taky proto, že jsem si říkal, že mi pomůžete. Ale když nechcete, tak budu muset jít riskovat, že mě složí dřív, než zjistím, kde je.“

„Povídal jste, že se dohadujete, kdo má tu vraždu na svědomí,“ namítl Yorky. Oči měl malé a tvrdé. „Proč jste ho nezatkl, než jste se vydal na cestu?“

„Od dohadů k důkazům je dlouhá cesta.“

Yorky upřel znova pohled na své boty. Meena mlčky přihlížela. Unavená Linda se k ní choulila a tenhle nepochopitelný rozhovor v ní vzbuzoval strach. Yorky se zničehonic postavil, a aniž k nim zvedl oči, pravil:

„Nahučel jste toho do mě pořádně, ale budu se držet svýho. Třeba bych se zachoval ke kamarádovi jako krysa. My dva pudeme napřed před Meenou a před Lindou. Tak to bude pro oba stejný riziko. Vy zastupujete zákony. Ale zákony nezákony. Jestli někdo sáhne na Meenu nebo na tu malou, tak začnu střílet a nepřestanu. Musíme se dostat z tohohle zatrachtilýho jezera, a to hezky rychle. Už se začíná zvedat. Už je to vidět.“

Zahleděli se přes bahno, ale zprvu neviděli nic neobvyklého. „To myslíte ten pohybující se pruh zrcadlení, že?“ zeptal se Bony.

„No, ještě nikdy jsem to neviděl, ale domorodci pro to mají jméno. Je to taková nízká vyboulina a slunce se na jednom jejím svahu třpytí jako na mořský vlně. Vykládal mi o tom starej Canute. Voda se pořád hrne do bahna, a místo aby tekla po povrchu, tryská odspodu.“

Yorky se obrátil k děvčatům.

„Hoďte na zem všechny svoje rance. My vám je s inspektorem ponesem. Vemte ty boty, inspektore. Já ponesu vaky s vodou. To ostatní zahoďte. Meeno, ty chvíli počkej. Dej nám takovej kilometr náskok a pak se vydej za náma.“

„Tak jo. S náma si nemusíte dělat hlavu.“

„Moje panenky!“ vykřikla Linda. „Meenu s Yorkym tady nenechám.“

„My ti je ponesem, Lindo,“ chlácholila ji Meena.

„Držte se pobřeží,“ nařídil jim Bony. „Kdybyste slyšely výstřely, tak se přikrčte k písečnému náspu.“

Oba muži nechali mezi sebou rozestup a pokračovali v chůzi podél náspu, zbraně připravené k okamžité akci. Přes trávu a větrem ztvarované kopce písku měli rozhled do dálky několika kilometrů, ale viděli ani ne na padesát metrů před sebe do trávy nebo k nejbližšímu kopečku. Nebylo to nepodobné lovu na křepelky, ale předpokládaná akce se rozhodně opírala o zcela jiné okolnosti.

Dobrý generál se vmyslí do uvažování protivníka a právě o to se pokoušel Bony. Bylo nepravděpodobné, že by vrah paní Bellové odložili svůj první výstřel o jediný okamžik, jakmile bude vzdálenost mezi ním a jimi menší než dvě stě metrů. Kdo číhá v úkrytu, má rozhodně větší pravděpodobnost složit jednoho nebo druhého ze svých protivníků, kterým nezbývá než se dostat co nejrychleji z jezera. Jestliže ho oba přejdou, než vystřelí, pak běda jim.

Naštěstí bylo klidné ráno a tuhá stébla srhy stála nehybně. Určitou výhodu jim poskytovali orli, králíci a čtyři vrány, jež je sledovaly od tábořiště. Vrány je často přeletěly a jistě by se začaly chovat divně, kdyby před sebou najednou uviděly muže nataženého na zemi. Pozorovat je bylo snadnější než pozorovat orly, kteří se vznášeli Ve velikých výškách.

Minula hodina. Yorky vrhal neustále pohledy na Bonyho a snažil se držet v jedné rovině s ním. Slunce stoupalo k zenitu a bylo nesnesitelné vedro. Bony si vzpomněl na Lindu a zaváhal, nemají-li se zastavit. Když se ohlédl, viděl nad okrajem náspu horní část Meenina těla a hlavičku děvčátka. Udržovaly si pořád stejný odstup. Zavolal na Yorkyho:

„Nechme na břehu jeden vak s vodou pro Meenu a pro Lindu.“

Yorky přikývl a pochod pokračoval; oba kličkovali podél malých výběžků, oba byli neustále ve střehu, aby se mohli kdykoliv

krýt. Yorky kromě toho pozoroval ptáky, a když se násep rozšířil, postupoval souběžně s Bonym.

Hodinu před polednem se Bonymu zdálo, že vidí konec písčiny, odhadoval, že tam je nejspíš ten, který na ně číhá, když vtom se těsně před Yorkym objevil na vrcholku jednoho písečného pahrbku dingo barvy ryzího zlata, který je uviděl a klusal pryč; za ním běžela čtyři takřka dospělá štěňata. Bony si povzdychl úlevou.

Dospěl k přesvědčení, že se Meena s Lindou nezastavily u vaku s vodou, aby se najedly a nechaly tam zbytky, protože vrány, sledující neustále oba muže, přelétly a zamířily za psy. Konec náspu, který už bylo zřetelně vidět, byl asi tak půl kilometru od nich, když k němu doletěly ty čtyři vrány, zamířily kolmo vzhůru, jako by je vymrštil podzemní výbuch, a začaly kroužit ve výšce jako černé vločky. Jejich krákání se doneslo k oběma mužům a ti hned věděli co a jak.

„To je určitě on," vykřikl Yorky a otočil se k Bonymu. „Pudeme dál, jako jsme to dělali v tý zatracený válce?"

„Jo," přisvědčil Bony. „Můžeme se držet každý jednoho břehu, abychom se kryli každý na jiném místě. A teď pokud jde o kázeň. I když na to nevypadám, jsem zástupce zákona. I když na to nevypadáte, jste australský občan. Naším úkolem je dostat toho chlapa živého; mrtvý by vám nebyl moc platný. A tak dokud k tomu nebudete opravdu nucen, nestřílejte tak, abyste ho zabil."

„V pořádku."

„Tak zpátky ke břehu," vykřikl Bony takřka vesele.

Tam měli za písečným náspem asi půl metru vysoký kryt, a přitom mohli sledovat postup toho druhého. Vrány kroužily nad koncem písečného náspu; jejich nedůvěru prohluboval předmět, natažený na zemi, a jejich chování bylo příčinou, že ti dva orli, kteří vyletovali v obrovských kruzích, aniž takřka zamávali křídly, se snesli níž.

V této chvíli nepřítel poznal, že je prozrazen, a odvaha, pokud mu nějaká zbývala, byla ta tam. Šli po něm dva muži, kteří by se mu bývali mohli dostat na mušku. Viděl a slyšel ty zatracené vrány, které ho oběma mužům, z nichž jeden měl pověst nejlepšího střelce tohoto divokého kraje, prozradily.

Rychle si připnul prkýnka na nohy a klouzal po psí stezce, sledován pohledy vyplašené fenky a jejích zvědavých štěňat. Bonymu a Yorkymu, kteří docházeli ke konci písečného náspu, sevřeného jako krabí klepeto kolem malé plošky lesknoucí se vody, v zrcadlícím vzduchu připadalo, že ten muž jde na chůdách.

Zklamaní orli se vznesli do chladnějších výšek. Vrány to s konečnou platností omrzelo. Bony se posadil a vytáhl tabák a papírky.

„Je to ten váš přítel?“ zeptal se.

„Jak to mám vědět?“ odpověděl Yorky. „S vaší puškou bych ho dokázal složit. Má větší dostřel než moje. Pro mě ten mizera nic neznamená, ať je to kdo je to.“

„Naopak, ten pro vás znamená moc a moc,“ trval mírně na svém Bony.

„Máme ho ještě pořád na dostřel. Byl by jednoho z nás dostal, a až by pak dostal i toho druhýho, tak by zabil Meenu a Lindu. Dejte sem tu sevidžku.“

Vinčestrovka mířila Bonymu na prsa a Bony položil ledabyle sevidžku na opačnou stranu, než byl Yorky.

„Meena s Lindou by viděly, že jste mě zastřelil,“ vysvětloval Bony. „Tím byste si nepomohl, Yorky. Radši si nacpěte fajfku. Já vím, jak člověku je, když ho zradil někdo, komu věřil. Kdo je to?“

Yorky zavrtěl hlavou a řekl umíněně:

„Vy jste policajt. Přeci nemůžu udávat lidi poldům.“

/25/ PŘIPÍCHNUTÝ JAKO MOTÝL

Když si — hlavně kvůli Lindě — skoro hodinu odpočinuli, zamířil Bony s výpravou k bahnu, kde stezku jasně vyznačovaly otisky prkýnek, jež měl na nohou ten, kdo na něj číhal v úkrytu a kdo ustupoval. To už byla jedna hodina a Bony poukázal na to, že by bylo moudré dojít před pátou na souš, protože pak by je slunce, sklánějící se k západu, oslepovalo, nikoliv však muže, jenž se možná rozhodl vybojovat s nimi bitvu z úkrytu za některou písečnou dunou.

Linda byla celá uondaná, ale než začala fňukat, ušla tři kilometry. Pak Yorky předvedl, že malí lidé jsou fyzicky často zdatnější než velcí. Předal pušku Meeně, vzal Lindu na ramena a nesl ji, jako by nevážila o nic víc než jeho zbraň. Bylo neobyčejně parné odpoledne, vítr vůbec nefoukal, okolní zrcadlení oslepovalo oči a na střelbu nebylo vidět dál než na osmdesát metrů.

Bony trval na tom, že půjde dvě stě metrů před Yorkym a před oběma děvčaty, a neustále se díval pátravým pohledem kupředu, protože mu dělalo starosti, jak čas ubíhá a slunce ho staví do čím dál větší nevýhody. Vrány odmítly výpravu doprovázet, bezpochyby daly přednost stínu v třicet centimetrů vysoké trávě, a rozhlížet se po obloze po orlech by představovalo pro oči zalité potem strašlivou trýzeň. Všude kolem nich a nad nimi bylo jenom bezbarvé světlo.

Když došel Bony k místu, kde byla půda tvrdá, počkal na Yorkyho a na Meenu, a když se konečně objevili, vypadali nejdříve jako stěžně s chocholem a pak jako lidé, kteří jdou na chůdách. Teprve když byli od něho jenom pár metrů, začali vypadat jako normální lidé. Yorky ještě pořád nesl Lindu, a jak ji stavěl na zem, upadl na kolena a natáhl se. Otřel si potem zalitý obličej holým předloktím.

Meena mu začala lít na hlavu vodu, ale on jí poručil, aby toho nechala, protože mají k souši ještě takových deset kilometrů. Pak se všichni nepatrně napili a muži si trochu zakouřili; to strašlivé vedro přímých paprsků vesmírného slunce na mě dotíralo rovnoměrně ze všech stran.

Na to, aby namočil ručník a chránil jím Lindě hlavu, Yorky vodu obětoval.

„Tak ti bude líp, kočičko," řekl jí něžně. „Už to není daleko, a až dojdeme do chatrče, tak se budeme navzájem polejvat kyblíkama vody." Bonymu řekl: „O malinkej kousek dál je další psí odpočívadlo. Není velký a leží jenom pár kilometrů od břehu. Tam bude chlap zas čekat. Pak bude on mezi dunama na pobřeží a my budeme na otevřeným prostranství. A pak ta legrace začne. Bude mít slunce v zádech, a tak bude určovat, co se bude dít."

„Třeba ne," namítl Bony. „Půjdu napřed. Dejte mi čas. Počkám na tom psím odpočívadle, když tam nebude."

Yorkyho bloumající oči se zaostřily na Bonyho. Měl je celé zanícené a vypadaly jako acháty, zasazené do hovězího.

„Zapomeňte, že jste polda. Pamatujte, že máte sevidžku, která má větší dostřel než vinčestrovka, a pamatujte, že se musíme dostat z toho prašivýho bahna, dřív než se v něm utopíme. Není čas hrát si na nějaký zákony a na šlechetný policajty."

„Správně, Yorky," usmál se Bony pochmurně. „Od téhle chvíle je pánem situace ta voda pod bahnem. Počkám u příštího odpočívadla."

Muž, žena i dítě pozorovali, jak zrcadlení dává vzdalujícímu se Bonymu groteskní tvar, a Meena řekla hněvivě:

„To jsi neměl říkat. Do tyhle kaše jsi nás dostal ty a on ví, co dělá, i bez tvejch rad."

„Musel jsem ho trochu zcvaknout," odsekl Yorky a podíval se na dceru plamenným pohledem. „Já se o sebe dovedu postarat. Ale máme tady naši malou Lindušku. Tak se zvedáme a jdem."

Horko nepolevovalo a Bony se zármutkem zjišťoval, že se mu mírně točí hlava. Říkal si, že jde možná trochu moc rychle, a tak zvolnil poněkud krok, aby se vzpamatoval. Za několik minut se mu to podařilo, ale za několik okamžiků se mu hlava zatočila znova, takže málem upadl.

Právě v té chvíli ho spatřil, ten pomalý pohyb bahnité vody. Zachycovala vpředu víc světla než na vrcholku a vzadu a přinášela předzvěst katastrofy. Za půl hodiny se pokusila zvrátit rovnováhu další vlna bahna a brzy nato zabzučela vosa a on uslyšel výstřel. Vrhl se na zem do bláta; jeho oči vykukovaly přes hledí pušky.

„Měls pravdu,Yorky. Není čas chovat se jako šlechetný policajt," řekl si. „Kéž bych zahlídl toho vrahouna, abych to mohl dotvrdit."

To zatracené světlo bylo v úrovni bahna mnohem horší. Bony nerozpoznal, kde se bahnitý horizont stýká s jiskřivým ovzduším. Znova kolem něho přelítla vosa a znova třeskl hlasitý výstřel. Bony zamířil po zvuku, vypálil a zdálo se mu, že výstřel jeho pušky ho úplně ohlušil. Bylo to horší, než nevidět pro mlhu. Podráždění vystřídal tichý vztek, který strhl slupku, takže zůstal jenom člověk, který přestal být šlechetným policistou.

V tomto člověku dvou ras vyrostl pocit, kterému Bony zřídkakdy dovolil vyplout na povrch. Bylo to jako studený oheň, jenž plál hluboko za jeho očima, a Bony proklínal to oslepující slunce a to zatracené zrcadlení. Je tu jako připíchnutý motýl a pro něj a pro ty za ním to znamená zdržení, jež může rozhodnout, zda je pohltí či nepohltí bahno.

Á! Teď se něco pohnulo, nějaká postava, kterou není možno rozpoznat. Rychle narostla do obludných rozměrů a pak se zase rychle zmenšovala, až zmizela. Ostřelovač ustupuje.

Bony chtěl vyskočit, ale střevíce do bahna ho vrátily realitě. Chtěl utíkat, ale prkýnka mu v tom znovu zabránila. Přikrčený Bony

spěchal za střelcem s hrůzným pocitem, že má olověné nohy, jako se to stává ve snu.

Dostal se k odpočívadlu dingů, kde si předtím ostřelovač odkryl své poslední přepadení, a místo co by počkal na ostatní, spěchal dál, rozhodnut odhalit nepřítele, než se stačí schovat za pobřežními dunami. Ale jak daleko je ještě k té vytoužené souši, k té čisté krásné zemi? Jak daleko se ještě táhne to špinavé bahno? Co to říkal Yorky? Ach, ano, tři kilometry. To je ještě daleko, a přitom zase ne tak daleko, čeká-li člověka čistý červený písek a chatrč, kde je voda.

Za hodinu uviděl červený písek, zvedající se ve velkých vlnách, podobných červené mlze, která zůstane zničehonic viset ve vzduchu, veliké červené útesy z písku, rýhované a zvrásněné stínovitými nánosy grafitového prášku. Viděl nezkresleně i muže, pádícího od bahna vzhůru na břeh. Neztrácel čas zalehnutím, zamířil a vypálil. Uslyšel sám sebe vykřiknout, neboť utíkající postava se zakymácela. A uslyšel sám sebe zaklít, neboť utíkající postava se vzchopila a utíkala dál mezi dvěma útesy z červené mlhy.

A už ležel zase v bahně a usilovně se snažil zklidnit dech i nervy. Pokoušel se přitisknout k bahnu ještě víc, protože věděl, že si jeho protivník vybírá chladnokrevně úkryt, z něhož by dokázal postřílet celý pluk. Jak je daleko od břehu? V té chvějivé bezbarvé záři se nedala odhadnout vzdálenost.

Jeho puška měla přesný dostřel do tři sta padesáti metrů. Teď nemohl dělat nic než čekat a doufat, že uvidí vyšlehnout plamen dřív, než uslyší tu vosu, a tak zjistí protivníkovo postavení. Což je opravdu zoufalá naděje, když slunce svítí člověku přímo do očí a je nad vrcholky nízkých dun sotva na pět dlaní.

Bony přemýšlel, jakou pozici by měl zajmout, aby nebyl na dostřel vinčestrovce a přitom měl v dostřelu vlastní pušky duny; vtom se ozval po jeho levici zvuk, jako když vyletí zátka, a po něm následoval asi tak za dvě vteřiny výstřel. Otočit se a ustoupit tak, jak

to vyžadovalo bahno a jeho ne- ohrabané nohy, znamenalo koledovat si o kulku do zad od člověka, který vidí jasně, protože má slunce v zádech.

Další kulka dopadla do bahna několik metrů před Bonyho. Bony uviděl drobnou pršku bláta, které při výstřelu vystříklo, a našel útěchu v očividné skutečnosti, že střelec nevidí, kam kulka dopadla, a nemůže tedy svou chybu napravit, protože se při dopadu nezvedl prach. Další střela mu prozradila, že je střelec přímo před ním a že je pravděpodobně schovaný v nízké prohlubni mezi dvěma pahrbky.

Ke svému obrovskému údivu byl svědkem toho, že při-nejmenším šedesát metrů napravo od toho místa se zvedla tmavá postava; byl to muž, který mával něčím bílým. Pak v třpytivém světelném oparu uviděl, jak ten muž jde přikrčený podél úpatí dun a míří k místu, kde asi číhá muž s puškou. Bony tam zamířil a vypálil a odměnou mu byla miniaturní lavina písku, která porušila průčelní stranu duny.

Teď se na hřebenu mezi dunami něco nezřetelně pohnulo a pak se udály dvě věci. Po Bonyho levici plácla do bahna kulka a muž u úpatí duny se dal do běhu, ještě pořád přikrčený, směrem k místu, kde je zřejmé střelec. Plížil se za mužem s puškou a snažil se získávat metry ve chvílích, kdy — jak věděl — se střelec soustřeďoval na střelbu.

Pašák! Bony mu pomáhal dál tím, že tu a tam zaujal veškerou střelcovu pozornost. Ten, co se plížil ke střelci, se dostal do stínu a zmizel v něm. Do bahna půl metru před ústím Bonyho pušky se zaryla další střela a Bony si uvědomil, že se naštěstí kulky od bahna neodrážejí. Pak uviděl, že nahoře na písčitém hřebenu mnohem blíž ke střelci znova někdo zamával bílou látkou, a pokusil se vyrýt do hřebenu brázdu.

Minuty míjely. Slunce klesalo čím dál níž a oslepovalo Bonyho čím dál dokonaleji. Teď už viděl jenom tehdy, když si zastínil oči.

Krátce nato nepomáhalo už ani to. Okamžiky, kdy tam ležel úplně bezmocně, zatímco slunce zapadalo za písčitým hřebenem, mu připadaly jako věčnost. Teď se vzdálená souš ostře rýsovala proti světlu; Bony měl poprvé větší vyhlídky než ten druhý. Stíny už zmizely, lehké chvění vzduchu ustoupilo. Bony viděl jasně jizvu po lavině, kterou udělala jeho kulka na panenské tváři duny, za níž číhal jeho protivník.

Pak uviděl pohyb přímo nad svou muškou a připravil se k rozhodujícímu výstřelu; snažil se uklidnit si nervy a zpevnit svaly na pažích i na krku a přitom pomalu mačkal spoušť. To je ono. Viděl jasně temeno chlapíkovy hlavy nad malou skvrnkou ústí pušky, jež spočívalo na ostře vyryté linii červeného písku proti šafránové obloze. Ted už věděl, že vzdálenost není větší než dvě stě metrů, a držel v ruce báječnou zbraň. Byly to ideální podmínky. Teď vpálit vrahovi do hlavy rychlou kulku.

O zlomek větší tlak na spoušť a střela by byla vyletěla, jediný zlomek vteřiny by byl všechno ukončil. Ale vteřina uběhla a stisk povolil, protože za střelcem se v tom okamžiku vynořil ten mávající bílý předmět. Vynořil se nad hřebenem a ukázala se hlava a tělo muže, který stoupal po protějším svahu a mával. Muž pozvedl paži — v ruce držel pušku nebo kyj. Ať to bylo co bylo, dopadlo to značně prudce.

Pak se na vrcholku objevil domorodec, který na Bonyho energicky zamával, aby šel k němu.

To mělo za následek, že Bony div nevzlykl zklamáním. Chtělo se mu začít vykřikovat kletby a nadávky. Tak dlouho čekat, vystavovat se dešti střel, dočkat se okamžiku, kdy jsou síly vyrovnány, a pak mu všechno zmaří nějaký zatracený domorodec!

Postavil se, seškrábal si ze šatů bahno a blahopřál si, že je puška bez poskvrnky. Když se otočil, viděl ve veliké dálce Yorkyho a Meenu. Yorky ještě pořád nesl Lindu, a když Bonyho přešel nával

nerozumného vzteku, položil bez jakýchkoli rozpaků pušku do bahna a vydal se jim naproti.

„Musel jsem sebou kvůli němu plácnout do bahna," řekl. „A právě když jsem to do něj chtěl napálit, tak ho ten hromskej domorodec praští."

Yorky stál jako Atlas. Obličej zkroutil do zvláštního výrazu, částečně obdivného, částečně nevěřícího.

„Však on zase musel kvůli vám zůstat celou hodinu za tím písečným pahorkem. Radši bych se bavil s Lindou, než ležet tam co vy. Ale musíme jít, inspektore. Z tohohle bahna bude co nevidět polívka."

„Já ponesu Lindu. Předejděte mě a běžte první. Ten domorodec… to musím uznat… bude až do smrti náš kamarád."

„To je Charlie," prohlásila Meena tiše s nevýslovnou pýchou. „Ještě pořád mává."

Yorky vedl ten krátký průvod, potácel se opile únavou a za ním šel Bony s Lindou na ramenou. Zrcadlení už zmizelo a proměnilo se v miasma zlého snu a lososově růžová země je poháněla z toho rezavého bahna Eyrova jezera.

„V životě nechci to pitomý jezero vidět."

„Však já taky ne, Lindo. Mám rád jezera s chladnou vodou jako třeba tam to tvoje jezírko. A až se dostanu pod sprchu, tak pod ní zůstanu celou noc."

„To nejde. To by se panu Woottonovi nelíbilo, kdybyste mu vyplejtval všechnu vodu."

„Myslíš?"

„No. Pan Wootton je náramně opatrnej, jak říká maminka." Bony postavil Lindu na tvrdý břeh a s povděkem si sundal střevíce do bahna. Yorky s Meenou se dívali na smějícího se Charlieho, který stál na písečném hřebenu s bílým šátkem kolem krku.

Za hřebenem seděl nějaký běloch se skrčenými koleny a s obličejem opřeným o paže. Temeno hlavy měl zakrvácené. Jeho puška ležela čtyři metry od něho. Byla to vinčestrovka.

„Je to ten přítel, o kterém jste nám povídal, Yorky?“ zeptal se Bony a mužíček se nejistě rozhlédl a pak přikývl.

/26/ PRORAŽENÁ ZEĎ

Ještě před východem tyranského slunce psal Bony na verandě v Mount Edenu své hlášení. Měl na sobě ocelově modré hedvábné pyžamo a přes ně nebesky modrý župan, a přestože strávil předcházející večer pod sprchou celou hodinu, osprchoval se znovu a pečlivě si učesal rovné černé vlasy.

V šest hodin ráno vešla dveřmi na verandu Meena s čajem a s crackery a Bony v té mladé ženě, která měla přes jasně zelené šaty bílou zástěrku a na nohou červené střevíce, jež klapaly po podlaze verandy, málem vůbec nepoznal onu dívku v kdysi bílých krátkých kalhotách, která ho doprovázela přes kilometry a kilometry odporného bahna.

„Dobré jitro, Meeno! Vypadáš dnes ráno nesmírně svěže. Co dělá Linda?“

„Spí jako jeřáb s hlavou pod křídlem,“ usmála se Meena tím svým nepopsatelným úsměvem, který inspektorovi Bonymu nikdy nevymizí z paměti. „Vypadá to, že dnešek prospí. Co s ní bude?“

„Podle toho, jak mluvil včera večer pan Wootton, ji chce asi adoptovat.“

„To by pak byla jeho dceruška! Ach, to by bylo krásný. To by tady zůstala navždycky?“

„Až do doby, kdy bude muset do Adelaide do školy, ale to ještě nějakou tu chvíli potrvá. Je Sára ráda, že má zase Yorkyho?“

Tentokrát skončil úsměv klokotavým smíchem a Meeně se podařilo ze sebe vypravit:

„Ach, ten Yorky! Seděl po večeři v kuchyni a Sára byla samá řeč, ale on najednou usnul jako špalek. A představte si! Sára ho sebere, jako by byl Linda, a odnese ho k sobě do pokoje a dá ho spát. A po všech těch řečech, co všechno mu udělá, se najednou rozbrečí.“

„A neviděl jsem tebe a Charlieho, jak se držíte za ruce, když jsme jeli na tom naklaďáku z té chatrče?“

„Musela jsem mu to na chvíli dovolit. Pak mu starej Murtee řek, aby s tím přestal. Povídal, že jestli Charlie neví, že patřím vám, že jste mě koupil od Canuta podle černošskejch zákonů. To je darebák, ten Murtee.“ Objevil se úsměv, ale hned zase zmizel. „Ten Murtee je větší mravokárce než misionář.“

„Přestaňme pomlouvat, Meeno. Odnes ten podnos a nech mě, ať to můžu sepsat. A nezapomínej, že patříš mně, ne Charliemu.“

Upřela pohled do jeho vážné tváře, k níž se naprosto nehodilo pomrkávání modrých očí, a pak odpověděla něžně jako Siréna:

„Dyť já se s váma nepřu, Bony.“

Bony si zapálil další cigaretu a zjistil, že musí vynaložit úsilí, aby se soustředil na hlášení. Když však Sára uhodila na tu svou kolejnici, byl v pilné práci. Za několik minut ho majitel stanice zavolal k snídani.

„Je už vám líp, když jste se pořádně vyspal?“ zeptal se ho Wootton, a když o tom byl ujištěn, dodal: „Co je dneska na programu?“

„Po snídani bych si rád se všemi pohovořil,“ odpověděl Bony. „Mohli by se všichni shromáždit na postranní verandě? Pak pojedeme všichni do Loaders Springs, aby si strážmistr Pierce mohl zapsat výpovědi. Řekl jsem mu, že tam budeme v jedenáct hodin.“

„Tak to budeme muset v devět vyjet.“ Pan Wootton se podíval prosebně na Bonyho. „Pokud jde o Lindu. Myslíte, že byste mohl podpořit mou žádost o adopci? Včera večer jsme o tom mluvili, jestli si vzpomínáte, ale když Pierce odjížděl s vězněm, tak se tvářil odmítavě.“

„Pokud vím, tak tady nejsou žádní blízcí příbuzní, kteří by si mohli dělat na dítě nárok. Úřady ale musí mít záruku, že o ni bude řádně pečováno. Nepochybuju, že jim tu záruku můžete dát, a já jim ještě dneska řeknu několik věcí, které by vás měly podpořit. Děkuju

ti, Meeno. Vzal bych si slaninu a málo usmažená vajíčka. Konzervy už nechci ani vidět. A Meeno, zavři ty dveře.“

Než Linda usnula, byla příliš unavená a zmatená, než aby mohla nějak moc přemýšlet o Meenině historce, že maminku kousl had. Když se probudila, viděla, že Bony sedí na kraji její postýlky a v náručí chová panenku, podobnou mamince.

„Nasnídáš se v posteli, Lindo,“ řekl jí. „Meena ti přinese snídani. Potom pojedeme všichni do města koupit Meeně dárek. Ale to je tajemství.“

„A můžu jít za maminkou k panu doktorovi? Už je jí líp?“

„Bohužel ne. Bylo to ošklivé. Pomoc přišla pozdě a nikdo tady zrovna nebyl.“

Bony jí podal panenku, ale to, co Linda viděla v jeho očích a v jeho tváři, způsobilo, že vykoukla z přikrývek a vyhledala teplejší útěchu v jeho náručí. Když přišla Meena s podnosem se snídaní, měla už Linda to nejhorší za sebou a Bony od ní odešel a nechal tam Meenu, aby ji zlákala ke snídani.

Cestou na postranní verandu narazil na pana Woottona, který na něj čekal s celým svým osazenstvem až na jednoho muže, jenž byl pod zámkem strážmistra Pierce. Bony si zapálil cigaretu a řekl:

„Není zvykem, aby vyšetřující orgán pronášel na takovémto shromáždění řeč ke všem svým někdejším podezřelým, ale já jsem se k tomu přesto rozhodl, hlavní proto, že jsem musel zápolit s vážnými překážkami, které mi postavila do cesty vaše solidárnost.

Solidárnost, jak jistě víte, je často scestná a rozhodně to není ctnost, kterou by se vyznačoval jenom jeden národ, jedna rasa nebo barva pleti. K tomuto názoru dojdete v průběhu mé řeči i vy.

To ráno, co byla zavražděna paní Bellová, odjeli tři muži na koni za prací, jeden jel s naklaďákem pro plech na střechu a pan Wootton odjel s vozem do města. Když se muži vrátili, zjistili, že kdosi zastřelil paní Bellovou a že je pryč Linda. Ten den byl silný vítr, ale oni našli stopy, o nichž byli přesvědčeni, že je tam zanechal

Yorky, jak se pamatujete, a to ještě dřív, než se vrátil pan Wootton a řekl, že to ráno zastihl Yorkyho v opuštěném táboře domorodců.

Od toho okamžiku se mělo všeobecně za to, že vraždu spáchal Yorky. Byly tu pokusy ho najít, ale teprve druhý den odpoledne bylo možné přivézt domorodce od řeky Neales a vyslat je po Yorkyho stopách hned zrána další den. Všichni měli v hlavě jenom jednoho člověka. Yorkyho. Nikdo jiný nebyl v podezření, a tak tedy nikoho nezajímaly stopy ostatních lidí.

Když jsem přijel já, tak jsem zjistil, že všechny rozhořčil spáchaný zločin, ale že mají takřka do jednoho o člověku, o němž se předpokládalo, že čin spáchal, dobré mínění. Všichni mi řekli, že Yorky je hodný člověk a že mu zřejmě _po tom jeho posledním tahu nějak přeskočilo, Příležitost k vraždě tu byla, způsob jejího provedení byl prokázaný, ale motiv ne a ne vyjít najevo.

Co mi bez ustání táhlo hlavou, bylo chování domorodců. Ztratili zájem o stopování Yorkyho, nechali toho dřív, než se očekávalo, uvážíme-li, že je Yorky běloch a že unesl bělošské dítě. Říkalo se, že mezi Yorkym a jimi jsou dlouholeté svazky, takže se dalo předpokládat, že vědí, kde se Yorky schovává. Úsilí dokázat tento předpoklad přinášelo postupně výsledky. Měl jsem před sebou dva úkoly: najít vraha paní Bellové a zjistit, kde je Linda Bellová.

Neprohlašuju o sobě, že jsem antropolog, ale vím, že ve střední části Austrálie jsou domorodci daleko nedotčenější okolním světem než domorodci na severu Melanésany a Polynésany. O domorodcích ve střední Austrálii se mylně tvrdí, že to jsou lidé doby kamenné. Ve skutečnosti to byli myslitelé a snílci dávno před dobou kamennou. Antropologická brázda, kterou na konci minulého století vyorali napříč pánví Eyrova jezera Spencer a Gillen, nebyla od té doby prohloubena ani o centimetr a neprohloubila tedy naše vědomosti o této prastaré rase. Vystavuji se sice nebezpečí, že mi takzvaní odborníci v tomto oboru budou

spílat, ale přesto přiznávám, že jsem při svém vyšetřování získal první vodítko od náčelníka Canuta a jeho dijeridoo.

Byl jsem totiž ujištěn, že všichni domorodci v době, kdy byla zavražděna paní Bellová, byli na toulačce, ale slepý Canute přesto znal tvar krvavé skvrny na zádech zavražděné ženy. Že by mu ten tvar popsal Yorky nebo některý jiný běloch, to nepřicházelo v úvahu, protože pro bělocha by byl ten tvar poměrně málo důležitý. Z toho plynulo, že některý z domorodců nešel s kmenem na toulačku, že některý z domorodců viděl mrtvolu a tvar té krvavé skvrny na vlastní oči a zpravil o tom Canuta.

Byl jsem nucen použít neortodoxních prostředků ke zjištění, který domorodec to byl. Jmenuje se Beeloo, je to velice starý člověk, který už nemá dost sil, aby mohl chodit na toulačky. Beeloo zůstali v táboře a vydal se na malou toulačku sám. Ten den, co byla zavražděna paní Bellová, byl čtvrtek a on věděl, že paní Bellová bude na stanici sama jenom s Lindou, a rozhodl se, že ji poprosí o smotek tabáku.

Když došel oklikou na stanici, uviděl na jezeře Yorkyho s Lindou a kromě toho zahlédl jezdce na koni, jak ujíždí po cestě, po níž vyjel ten den Arnold o něco dřív se svým naklaďákem. Naneštěstí to bylo daleko a k tomu ten prach a navíc zrcadlení vzduchu, které všechno zkresluje, takže nepoznal, kdo ten jezdec na koni je, ani jaké barvy je jeho kůň. Pak uviděl ležet na zemi mrtvolu paní Bellové a tak se domníval, že s tou vraždou má něco společného Yorky. Kromě toho věděl, kde si Yorky hodlá vyhledat útočiště.

Toto Beeloovo dobrodružství bylo nakonec sděleno v celém svém rozsahu Canutovi, ale to jsem ještě pořád neměl odpověď na otázku, proč Canute nařídil svým mládencům, aby přestali Yorkyho pronásledovat. Yorky není černoch, ale byl přijat do Canutova kmene a oženil se podle domorodých obřadů se Sárou. A tak je přes barvu své pleti jedním z nich a má tudíž právo na jejich solidaritu.

Tato solidarita by nebyla porušena, ani kdyby byl zabil paní Bellovou.

Byl jsem jako někdo, kdo bloudí v buši, ale pak jsem přezkoumal šlépěje, o nichž se tvrdilo, že je zanechal Yorky, a prokázal jsem, že to jsou napodobeniny. Kdo je napodobil? Rozhodně ne Yorky, nýbrž někdo jiný, kdo měl v úmyslu svalit vinu na Yorkyho. Ten člověk musí být totožný s tím jezdcem na koni, který byl viděn, jak ujíždí ze stanice. Je to jeden z honáků, kteří odjeli ze stanice dřív než pan Wootton, nebo to je někdo ze stanice na jih od Mount Edenu?

Usoudil jsem, že by Yorky, který se vrátil z města, mohl vědět o záplavách na severních řekách, ale neuvědomoval si vážnost toho nebezpečí. Usoudil jsem, že ten jezdec na koni, kterého viděl Beeloo, asi ví, kam Yorky šel, asi ví, že do Eyrova jezera se hrne povodňová voda, a asi si uvědomuje, že Yorky s Lindou budou odříznuti od světa na nějakém písečném náspu uprostřed jezera a tudíž odsouzeni k zániku. A nakonec jsem vsadil všechno na to, že jestli se doví, že chci Yorkyho s Lindou přivést zpátky z jezera, čímž bude on ohrožen, pokusí se mi v tom zabránit a tak se prozradí.

Proto jsem brzy ráno vysílal tu zprávu, aby ten člověk věděl, že mám v úmyslu jít hledat Yorkyho. Vrah si vystavěl budovu, ve které se chtěl schovat, ale věděl, že jakmile se spojím s Yorkym, rozpadne se mu ta budova na prach.

Nevěděl ovšem to, že kdyby byl nevyvinul vůbec žádnou činnost, mohla mu ta vražda projít, protože tu chyběly dostatečné důkazy, které by ho přivedly na lavici obžalovaných.“

„Chcete vyprávět svůj příběh sám, Yorky, nebo to mám udělat za vás?“ zeptal se Bony.

Malý mužík seděl na podlaze, zády opřen o stěnu a vedle něho seděla obrovská Sára. Když zjistil, že je terčem pozornosti všech, rychle sklopil oči k nohám a zavrtěl hlavou, ale vtom za něj odpověděla Sára:

„Vy umíte náramně hezky vypravovat, inspektore Bonaparte. O moc líp než tady Karamád Yorky.“

„Tak dobře, Sáro. Yorky říká, že když pan Wootton to ráno od něho odjížděl z tábořiště, vyrazil Yorky směrem ke stanici, ale že byl po té kapce whisky, co dostal od šéfa, nějak ospalý. A tak než dojel k vratům stanice, prospal se ve stínu stromu nějakou tu chvíli, kterou nedovede odhadnout.

Pak, ještě pořád s motolicí v hlavě, dovrávoral na stanici, kde, jak si pamatuje, viděl osedlaného koně přivázaného k vratům ohrady, ale moc si toho nevšímal a šel dál přímo k otevřeným dveřím kuchyně.

Zevnitř slyšel vztekle se hádající hlasy. Nějaký muž obviňoval paní Bellovou, že se k němu chová vyzývavě, a paní Bellová to hlasitě popírala. Yorky, který se nechtěl vtírat a nechtěl, aby ho přistihli, že poslouchá, hodil na zem svou těžkou matyldu a opřel o ni svou vinčestrovku s úmyslem, že najde Lindu a chvíli si s ní popovídá. Říká, že když šel kolem kanceláře k Lindině domečku, všiml si, že v zavřených dveřích trčí klíč, a vtom si vzpomněl, že pan Wootton mívá někdy v kanceláři láhev. Abych použil jeho vlastních slov, bylo mu prachbídně.

Myslím, že v Yorkyho stavu bych tomu pokušení pravděpodobně podlehl taky. Zkrátka a dobře, Yorky vešel do kanceláře a našel láhev, plnou láhev whisky. Chtěl si jenom pořádně loknout a

vrátit láhev na místo, jenže si lokl tak důkladně, že než si stačil uvědomit, že ten miminkovský doušek je ve skutečnosti lok velryby, byla hladina v láhvi o třetinu níž.

Posadil se na šéfovu židli a rozmlouval s pomyslným společníkem, když vtom uslyšel výstřel. Ze začátku si myslel, že to šéf střílí po vranách. Pak si uvědomil, že pan Wootton odjel do města. Řekl si, že snad radši odejde z kanceláře, ale dělalo mu potíže přesně se rozpomenout, kde stála ta láhev, než z ní nastal ten odliv.

Nakonec přece jen vyšel i kanceláře, zavřel za sebou pečlivě dveře a já mu věřím, když tvrdí, že byl částečně oslepen sluncem a neviděl paní Bellovou na zemi, dokud málem nezakopl o její mrtvolu. Uvnitř v domě slyšel nějaké zvuky; to zřejmě ten člověk rozbíjel vysílačku. Omámen whisky, ještě pořád trochu oslepen sluncem prý sebral svou pušku a svou matyldu a chtěl zmizet, ale vtom se objevil Harry Lawton a řekl: ‚Kruci, Yorky, proč jsi ji zastřelil? Tobě snad přeskočilo!'

Yorky byl v takovém duševním stavu, že vyděšeně zíral na zbraň, kterou držel v ruce, a pak na mrtvolu. V jeho pomatené mysli se vynořil nápad. Jeho puška byl jeho nejcennější majetek; ráno, než se u něho pan Wootton zastavil v táboře, si ji vyčistil, a když si teď přičichl k ústí hlavně, ucítil zápach po vystřeleném náboji.

A tak tupě odpověděl: ‚Jo, nejspíš.'

Lawton řekl: ‚Zabil jsi ji. Viděl jsem tě, jak jsi na ni vypálil. Jel jsem z ohrady za paní Bellovou, aby mi dala oběd, kterej jsem si zapomněl vzít s sebou, a viděl jsem tě. Ale já s tím nechci mít nic společnýho, Yorky. Koukej zmizet a nevracej se.

Yorky zpanikařil. Nacpal si do pytle nějaké zásoby a trochu hotového jídla a řekl, že přejde po jezeře k jednomu ostrůvku uprostřed, o kterém ví. Lawton se ho zeptal, jak tam chce vydržet bez jídla a bez vody, ale Yorky mu odpověděl, že tam jsou králíci a že se tam dá najít voda.

Zdálo se, že si Lawton dělá kvůli Yorkymu veliké starosti, ale Yorky mu řekl, že v chatrči na jižním konci plotu jsou zásoby. Lawton ho ujistil, že je doplní, že se Yorky nemusí starat. Jen ať zůstane na tom ostrově. A že by měl vzít s sebou Lindu.

Yorky říká, že se bránil, že s sebou Lindu vzít nechtěl, ale že se nakonec dal přesvědčit. Ještě pořád trpěl následky svého dlouhého kvartálu, částečně oživeného tou malou dávkou whisky a víc než oživeného tou příliš velkou dávkou za tak krátkou chvíli. Dovedeme si jeho stav představit a možná že s ním můžeme dokonce cítit. Lawton, kterému to odjakživa rychle myslelo, zjistil, že je snadné myslet za Yorkyho, a tak mu řekl, že kamarádi musí držet spolu a že on udělá všechno, co bude v jeho silách, aby svedl stopaře na špatnou stopu a ty parchanty policajtský taky a tak dále. Jako Yorkyho kamarád!

Lawton věděl, že Yorky v tom stavu, v jakém je, neví, že se co nejdřív začnou hrnout do jezera záplavy. Předvídal, že se Yorky na tom ostrově jednoho krásného dne probudí a zjistí, že je všude kolem něho voda a že tam uvázl. V jeho rozhodnutí ho ještě podpořilo to, že tu byla Linda.

Když zastřelil paní Bellovou, věděl, že bude muset zastřelit i Lindu, ačkoliv ji nebylo nikde vidět. Nemohl ale riskovat, že ho zahlédne, až bude odjíždět. Zastřelil paní Bellovou v návalu vášnivého vzteku. Rozhodnutí, že má Yorky vzít Lindu s sebou, to už byl chladný záměr, aby se Linda utopila zároveň s Yorkym.

Tohle všechno vyšlo najevo včera večer, když se doznal strážmistrovi Piercovi. Je to mladý člověk, který neměl žít v takové osamocenosti — aspoň ne bez ženské. Když mu překazili jeho laškování s lubrami, byl na okraji propasti, a pak upjal myšlenku k jediné ženě, která v Mount Edenu byla. Nepochybuju, že jeho prohlašování, že ho neodrazovala v jeho pokusech, bylo výplodem fantazie. Všichni muži odjeli, a tak se vrátil, aby ji dobyl násilím, a když před ním začala utíkat, tak si myslel, že utíká za Lindou. Chtěl

běžet za ní, ale uviděl matyldu, o kterou byla opřená puška. Popadl ji, vrazil náboj do komory a vypálil. Jakmile poznal, že to je Yorkyho matylda, otřel ze zbraně otisky prstů a dal ji zpátky tam, kde byla, a než se vydal hledat Yorkyho, zašel znovu do domu a rozbil vysílačku a telefon.

Pak se jal domýšlet plán, který se nabízel sám od sebe. Yorky řekl, že bude potřebovat své střevíce do bláta. Lawton na něj naléhal, aby vyvedl Lindu z domečku, že zatím dojde do Yorkyho pokoje pro prkýnka. Pak horečně přemýšlel co dál, protože zoufale potřeboval dostat Yorkyho s Lindou pryč. Vzal střevíce do bahna, potkal Yorkyho, který vycházel z domečku a nesl dítě, a tak je hnal rychle zadem kolem kanceláře, aby neviděli mrtvolu. A konečně, protože nevěděl, že se šéf s Yorkym to ráno setkali, a protože se chtěl pojistit, aby se poznalo, že byl Yorky na stanici, vzal Yorkyho staré vysoké boty a vyrobil stopy, aby je Bill Harte a ostatní našli.

Yorky si sice nemohl vzpomenout, že by byl zastřelil paní Bellovou, ale on mu nabulíkoval, že to udělal. Lawton věděl, že ten jeho pokus svalit vinu na Yorkyho selže, jakmile se jednou Yorky a Linda najdou. Když poznal, že se k tomu chystám, rozhodl se, že nám čtyřem zabrání v tom, abychom se kdy dostali z toho bahna, a protože se od Yorkyho dověděl, že nejkratší cesta z toho ostrova vede k chatrči u hraničního plotu, předpokládal, že se vrátíme tudy. Do té chatrče donesl Yorkymu zásoby a panenky, pro které si pak Yorky přišel.

A teď je řada na tobě, Charlie.“

Charlieho kulatý obličej se rozvlnil v širokém úsměvu.

„Totiž, vy jste mi řek, pane inspektore, abych Harryho Lawtona špehoval, ale nepodnikal nic, leda v tom případě, že by chtěl po někom střílet.

Když jste odešel na jezero, tak jsem dával na Harryho pozor, ale Meena do mě hučela, dokud jsem jí neudělal střevíce do bahna, aby mohla za váma. Ach, ta Meena! Zatímco jsem jí dělal ty střevíce,

Harry a ostatní odešli, a tak jsem se šéfa zeptal, kam Harry šel. Šéf povídal, že jel k Yorkyho starý chatrči u hraničního plotu dole na jihu.

A nebyl tady ani jeden volnej kůň, takže jsem se tam musel vydat pěšky. Když jsem přišel do tábořiště, slunce už zapadalo a Harry si tam vařil jídlo. Řídil jsem se tím, co jste mi řek, jenom jsem ho špehoval. Tu noc jsem zůstal bez jídla a teprve až druhej den, kdy se Harry plížil přes písečný duny k jezeru, jsem měl možnost dostat se k proviantu v chatrči.

Odpoledne vidím Harryho, jak stlouká prkýnka, a hned já věděl, co má za lubem. Ale tu noc nedělá nic a druhej den ráno je pryč. Jdu po jeho stopách k jezeru a vidím, kde odbočil na stezku dingů, ale jeho nevidím, protože mám v očích slunce.“

Charlie zakvokal smíchem.

„A jak tam sedím jako vrána na větrníku a támhle je Harry s puškou, jenže já pušku nemám. Na bahně ho špehovat nemůžu, a tak se vrátím do chatrče pro jídlo a napít. Pak ležím na dunách a čekám, až Harry vrátí, jenže on nevrátí a tak se druhej den rozhodnu, že radši vrátím na stanici a řeknu všecko šéfovi, i když já dostal rozkaz neříkat nikomu o Harrym nic.

A jdu po břehu, ale vtom slyším střelbu na jezeře, a tak pospíším zpátky. V dálce na jezeře vidím Harryho. Slunce je na mý straně a já vidím, že se Harry vrací na břeh, a hezky rychle. Ještě pořád má pušku, a tak se schovám v písku a pozoruju ho. Pak vidím, že inspektor jde za ním, o hezkej kus dál. Jak se Harry dostane na souš, sundá rychle střevíce a rozběhne se k písečnejm pahorkům. Padne výstřel, a Harry to dostane do nohy. Kryje se a začne střílet, a pak musím plazit za ním, ale přitom musím naznačit inspektorovi, že to plížím já.“

A Charlie znovu zakdákal smíchem.

„Dostal to. Přímo na šešulku.“

Když výprava z Mount Edenu odjížděla do misie, jel s ní i strážmistr Pierce. V misii vládla obvyklá nedělní atmosféra, protože už byly čtyři a po dětech nebylo ani vidu, ani slechu. Dveře malého kostelíka byly dokořán a u hlavního vchodu čekal misionář, aby přivítal návštěvníky.

Nastala krátká porada mezi ním, Bonym, panem Woottonem a Piercem a misionář pak vešel do kostela. Arnold řekl Charliemu:

„Tak pojď, ty. Už tě to nemine."

Charlie, na sobě bílou bavlněnou košili a flanelové kalhoty, kráčel, jako by šel ke gilotině, a když odešel, objevila se misionářova žena s věncem z pestrých květin a zavěsila ho na krk Meeně. Meena v hedvábných šatech s rudými růžičkami, v nylonových punčochách a bílých střevíčcích, což jí všechno koupil ten den pan Wootton, sebou cukla a v očích se jí při tom vyznamenání objevilo zděšení.

„Co to všechno znamená?" zeptala se Bonyho, který se do ní zavěsil. „Dyť vy jste už ženatej. Sám jste mi to říkal."

„Podle práva, Meeno, by tohle měl udělat Yorky," odpověděl Bony. Strážmistr Pierce se zasmál a šťouchl Yorkyho. „Ale protože patříš mně, tak se mi dostalo té cti, že tě vedu k oltáři o tvé svatbě já. Všechno je dojednáno. Pan Wootton vám postaví v Mount Edenu domek, abyste mohli na něj a na Lindu dávat pozor."

Linda ve svých oblíbených růžových šatičkách se na svou hezkou Meenu plaše usmála.

Kostel byl plný dětí z misie. Charlie a jeho družba čekali, zatímco misionářova žena hrála na varhany. S Meenou po pravé ruce a Lindinu ručičku v levé kráčel Bony jedinou uličkou, kterou kostel měl.

Charlie byl jako v mrákotách. Bony mu daroval zlatý prsten a Charlie ho obdivoval a obdivoval, dokud mu Linda nepřipomněla, že ho má Meeně navlíct na prst.

V sakristii se Charlie se svou nevěstou podepsali, pak se Meena otočila k usmívajícímu se Bonymu. Její oči se podobaly dvěma na vlas stejným opálům. Meena objala Bonyho kolem krku, prudce ho políbila a pak ho líbala znovu a znovu. Údiv přihlížejících se proměnil ve veselí, protože Charlie se rozesmál tak upřímně, že mu dalo velikou práci, než se mu podařilo vykřiknout: „Ach, ta Meena!“

/3x/ *arthur upfield*
NAPOLEON BONAPARTE

Z anglických originálů The Widows of Broome (Penguin Books Ltd, Middlesex 1962), Cake in the Hat Box (Pan Books Ltd, London 1972) a Bony Buys a Woman (Pan Books Ltd, London 1959) přeložil, poznámku i doslov napsal František Jungwirth. Vazbu navrhl Libor Fára. Graficky upravila Hana Blažejová. Vydal Odeon, nakladatelství krásné literatury a umění, n. p., jako svou 3588. publikaci v redakci krásné literatury. Praha 1977. Odpovědný redaktor Jan Zelenka. Vytiskla Stráž, tiskařské závody, n. p., Plzeň, závod ve Vimperku. A A 31,46, VA 31,92. 605 22 856. Vydání první. Náklad 80 000 výtisků. 01-111-77. Vázané 39 Kčs. 13/34.